Editura cartea de buzunar
Coordonator: Cecilia Caragea
Grafică coperta 1: Titel Folea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VERESCU, DANA
Feng Shui cu plante / Dana Verescu
Bucureşti: Editura cartea de buzunar
ISBN 973 – 705 – 083 – 5
133 (510): 635.91
Editura cartea de buzunar www.carteadebuzunar.ro; www.cdb.ro

INTRODUCERE

Originile Feng Shui-ului sunt la fel de vechi ca şi cultura chineză. Cea mai timpurie formă de Feng Shui se ocupa mai mult de orientarea favorabilă a mormintelor decât de amenajarea locuinţelor celor vii. Se credea că un loc de înmormântare bun va aduce pace şi prosperitate descendenţilor celor morţi.

Peisajul juca un rol important în modul în care urma să fie aranjat locul de înmormântare, în geomanţie, o configuraţie ideală este cea numită „efectul fotoliu”. Ca în cazul oricărui fotoliu, care are spătarul înalt, pentru a oferi suport, la Nord este poziţionat un animal mitic ce conferă stabilitate, Broasca Ţestoasă neagră. La Est se află Dragonul verde, iar la Vest, Tigrul alb. În faţă, adică spre Sud, se află Phoenixul roşu.

Vechiul tip de busolă, mai bine spus compasul orientat spre sud, numit lo’pan, a fost inventat de chinezi pentru a se asigura că locul de înmormântare este poziţionat corect, adică se conformează respiraţiei vitale a pământului, numită chi. Chinezii credeau că aceasta curge prin pământ aşa cum sângele curge prin venele corpului uman. Textele vechi indică inventarea acestui compas de către legendarul Huang-ti, împăratul Galben, şi se spune că „Doamna celor nouă ceruri” a fost cea care i-a dat cunoaşterea. Acest compas antic se numea Hin Shi şi este descris ca o bază pătrată, numită tablă de divinaţie, pe care stă un vas cu apă pe care pluteşte o lingură care arată sudul.

În timpul dinastiei Sang, compasul a fost adaptat pentru

navigarea pe mare. În secolul al XIII-lea, negustorii arabi au adus compasul în Vest. Sosirea compasului în Europa nu se putea întâmpla într-un moment mai bun, ea fiind esenţială pentru dezvoltarea navigării pe mare.

În Feng Shui, lo'pan este folosit pentru a analiza orientarea unui loc în relaţie cu uşa principală, patul şi vatra. Lo'pan este un obiect circular, ca un compas simplu, înconjurat de inele mobile pe care sunt încriptate caractere chinezeşti. Există aici maximum 36 de animale, iar fiecare animal are un scop propriu, în divinaţie. Compasul este împărţit în opt secţiuni sau trigrame. Cele opt trigrame au fost dezvoltate mai departe în cele 64 de hexagrame din I-Ching, cu informaţiile astrologice privind cele Zece Ceruri, 12 ramuri terestre, 5 elemente şi corpurile cereşti.

CHI (QI)

Prima dată când termenul Feng Shui apare într-un text antic este într-un pasaj din Cartea înmormântărilor, scrisă de Guo Po, în secolul al IV-lea: „Chi călăreşte feng (vântul), dar este reţinut când întâlneşte shui (apa)".

Principiul Feng Shui susţine că un loc geografic care atrage apa este optim atunci când este urmat de un loc care captează vântul. Aceste două elemente sunt cele care afectează şi dau formă mediului ambiant, care este viu datorită forţei ascunse a lui chi.

Chi este un concept greu de definit. Este descris frecvent ca respiraţie vitală sau energie vitală. El se găseşte în mediul ambiant şi este purtat de curgerea aerului. Vânturile puternice pot să diperseze chi-ul, iar apa îl poate reţine. Barierele, precum munţii, clădirile, zidurile sau mobila, pot bloca mişcarea lui chi. În caligrafia chineză, chi este reprezentat ca abur deasupra unui vas cu orez, care oferă hrană. El este esenţa care hrăneşte şi energizează natura, creativitatea şi existenţa. Este substanţa intrinsecă sau respiraţia vitală din spatele tuturor lucrurilor din univers.

CELE CINCI ELEMENTE

Într-o încercare de a înţelege misterele universului, pentru descrierea a tot ceea ce există în cosmos, filosofii Chinei antice, astrologii şi doctorii au folosit teoria Yin-Yang şi teoria celor cinci

elemente. Aceste teorii au reprezentat gândirea fundamentală din spatele tuturor ştiinţelor naturale chineze. Chinezii din Antichitate credeau că naşterea, dezvoltarea şi schimbarea tuturor lucrurilor din univers erau rezultatul interacţiunii dintre Yin şi Yang. Interacţiunea respectivă poate fi descrisă şi cu ajutorul celor cinci elemente. Aceste elemente sunt Lemnul, Focul, Pământul, Metalul şi Apa. împreună, ele dau naştere universului.

Metalul este asociat cu Nord-Vestul şi Vestul, cu culorile alb, gri, auriu, argintiu, cu toamna, cercul, gustul iute şi tristeţea. Metalul simbolizează succesul şi creativitatea. Elementele de metal folosite în Feng Shui nu trebuie să fie ascuţite.

Lemnul este legat de Sud-Est şi Est, de culorile verde şi albastru, de primăvară, dreptunghi, de gustul acru şi mânie. Lemnul simbolizează noua viaţă. El este un element creator şi inovativ.

Apa se asociază cu Nordul, cu negrul şi albastrul închis, cu iarna, liniile ondulate, gustul sărat şi frica. Apa simbolizează învăţarea şi comunicarea. Acesta este un element hrănitor, iar Apa folosită în tratamentele Feng Shui trebuie să fie curată şi curgătoare.

Focul ţine de Sud, de roşu, vară, triunghi, de gustul amar şi veselie. Dintre toate elementele, Focul este cel mai Yang. El este un simbol al energiei, dar poate fi şi un semn al pericolului, căci o cantitate prea mare de Foc poate fi distructivă.

În fine, Pământul este asociat cu Nord-Estul, Sud-Vestul şi centrul, cu culorile maro şi galben, cu pătratul, gustul dulce şi melancolia. Pământul este un simbol al stabilităţii şi al răbdării.

Teoria de bază din spatele celor cinci elemente poate fi redusă la trei interacţiuni ciclice: ciclul creator, ciclul distructiv şi cel reductiv.

Ciclul creator se desfăşoară astfel: Apa hrăneşte Lemnul (copadi şi plantele au nevoie de apă pentru a creşte), Lemnul hrăneşte Focul, Focul creează Pământul (cenuşa), Pământul creează Metalul (scos din pământ), Metalul creează Apa (condensarea de pe partea exterioară a unui vas de metal).

Ciclul distructiv nu înseamnă literal „a distruge”, ci mai degrabă a restrânge prin neutralizare, pentru menţinerea echilibrului. Ciclul se desfăşoară astfel: Lemnul copleşeşte Pământul, Pământul

obstrucţionează Apa, Apa stinge Focul, Focul topeşte Metalul, Metalul taie Lemnul.

Ciclul reductiv este folosit în tratamentul Feng Shui. El corectează dezechilibrele întâlnite în ciclul distructiv.

Aproape toată lumea cunoaşte deja simbolul Yin-Yang: două forme de lacrimă, una albă, una neagră, care simbolizează mişcarea. Yin şi Yang ţin de Tao, iar simbolul celor două reprezintă totul din univers. Ele sunt contrarii complementare; unul nu poate exista fără celălalt. Yin şi Yang sunt relative. Ce este Yin într-o situaţie poate deveni opusul în altă situaţie. Yin este întunecat, Yang este luminos, Yin este pasiv, Yang este activ. Yang este masculin, Yin este feminin. Când apare Yang, apare imediat şi Yin, în mod instantaneu. Yin şi Yang trebuie să existe natural, într-o stare dinamică de echilibru şi armonie. Feng Shui corectează dezechilibrul apărut în mediul ambiant.

Bazele practicii Feng Shui au fost stabilite în China antică, de către şamani, experţi în divinaţie şi regi. Instrumentele de bază erau compasul (Ba Gua) şi teoria schimbării (I-Ching). Conform surselor, primele referinţe scrise despre Feng Shui datează din perioada 2700 î.Hr. În epoca dinastiei Han (206 î.Hr. — 219 d.Hr.), erau deja stabilite principiile k'an-yu sau studiul energiei din peisaj. Principalii promotori au fost taoiştii Huang-shih Kung şi Ch'ing Wu, care susţineau că în special munţii şi râurile erau pline de energie vitală. Se credea că această energie poate decide soarta unui regat.

În istoria Feng Shui, compasul geomantic, lo'pan, a fost folosit pentru prima dată în timpul dinastiei T'ang (618 – 906 d.Hr.). Lo'pan, care are 24 de direcţii şi 17 inele, a fost încorporat în practica k'an-yu.

În perioada 960 – 1279 s-au pus bazele practicii şcolii Hsuan-k'ung. Această practică include evaluarea clădirilor, precum şi a formelor de relief. Evaluarea clădirilor a încorporat sistemul Stelei Zburătoare, care combină informaţii despre orientarea clădirii, anul în care a fost construită, precum şi utilizarea Ba Gua (compasului) pentru a afla energiile clădirii. Ultima fază a dezvoltării în istoria practicii Feng Shui s-a întâmplat în timpul dinastiei Ch'ing (1644 – 1911) şi în perioada Republicii China (1911 – 1949). În timpul dinastiei Ch'ing,

Jo-kuan Tao-jen a fondat şcoala Pachai (opt case). Această şcoală se aplică exclusiv pentru Feng Shui-ul locuinţelor. Odată cu Republica, şcoala Hsuan-k'ung a adăugat principiile clasificării peisajului, pentru a ajuta la evaluarea Feng Shui-ului unei clădiri. Astăzi, aceste practici antice sunt numite Cele Patru Şcoli ale Feng Shui-ului tradiţional chinezesc. Şcolile sunt cunoscute sub denumirile de San-yuan, San-ho, Hsu an-k'ung şi Pachai.

FENG SHUI ŞI PLANTELE

La început, în China, Feng Shui avea un scop foarte practic, acela de a găsi locuri favorabile pentru case şi sate. Pe parcursul a mai multe secole, Feng Shui s-a extins până la a găsi locul potrivit pentru orice. Conform teoriei Feng Shui, toate lucrurile din jurul nostru posedă energie vitală. Energia circulă prin clădiri şi ne poate afecta viaţa cotidiană. Dacă vă înconjuraţi de mobilă veche, cu multe unghiuri, moştenită de la părinţi, s-ar putea să aveţi parte de o viaţă zbuciumată. Dacă însă vă înconjuraţi de lucruri frumoase şi confortabile, veţi da naştere unui ambient ocrotitor, care vă va sprijini şi vă va energiza.

Dacă toate lucrurile posedă energie, înseamnă că „lucrurile" vii care fac fotosinteză au o mare cantitate de energie; de aceea, plantele de interior sunt foarte frecvent folosite în Feng Shui. Plantele ne conectează cu lumea naturală. O locuinţă tară plante poate crea o nelinişte subtilă, căci ne vom simţi înstrăinaţi de lumea din jur. Plantele Feng Shui, adică cele vii, reprezintă elementul Lemn, De aceea, plantele sunt folosite de obicei pentru a corecta situaţii în care este nevoie de element. Lemnul, de asemenea, face ca elementul Foc să fie mai puternic, o combinaţie care este deseori folosită pentru a contrabalansa elementul Apă, de pildă. Un aspect important în privinţa plantelor implică forma şi tipul lor. Unele plante cu frunze ascuţite pot produce „săgeţi otrăvite", care sunt contraproductive. Din perspectiva Feng Shui, cele mai bune plante sunt cele cu frunze rotunde sau moi. Plantele ţepoase nu sunt încurajate decât dacă le iubiţi foarte mult. O categorie care trebuie neapărat evitată sunt plantele bolnave sau muribunde. O plantă bolnavă este mai rea decât lipsa plantelor. Dacă nu vă înduraţi să aruncaţi o plantă care este pe moarte, cel puţin îndepărtaţi-i cu regularitate frunzele veştede. Din acelaşi motiv trebuie

să îndepărtaţi şi florile din vază, imediat ce încep să se veştejească.

Prin urmare, teoria Feng Shui susţine că plantele sunt favorabile. Este bine să cultivaţi plante în casă, în special plante lemnificate. De asemenea, plantele de la birou aduc cu ele un noroc mai mare în carieră. Plantele trebuie amplasate în colţurile estice, sud-estice sau sudice, pentru maximum de noroc. Cuplurile căsătorite care îşi doresc copii trebuie să evite să amplaseze plante în dormitor, în acest caz, este mai bine ca dormitorul să fie decorat cu un coş cu fructe, căci fructele sunt un simbol al fertilităţii. Nu amplasaţi plante ţepoase în locuinţă. Acestea pot fi amplasate în afara casei. Dar nu le amplasaţi prea aproape de uşa din faţă. Ele pot fi amplasate ceva mai departe de uşă sau pe balcon. Cei mai mulţi specialişti în Feng Shui nu recomandă folosirea bonsailor, nici în casă, nici în grădină. Ei reprezintă o creştere stopată.

Tăiaţi plantele cu regularitate. Exemplarele prea mari dau naştere unei energii nu prea benefice. Florile proaspete conferă noroc şi bogăţie locuinţei dumneavoastră. Amplasaţi plante proaspete în sufragerie, în mod regulat. Însă, după ce mor, aruncaţi-le imediat. Nu lăsaţi plante uscate în casă. Evitaţi folosirea plantelor uscate sau a imortelelor. Se crede că ele aduc ghinion. În schimb, se crede că florile artificiale aduc noroc.

Se crede că lămâii şi portocalii sunt simboluri puternice ale norocului şi aduc prosperitatea în casă. Ei ar trebui amplasaţi la intrare.

Arhitectura occidentală iubeşte colţurile, dar în Orient colţurile sunt considerate agresive. Dacă v-aţi lovit vreodată de colţul unei mese veţi înţelege de ce colţurile sunt atât de ameninţătoare, şi în practică, şi ca simbol. Pentru a estompa colţurile, drapaţi de deasupra o plantă atârnătoare. Plantele au o formă naturală, ascunzând colţurile.

Colţurile camerelor sunt locuri în care energia stagnează. Energia ar trebui să curgă liberă prin cameră, dar deseori când ajunge într-un colţ se opreşte şi se degradează. O plantă înaltă într-un colţ gol menţine curgerea lină a energiei.

Dacă simţiţi vreodată că ecranul calculatorului se holbează la dumneavoastră înseamnă că probabil aşa se şi întâmplă. Echipamentul

electric emană o cantitate mare de energie şi poate fi foarte insistent. Cu ajutorul plantelor, puteţi masca foarte uşor echipamentele audio şi video, De asemenea, puteţi amplasa o plantă în faţa televizorului, astfel încât să poată fi mutată uşor dintr-o parte în alta. Însă, pentru a spori Feng Shui-ul casei cu ajutorul plantelor de interior, principiul de bază este pur şi simplu să deţineţi aşa ceva.

TOPUL CELOR MAI BUNE ZECE PLANTE ÎN FENG SHUI

1. Bambus

Bambusul este o plantă care va creşte în orice condiţii de iluminat. Ea poate fi plantată în pământ sau în hidrocultură şi are nevoie doar de apă pentru a-i menţine rădăcinile umede. Bambusul este o alegere excelentă pentru băi şi bucătării.

2. Palmier (toate varietăţile)

Palmierii sunt ideali pentru sufragerie şi pot fi folosiţi ca elemente separatoare ale spaţiului. Ei trebuie amplasaţi în suporturi decorative.

3. Plante cu frunze mari

Speciile de plante cu frunze mari şi rotunde simbolizează bogăţia şi norocul.

4. Dracena

Această plantă impunătoare arată excelent în orice loc din birou sau din locuinţă.

5. Iederă

Iedera cu lăstari căţărători şi moi îmblânzeşte liniile dure, cum sunt, de pildă, cele ale televizorului ori ale rafturilor cu cărţi.

6. Plante pentru suporturi atârnate pentru aceste suporturi alegeţi plante cu frunze rotunde, atrăgătoare, Suporturile sunt perfecte pentru a fi atârnate în colţuri şi la intrarea din faţă a casei sau a locuinţei.

7. Ficus

Cercetările efectuate de NASA au arătat că ficusul se numără printre plantele cele mai eficiente în purificarea aerului, Această plantă este capabilă să contribuie la îndepărtarea formaldehidei, benzenului, tricloretilenei şi amoniacului din aer.

8. Plante aromatice

Plantele aromatice se aşază de preferinţă în ghivece de lut sau *se* atârnă în suporturi, la înălţimea ochilor, pentru a putea fi culese cu uşurinţă. Plantele aromatice se simt bine în orice microclimat de interior şi sunt foarte uşor de îngrijit.

9. Levănţică

Cultivată în interior, levănţica stimulează pacea şi relaxarea.

10. Flori proaspete

Rezervaţi un mic buget săptămânal pentru a cumpăra fiori proaspete, pentru vază.

FENG SHUI ÎN SUFRAGERIE

În cele mai multe dintre locuinţe, sufrageria este centrul casei. Aici au loc o mulţime de activităţi: relaxarea, servitul mesei, cazarea oaspeţilor, dar şi studiul sau joaca. Tocmai de aceea, Feng Shui-ul joacă aici un rol important în crearea unei ambianţe pozitive.

Sufrageria ar trebui decorată cu culori calde, accesorii confortabile şi ţesături moi. Conceptul de culoare care influenţează starea de spirit este relativ nou. Diferitele nuanţe de galben şi alte culori luminoase ne fac să ne simţim fericiţi. Tonurile reci de albastru aduc calm şi sentimente paşnice.

Canapelele şi fotoliile înainte de a decide cum să poziţionaţi canapeaua şi fotoliile, priviţi cu atenţie camera, Sufrageria nu trebuie aglomerată cu mobilă. Cel mai important lucru ce trebuie luat în consideraţie este că sufrageria trebuie să aibă mobilă confortabilă, aranjată astfel încât să încurajeze conversaţia. De asemenea, trebuie să existe destule fotolii pentru toată familia. Nu vă faceţi griji pentru oaspeţi. După ce asiguraţi locuri confortabile pentru familie, veţi hotărî de ce anume mai este nevoie, rară însă a aglomera camera. Canapelele mari şi măsuţele cu colţuri nu trebuie să împiedice circulaţia prin cameră. Amplasaţi mobila în formă pătrată sau octogonală.

— Canapeaua principală trebuie aranjată astfel încât să profitaţi din plin de lumina şi ventilaţia existente. Ea trebuie amplasată într-un unghi drept faţă de fereastra principală. Acest aranjament vă permite să vă bucuraţi de privelişte şi să evitaţi lumina directă a soarelui.

— Nu împingeţi mobila lângă perete decât dacă spaţiul este mic.

— Aranjaţi canapelele în formă de potcoavă astfel încât toată

lumea să se simtă confortabil.

— Nu amplasaţi un fotoliu astfel încât să stea cu spatele la intrarea în cameră.

— O cameră mică în care se află numai o canapea cu fotolii arată mai mare decât un spaţiu plin de fotolii şi canapele.

— Dacă aveţi o sufragerie mare, creaţi un grup mai mare, din două canapele. Dacă nu aveţi decât o canapea, în faţa ei adăugaţi două fotolii, în diagonală.

Când aveţi oaspeţi, aşezaţi-i astfel încât oaspetele de onoare să vadă uşa principală.

Mesele

— Lângă fiecare canapea sau fotoliu trebuie să existe o măsuţă pentru farfurii sau pahare.

— Nu amplasaţi o masă mare, cu colţuri ascuţite în mijlocul unei camere mici.

— Dacă primiţi oaspeţi în mod regulat, folosiţi un set de măsuţe de diferite mărimi, care pot fi depozitate foarte uşor.

— Măsuţa pentru cafea trebuie să fie curată, mai ales dacă se află în centrul camerei. Această zonă este o zonă minoră a sănătăţii, care trebuie ferită de dezordine, pentru a promova astfel starea de bine.

— Vă recomandăm folosirea unei măsuţe de cafea rotunde, care permite circulaţia liberă a energiei prin cameră.

Alte lucruri importante

— Sufrageria trebuie luminată cu multe lămpi şi trebuie să fie decorată plăcut.

Încercaţi să evitaţi amplasarea echipamentului sportiv sau a mobilei de birou în sufragerie.

— Un acvariu cu peşti se spune ca aduce noroc, prosperitate, armonie şi pace.

— Dacă aveţi un şemineu, el trebuie să fie punctul central al camerei, nu televizorul sau alt echipament electronic.

— Deasupra unui şemineu fals amplasaţi o oglindă, pentru ca sufrageria să pară mai mare.

— Amplasaţi echipamentul electronic într-o singură piesă de mobilier.

— Muzica liniştită, ascultată în surdină, se va infiltra în toată casa şi va emana energie.

Nu este bine să amplasaţi în cameră flori uscate sau să păstraţi plante care sunt pe moarte, în sufragerie este bine să existe mereu vaze cu flori proaspete şi plante sănătoase.

Locul de luat masa în sufragerie există, probabil, un loc special pentru luat masa, unde se adună familia şi prietenii. Un Feng Shui bun şi buna circulaţie a energiei pot stimula conversaţia, precum şi apetitul.

— Alegeţi o masă ovală sau rotundă, care nu are colţuri ascuţite. O masă rotundă reprezintă cerul, în timp ce una pătrată sau dreptunghiulară este legată de pământ. Prin urmare, mesele rotunde stimulează conversaţia.

Amplasaţi masa în mijlocul locului respectiv, astfel încât familia să stea confortabil în jurul ei.

Dacă masa dumneavoastră este pătrată sau dreptunghiulară, amplasaţi în mijloc o decoraţiune rotundă sau octogonală, în jurul mesei trebuie să amplasaţi mereu un număr par de scaune.

Altfel, o persoană se va simţi exclusă şi nedorită. Scaunele trebuie să fie confortabile şi să aibă spătar.

Când stă la masa, gazda nu trebuie să se afle cu spatele la uşă. Situarea cu faţa la uşă va preveni surprizele neplăcute.

Oaspeţii de onoare trebuie să stea mereu cu raţa la uşă.

Iluminatul:

— Numărul mare de lămpi stimulează circulaţia energiei.

— Lumânările pot fi folosite ca elemente decorative sau pentru a accentua lumina, dar ele nu trebuie să fie niciodată sursa principală de lumină.

— Trebuie să vedeţi întotdeauna ce mâncaţi.

— Dacă aveţi un candelabru sau o lustră de tavan, aveţi grijă ca ea să fie centrată deasupra mesei şi nu deasupra unui scaun.

Culorile camerei

— Culorile în trebui să creeze o atmosferă bună, potrivită pentru digestie, Decorul locului de luat masa trebuie să fie simplu, astfel încât să nu distragă atenţia de la mâncare şi de la conversaţie.

— Roşul şi galbenul sunt perfecta pentru stimularea poftei de mâncare şi a digestiei, Albastrul deschis, verdele şi culoarea levănţicii sunt, de asemenea, alegeri excelente pentru locul de luat masa.

— Dacă apetitul dumneavoastră nu are nevoie de stimulare, folosiţi nuanţe de roz, coral sau galben pai.

— Portocaliul nu trebuie folosit niciodată în locul de luat masa, decât dacă vreţi să vă alungaţi oaspeţii.

Oglinzile

— Oglinzile amplasate în locul de luat masa sunt perfecte pentru a stimula abundenţa, deoarece ele par că dublează mâncarea de pe masă.

— Oglinzile pot avea efecte nefaste dacă sunt incorect amplasate.

— Nu situaţi oglinzile jos, pe perete: în felul acesta veţi tăia capul celui mai înalt membru al familiei sau al celui mai înalt oaspete.

În sufragerie au loc discuţii aprinse, dar sufrageria este şi un loc pentru lectură. Din acest motiv, această cameră are nevoie de un bun echilibru între calm şi energie activă. Un mic joc cu apă, înconjurat de un aranjament de plante cu frunze mari, va echilibra energia. Colţurile, unde se spune că energia stagnează, sunt locaţii excelente pentru o fântână cu plante.

PLANTE CARE SE ŢIN ÎN SUFRAGERIE

ALOCASIA

Genul cuprinde cca. 70 de specii originare din pădurile Asiei de Sud-Est. Sunt cultivate pentru frunzele mari, alungite, în general în formă de scut, cu nervaţiunea proeminentă, deseori prezentând pistrui coloraţi violet închis. Numele popular al plantei este „urechea elefantului”, nume care se datorează formei şi dimensiunilor frunzelor. Florile sunt reunite în clasica inflorescenţă tip spadă, în apartament, planta înfloreşte rareori.

CULTIVARE. Se aşază într-un amestec obţinut din proporţii egale de scoarţă de copac măcinată, pământ fertil şi nisip. Ghiveciul se aşază într-un loc luminos, dar nu direct la soare. Temperatura minimă este de 15 până la 18 grade, iar umiditatea trebuie să fie crescută. Primăvara se administrează apă din abundenţă şi o dată la trei-patru săptămâni se adaugă în apă un îngrăşământ lichid echilibrat. Vara se udă din belşug. Se îndepărtează regulat frunzele galbene. Dacă iarna vine repede, se diminuează cantitatea de apă administrată. Rină în primăvara viitoare tuberculii se ţin dispuşi stratificat, în nisip puţin umed, într-un loc răcoros, protejat de îngheţ.

ÎNMULŢIRE. Tuberculii se separă primăvara. Rănile trebuie să se cicatrizeze formând un mic calus, apoi bucăţile se plantează într-un pământ amestecat cu nisip.

PERICOLE, Coşenilele făinoase se elimină la timp cu ajutorul unui tampon de bumbac înmuiat în alcool denaturat. Tuberculii nu trebuie udaţi prea mult în timpul anotimpului rece, deoarece putrezesc uşor.

SPECII. *Alocasia cuprea* este o specie rizomatoasă originară din Borneo şi Malaysia, cu frunze ovale de cca. 60 cm. Una dintre speciile de mari dimensiuni este *Alocasia macrorrhiz*, care, în mediul natural, poate ajunge la înălţimi de 4 – 5 m. *Alocasia sanderiana* provine din Filipine. Are frunze sagitate (care au forma unei săgeţi), cu nervuri cu luciu metalic.

ARALIA

Acest gen cuprinde circa 40 de specii diferite, permanent verzi, originare din America de Nord, Asia, arhipelagul Malaysia şi Australia. Frunzele variază ca aspect, fiind simplu penate sau tripenate, iar tulpinile sunt uneori prevăzute cu spini. Aralia face flori mici, albicioase. Fructul este negru. Planta înfloreşte destul de rar în apartament.

CULTIVARE. *Aralia* se replantează primăvara şi vara, folosindu-se ghivece nu prea mari. Pământul proaspăt trebuie presat bine în jurul rădăcinilor, astfel încât planta să se menţină în poziţie verticală. Se udă regulat, de cel puţin două ori pe săptămână, iar în timpul perioadei de creştere se administrează îngrăşământ. Toamna şi

iarna, plantele se curăţă de frunzele care şi-au pierdut vigoarea. Locul ideal este cel ferit de frig şi de curenţii de aer. În anotimpul rece se udă mai rar, dar frunzele se stropesc totuşi cu apă de ploaie sau cu apă dedurizată.

ÎNMULŢIRE. *Aralia* se înmulţeşte primăvara, folosindu-se. seminţe sau butaşi prelevaţi din rădăcinile rizomatoase. De asemenea, se pot separa lăstarii care apar uneori lângă planta-mamă şi care sunt produşi de rădăcini.

PERICOLE. *Aralia* este atacată, de regulă, de coşenile (insecte exotice din Mexic). Ele se combat cu uleiuri albe sau cu insecticide pe bază de fosfor. În anumite condiţii de climă, planta poate fi atacată şi de acarieni, care determină îngălbenirea frunzelor. Ei se elimină cu un acaricid specific.

SPECII. *Aralia elata* e o specie de origine asiatică, care în natură este un copac de înălţime medie, cu ramuri mari, spinoase. Această specie se adaptează bine la creşterea în ghiveci şi, dacă este bine îngrijită, poate fi destul de longevivă. Datorită formei şi dimensiunilor, *Aralia* poate sta în sufragerie, într-un loc luminos, sau poate chiar să separe mici nişe din încăpere. *Aralia Spinosa* este un arbust spinos de origine americană, care poate atinge o înălţime de 2 – 3 m şi care are un aspect subtropical straniu, conferit de frunzele mari şi de ramurile spinoase. Are un trunchi robust şi frunze bipenate. Alte varietăţi potrivite pentru a fi cultivate în casă sunt *Aralia poliscias*, *Aralia kerchoveana şi Aralia reginae*. Toate acestea au dimensiuni mai mici, fiind de aproximativ 1 m înălţime.

ARBORELE DE CAFEA

Coffea sau arborele de cafea este originar din Etiopia, iar astăzi este foarte răspândit chiar şi în ţările tropicale. Este un arbust permanent verde, adaptat pentru creşterea în casă, care se cultivă pentru frunzele decorative. Are tulpini firave, decorate cu frunze ovale, cu margini ondulate, lungi de 15 cm, lucioase şi de un verde închis. La jumătatea verii, face flori albe, în formă de stea, foarte parfumate. Florile se transformă în fructe stacojii, care conţin două boabe de cafea, dar acest lucru se întâmplă rareori când este cultivat în casă.

CULTIVARE. Ghiveciul se schimbă primăvara şi se foloseşte un

compost fertil şi un vas nu prea mare, deoarece planta creşte mai bine când are rădăcinile uşor presate. În această perioadă trebuie scurtate ramurile, dacă este cazul. Planta se aşază la lumină bună, dar nu direct la soare, pentru că frunzele pot suferi arsuri. Umbra excesivă inhibă activitatea vegetală. Se uda abundent şi cu regularitate, evitându-se însă apa stătută. Vara, se stropeşte şi se adaugă îngrăşământ în funcţie de vârsta plantei: dacă este tânără, adăugaţi puţin îngrăşământ diluat în apa de udat; dacă este adultă, folosiţi o soluţie mai concentrată, în fiecare săptămână, pe toată durata verii. Toamna şi iarna, se udă doar atât cât pământul să fie umed. Temperatura nu trebuie să scadă sub 13 grade.

ÎNMULŢIRE. Seminţele se pun în pământ în martie. Lădiţa se aşază la penumbră, iar atmosfera şi compostul trebuie menţinute umede, la temperaturi de 27 – 30 grade. Când apar plănuitele, lădiţa se aşază la lumină şi se reduc temperatura şi umiditatea. Din lăstarii viguroşi se pot obţine butaşi la începutul verii. Ei trebuie să aibă o lungime de 10 – 15 cm, câteva frunze şi un mugure. Butaşii se aşază într-un compost fertil amestecat cu nisip şi turbă şi se ţin în ghivece sau în lădiţe acoperite cu un plastic transparent. Temperatura trebuie să fie de 18 grade, iar umiditatea, constantă.

PERICOLE. Temperatura inadecvată determină îngălbenirea şi căderea; frunzelor. Chiar şi udarea excesivă poate fi dăunătoare plantei.

SPECII. *Coffea arabica*, arborele de cafea cel mai cunoscut, este originar: din munţii Etiopiei, unde atinge o înălţime de până la 4 – 6 m. Are tulpini şi ramuri uşoare, cu frunze ovale, lucioase, de un verde închis, lungi de 15 cm, cu margini ondulate, şi face flori albe şi parfumate. *Coffea Liberiei* are frunze mari, lucioase, lungi de până la 30 cm. Este originară din vestul Africii. *Coffea robusta*, originară din Zair, are un frunziş compact, format din frunze ascuţite, ceroase, de un verde închis. Florile ei sunt albe şi parfumate.

AZALEEA

Genul *Rhododendron* cuprinde sute de specii, printre care şi clasicii rododendroni de grădină şi azaleele comune cultivate ca plante de ghiveci. Azaleea este un arbust veşnic verde, sălbatic, care înfloreşte

luxuriant primăvara, dar pe care horticultorii îl supun adesea unei dezvoltări forţate, pentru a obţine o înflorire timpurie pe timpul Iernii (mai exact, în preajma Crăciunului). Florile sunt încreţite, simple sau duble, şi apar la vârful ramurilor.

CULTIVARE. La jumătatea primăverii, când se încheie înflorirea, se îndepărtează florile rămase ataşate de plantă şi se taie ramurile prea lungi. Se efectuează o curăţare uşoară a plantei. Azaleea are nevoie de un pământ de flori pe bază de turbă sau de un amestec obţinut din părţi egale turbă, nisip grosier, pământ de pădure şi pământ de grădină necalcaros, în privinţa udării, aceasta trebuie efectuată cu apă necalcaroasă – dacă este posibil, de ploaie. Azaleea se simte bine în penumbră, iar vara, în aer liber Compostul trebuie menţinut umed. În septembrie-octombrie, azaleea se aduce din nou în casa şi se aşază într-un loc răcoros şi luminos, la o temperatură de 15 grade. Compostul se menţine umed. În perioada înfloririi plantei i se administrează un îngrăşământ lichid, o dată la două săptămâni

ÎNMULŢIRE, Vara târziu, se prelevează butaşi semilemnoşi lungi de 5 – 8 cm, cu o bucăţică de scoarţă ataşata la bază. Partea tăiată se tratează cu praf rizogen, apoi butaşii se plantează într-un compost format din trei părţi nisip şi o parte turbă. Umeziţi şi ţinuţi la o temperatură de 16 grade, butaşii fac rădăcini în 3 – 6 săptămâni.

PERICOLE. Dacă temperatura este prea ridicată, iar udarea, insuficientă, florile şi bobocii se veştejesc. Situaţia se remediază prin scufundarea ghiveciului în apă călduţă, timp de 20 de minute. Dacă planta este expusă a curenţi de aer sau dacă pământul este saturat cu apă, bobocii rămân verzi şi nu înfloresc. Planta se mută într-un loc ferit şi se udă moderat. junul dintre cei mai frecvenţi inamici este un curculionid ce produce eroziuni caracteristice în formă de semicerc, pe marginea frunzelor. Active mai ales noaptea, aceste insecte se elimină prin scuturarea plantelor, noaptea, după ce în prealabil pe pământ a fost aşezată o cârpă. Se pot folosi, desigur, şi insecticide specifice.

SPECII. Genul *Rhododendron* se împarte în două grupe mari: arbuştii mari, denumiţi rododendroni, care cresc în grădină, şi arbuştii pitici, veşnic verzi sau cu frunze mici, căzătoare, denumiţi azalee, care cresc bine i în ghivece. În secolul trecut, multe azalee au fost

selecţionate de către japonezi pornind de la *Rhododendron kiusianum* şi *Rhododendron kaempferi*. Dintre azalee sunt renumiţi însă hibrizii obţinuţi de belgieni prin încrucişarea speciei *Rhododendron luteum* cu unele specii americane.

CALADIUM

Genul cuprinde 7 specii originare din America de Sud. Sunt preferate ca plante de apartament datorită culorii vii şi efectului decorativ al frunzelor frumoase, sagitate (care au forma unei săgeţi). *Caladium* creste bine în locuri uşor umbrite şi nu iubeşte lumina intensă. Mai mult, are nevoie de un ambient cu umiditate ridicată şi temperatură constantă de 21 de grade.

CULTIVARE. În martie, tuberculii se plantează într-un compost fertil, căruia i se adaugă puţin nisip, pentru un drenaj bun. Se udă moderat, iar pe măsură ce creşte se sporeşte cantitatea de apă. O dată la două săptămâni se adaugă în apă un îngrăşământ lichid. Pe la mijlocul lui august, toate frunzele mor. Din acel moment, se stopează udarea plantei, inclusiv pe toată durata iernii.

PERICOLE, Frunzele veştede sau zbârcite indică faptul că udările să-i; specific.

CULTIVARE. Replantarea se efectuează în martie. Din aprilie până septembrie, se udă din abundenţă. zilnic. Planta se stropeşte cu apă, pen într-un loc aerisit şi semiumbrit din mai până la sfârşitul lui august,' iar

PERICOLE. La fel ca toate plantele originare din pădurile tropicale]! PERICOLE. Cei mai dăunători paraziţi sunt păianjenii roşii, care stau pe *Calathea* are nevoie de umiditate şi de lumină filtrată. Dacă frunzele devinf aţa inferioară a frunzelor. Ei se combat la timp cu acaricide specifice. Dacă palide sau prezintă arsuri, înseamnă că planta a fost expusă prea mult pe nervuri sau pe peţioluri se observă coşenile, se intervine local, cu un timp la soare. Dacă marginile frunzelor se răsucesc (dând frunzei o formă tampon de bumbac înmuiat în alcool denaturat.

ÎNMULŢIRE, în februarie şi martie, *Caladium* produce lăstari bazali, care se separă cu grijă şi se plantează, separat, într-un compost pe bază de turb completată cu puţin nisip.

umiditatea aerului nu sunt suficiente. Curenţii de aer rece provoacă aceleaşi efecte. Dacă frunzele par fără vigoare sau suferinde, înseamnă e aerul este prea rece. Păduchii pot ataca frunzele tinere. Se combat ci insecticide.

SPECII. *Caladium bicolor* are frunze verzi cu nervuri roşii şi pete albe Este o specie originară din Sud-Vestul Indiei, Guyana şi Brazilia. *Caladium humboldtii*, înaltă de cca. 35 cm, are frunze mici, sagitate. *Caladium picturali* are frunze lungi şi mai înguste, verzi cu nervuri albe.

CALATHEA

Genul cuprinde cca. 300 de specii permanent verzi, perene, rizomatoase, originare din regiunile subtropicale ale Americii de Sud. Frunzele sunt mari şi ovali şi au un aspect foarte decorativ. Pe partea superioară prezintă desene în nuanţe de galben şi verde, cărora le corespund, pe faţa inferioară, desene purpurii. *Calathea* creşte bine într-un ambient umbrit, cu temperaturi care nu scad sub 18 grade.

pentru că are nevoie de umiditate. În această perioadă, se administrează îngrăşământ lichid o dată la două-trei zile. Toamna şi iarna, umbra rămân în continuare importantă; în această perioadă, nu se udă abundent, ci de cât să se menţină pământul umed.

ÎNMULŢIRE, înmulţirea se face prin separarea plantelor care au crescut suficient, la sfârşitul lui martie sau în aprilie.

cornet) şi devin brune, înseamnă că aerul este prea uscat, aşa că planta trebuie stropită cu apă. Parazitul cel mai periculos este păianjenul osu', care infestează faţa inferioară a frunzelor. Se combate cu un acaricid

SPECII. *Calathea grandiflora* are frunze încreţite, de un verde strălucitor, ungi de cca. 30 cm. *Calathea insignis* este o plantă cu aspect de tufa, cu frunte lungi şi înguste. *Calathea makoyana* are frunze ovale, lungi de până la 5 cm. *Calathea veitchiana* se distinge prin frunzele sale dure, pergamentoase, ovale, lungi de cca. 30 cm.

COCOTIERUL

Unica specie a acestui gen este Cocos *nucifera*, palmier originar din insulele Pacificului, unde devine un arbore de peste 30 m înălţime, care produce fructele caracteristice, cu pulpa comestibilă (nuci de

cocos). De câtva timp, se găsesc în sere şi la magazinele de specialitate exemplare tinere, care în ghiveci nu depăşesc 2 – 3 m înălţime, în acest caz, planta este formată dintr-un mănunchi de frunze care ies dintr-o nucă de cocos îngropată doar pe jumătate şi, prin urmare, vizibilă, în apartament, planta nu este foarte longevivă.

CULTIVARE. Cocotierul are nevoie de un compost bogat în humus, fărâmiţat şi necalcaros. Primăvara, se schimbă ghiveciul sau se înlocuieşte-n strat de la suprafaţa compostului cu unul proaspăt. Planta se menţine unzele se stropesc destul de des cu apă dedurizată. Primăvara şi vara, se dă moderat şi se administrează lunar un îngrăşământ lichid. Iarna, se udă – cu multă reţinere. Temperatura ideală oscilează în jurul valorii de 20 de rade. Frunzele trebuie şterse periodic de praf, cu o pensulă umedă. ÎNMULŢIRE. Înmulţirea se face prin seminţe, dar cele care se găsesc de in comerţ şi-au pierdut capacitatea germinativi

SPECII. Cocos *nucifera* cultivat în apartament are frunze lungi, penat Pentru cultivarea în ghiveci, care este destul de neadecvată pentru u palmier de dimensiuni mari, a fost selecţionată varietatea horticolă „Nino mai mică în înălţime şi compactă, cu frunze înguste şi strălucitoare.

CORDYLINE

Cordyline este un gen care cuprinde cca. 15 specii de arbuşti veşnic verzi, originari din Australia, dar răspândiţi şi în Asia, care se confundă deseori cu plantele din genul *Dracsena*. Se cultivă uşor şi au frunze frumoase, lungi, lanceolate, înguste sau late, în funcţie de specie. Numeroasele varietăţi se disting pe coloritul foarte viu al striaţiilor frunzelor: roz, roşii şi crem pe fondul verd închis, alb, bronz sau purpuriu. Este o plantă longevivă.

CULTIVARE. Se replantează primăvara, dacă rădăcinile sunt prea înghesuite în ghiveci. Se foloseşte un compost amestecat cu 30% nisip grosie pentru favorizarea drenajului. Primăvara şi vara, planta se expune lumină, dar nu la soare direct. O dată la două-trei săptămâni se administrează un îngrăşământ lichid amestecat cu apă, din martie până în septembrie. Toamna şi iarna, se menţine o temperatură de 15 – 21 de grad Planta trebuie ferită de curenţii de aer. Se evită stagnarea

apei, care provoacă putrezirea rădăcinilor.

ÎNMULŢIRE. Se seamănă la sfârşitul lui februarie sau în martie, ins metoda este dificilă şi nu prea dă rezultate. Cea mai bună metodă este butăşirea, efectuată în timpul primăverii. Pentru aceasta se prelevează porţiuni din tulpină, cu cel puţin unul sau doi muguri.

PERICOLE. Planta se stropeşte cu apă vara. În acest mod, frunzele nu se ofilesc şi nu cad (semne ale aerului prea uscat). Planta trebuie ferită e soarele direct. Udarea excesivă şi frigul determină putrezirea rădăcinile Coşenilele se îndepărtează una câte una, cu o pensulă înmuiată în alco denaturat sau cu un insecticid specific.

SPECII. *Cordyline australis* este un copăcel veşnic verde, care seamănă cu un palmier pitic. Frunzele speciei *Cordyline australis* erau consumate în trecut ca verdeaţă de ţăranii neozeelandezi, în apartament înfloreşte-n

Cordyline terminali este o plantă mare, originară din Polinezia şi India. Când apar, frunzele sunt roşii, iar cu trecerea timpului devin verzi-arămii, cu nuanţe roz-roşii pe margini.

CRINUL VERDE

Genul *Chlorophyium* cuprinde cca. 250 de specii permanent verzi, perene, rizomatoase, provenite din Africa Occidentală şi Meridională. Crinul verde este una dintre plantele cel mai uşor de cultivat în casă şi prezintă multe varietăţi, cu frunze lungi, elegante, arcuite, colorate verde cu alb şi cu flori mici, albe.

CULTIVARE. Primăvara şi vara, planta se protejează de expunerea directă la soare. Se menţine parţial la umbră, într-un ambient destul de umed. Se udă din belşug, iar în apă se adaugă o picătură de îngrăşământ lichid. Toamna şi iarna, planta se ţine într-un loc aerisit, dar ferită de curenţii de aer. Se replantează la sfârşitul iernii, dacă rădăcinile au ocupat complet ghiveciul.

Pedunculii florali, lungi şi cărnoşi, care se dezvoltă în centrul rozetei, poartă şi ei mănunchiuri de frunze; acestea sunt folosite pentru reproducerea plantei. Dacă nu sunt îndepărtate, aceste mănunchiuri cad în cascadă, creând un efect decorativ deosebit, valorificat mai ales atunci când planta se cultivă în coşulețe

suspendate.

ÎNMULŢIRE. Modalitatea cea mai simplă constă în aşezarea în vase mici a plăntuţelor care se formează în vârful pedunculilor florali. Ele se pot lăsa prinse de planta-mamă şi se separă după ce fac rădăcini. Această metodă este foarte eficace, pentru că tulpina cărnoasă acţionează ca un cordon ombilical prin care plănuitele primesc hrană. O altă metodă este introducerea plăntuţelor în apă, până când prind rădăcini. De asemenea, planta se poate înmulţi şi prin separare.

PERICOLE. Udarea este foarte importantă şi trebuie dozată bine. Dacă apa stagnează în farfurioara ghiveciului, rădăcinile putrezesc, însă, udarea insuficientă provoacă colorarea în brun a vârfurilor frunzelor. Păianjenul roşu şi coşenila făinoasă infestează ocazional planta. Se combat cu produse adecvate.

SPECII. *Chlorophytum comosum* are frunze verzi cu margini ondulatei *Chlorophytum loxum* este o plantă mică, cu frunze în formă de panglică, de un verde strălucitor. *Chlorophytum undulatum* este o specie înaltă de cca. 30 cm, cu frunze înguste şi tari.

CROSSANDRA

Genul cuprinde cca. 50 de specii foarte frumoase, veşnic verzi, de tip subarbust. Originare din Asia şi Africa tropicală, sunt plante delicate şi foarte pretenţioase, deoarece în casă au nevoie de condiţii climaterice specifice habitatului din care provin: umbră, căldură şi umiditate constante. Au flori o mare parte din an. Înfloresc de la începutul primăverii până la sfârşitul toamnei. Frunzele sunt mari şi lucioase, de un verde închis, au formă eliptic-lanceolată, cu margini ondulate şi nervuri bine trasate.

CULTIVARE. Se replantează în martie, dacă rădăcinile au ocupat toi ghiveciul, iar pe fundul noului vas se aşază cioburi de lut, care favorizează drenajul. Planta creşte şi înfloreşte din martie până în octombrie, dacă are o temperatură minimă de 21 de grade. Dacă temperatura este mai ridicată, are nevoie de o umiditate mai mare şi de un loc la penumbră. Nu trebuie expusă direct la soare, deoarece acest lucru opreşte înflorirea şi dăunează frunzelor. Primăvara şi vara se udă o dată pe săptămână, menţinând pământul umed. În timpul creşterii, se administrează îngrăşământ lichid adăugat în apa o dată la

două săptămâni. La sfârşitul perioadei de înflorire, pedunculii florali se scurtează cu aproximativ două treimi din lungime. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 15 grade.

ÎNMULŢIRE. *Crossandra* se poate înmulţi în luna martie prin butaşi lungi de 7 – 10 cm tăiaţi din tulpini. Partea tăiată se tratează cu praf rizogen, iar butaşii se plantează apoi într-un amestec de turbă şi nisip în părţi egale, care se ţine la 21 de grade. Când au prins rădăcini, butaşii se plantează în ghivece individuale.

PERICOLE. Planta se udă moderat cu apă la temperatura camerei, iar florile şi frunzele veştede se îndepărtează. În felul acesta, se evită putrezirea şi apariţia mucegaiurilor.

SPECII. Crossandra *infundibuliformis* are frunze mari şi lucioase, lungi de cca 5 cm şi fi0" roşii-portocalii. Crossandra *nilotica* poate atinge o înălţime de 60 cm sau chiar mai mult. Are frunze lungi, lucioase, de culoare verde închis şi flori roşii-portocalii, grupate în spice situate la axila frunzelor sau terminal pe tulpini.

Crotonul

Genul *Codiaeum* este originar din pădurile din Malaysia şi din insulele Pacificului, în mod obişnuit, este denumit croton şi este cultivat ca plantă de apartament pentru frunzele sale cu o mare valoare ornamentală, ce se prezintă într-o gamă largă de culori şi forme, îşi păstrează aspectul dacă este tăiată regulat. Are nevoie tot timpul de căldură, altfel îşi pierde frunzele şi moare, şi trebuie să stea în plină lumină, în timpul verii, planta adultă face flori mici, galbene, în formă de stea.

CULTIVARE. Dacă rădăcinile au ocupat complet ghiveciul, planta va fi mutată, în februarie, în altul cu un compost fertil, în martie, dacă pare săracă în frunze, trebuie tăiată cu grijă. În timpul perioadei de activitate vegetativă (din martie până la sfârşitul lui octombrie), planta trebuie să stea într-un loc aerisit, cu multă lumină, dar nu în soare direct. *Codiaeum* creste repede şi trebuie udată regulat. În plus, are nevoie de îngrăşământ lichid, care se adaugă în cantitate mică în apa de udat, o dată la 10 – 14 zile. Iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 15 grade. Frigul determină putrezirea rădăcinilor; de aceea, planta trebuie aşezată într-un loc cald, luminos şi aerisit, dar ferit de curenţii

de aer. Se udă mai puţin şi nu se mai administrează îngrăşământ.

ÎNMULŢIRE. Planta se înmulţeşte prin marcotaj (prin lăstari nedesprinşi, care se înfrâng cu capătul liber în pământ şi, de îndată ce prind rădăcină, sunt răsădiţi) sau prin butăşire. Butaşii se taie dintre lăstarii sănătoşi şi, dacă este posibil, trebuie să aibă două perechi de frunze şi un vârf de creştere. Se plantează într-un compost fertil, amestecat în părţi egale cu nisip. Butaşii se ţin la umbră şi se udă constant. Rădăcinile apar după trei-patru săptămâni; în acest moment, butaşii se transplantează în ghivece definitive, care conţin pământ fertil, înmulţirea se mai poate face şi prin seminţe.

PERICOLE. Coşenilele făinoase se ataşează de partea inferioară a frunzelor sau la locul de inserţie al acestora. Se îndepărtează folosindu-se e pensulă înmuiată în alcool denaturat. Coşenilele brune formează nişte protuberante mici, maronii, situate pe peţiolul sau pe faţa inferioară a frunzelor. Planta se tratează tot cu alcool sau se stropeşte cu un insecticid specific. Păianjenul roşu infestează planta dacă aerul este prea uscat şi ţest pânze subţiri şi albe pe faţa interioară a frunzelor. El se elimină cu acaricide specifice, iar planta trebuie ţinută într-un ambient umed. Frunzele st veştejesc şi cad, dacă planta este udată în exces sau, din contră, prea puţin dacă stă într-un mediu prea rece, prea umbrit sau dacă este expusă la soare o perioadă îndelungată.

SPECII. *Codiaeum aucubaefolium* este o plantă viguroasă, uşor de cultivat Are frunze dese şi pergamentoase, lucioase, de un verde strălucitor, pătatt neuniform cu galben. *Codiaeum bogoriense* este o plantă compactă cu frunze lungi, ovale, de culoare verde închis cu motive galbene. *Codiaeum spiral* este o specie originară din Malaysia, Sudul Indiei şi Sri Lanka, cu frunze pergamentoase, verzi închis cu nervuri în diferite tonuri de roz şi galben *Codiaeum warenii* se deosebeşte de alte specii prin faptul că planta este mă mare, asemănătoare cu un copac. Frunzele tinere lasă impresia că sunt suspendate de ramuri. Cele adulte sunt verzi-negricioase cu nervuri roşiatice

CYCAS

Speciile din genul *Cycas* au câteodată un aspect ce aminteşte de

cel al palmierilor, dar, din punct de vedere botanic, fac parte din gimnosperme, fiind prin urmare „părinţii” coniferelor şi ai lui Gingko biloba. Sunt plante primitive, neschimbate, care-şi păstrează aspectul din vremuri preistorice. Deşi sunt plante exotice, nu pretind o îngrijire dificilă, iar pentru a obţine frunzele intens colorate este suficient să fie aşezate într-o lumină bună, dar protejate de căldura solară excesivă.

CULTIVARE. Se replantează numai o dată la trei-patru ani, când rădăcinile umplu complet ghiveciul. Operaţia se efectuează primăvara şi st foloseşte un compost bine drenat. Vara planta se udă frecvent, dar moderat, iar o dată la şase-opt săptămâni se diluează un îngrăşământ lichid în apă. Se ţine într-un loc deschis, dar ferit de soare. Toamna şi iarna se udă moderat, pentru a menţine compostul uşor umed.

ÎNMULŢIRE. Planta poate fi înmulţită pe toată durata anului, folosind lăstarii bazali. Ei se plantează într-un compost fertil, se ţin la 24 – 27 de grade şi când prind rădăcini se tratează ca nişte plante adulte.

PERICOLE. Coşenilele brune şi făinoase se îndepărtează cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat. Dacă pe frunze apar pete brune, înseamnă că nu aţi udat suficient planta în timpul verii sau că a fost ţinută în frig iarna.

SPECII. *Cycas revoluta* are un trunchi gros cilindric-conic, de la care pleacă frunze lungi şi penate. Cultivată în casă atinge o înălţime de 1, 2 m, dar creşte foarte lent. Este originară din Indonezia şi Japonia. *Cycas cardinalis* are frunze netede şi mai graţioase. Este originară din India şi Madagascar.

DIEFFENBACHIA

Genul cuprinde cca. 30 de specii veşnic verzi, perene, originare din pădurile tropicale ale Americii şi vestului Indiei. Este o plantă frecvent cultivată în apartament, datorită efectului decorativ al frunzelor, care prezintă o gamă largă de motive. Unele specii au tulpini groase, altele au tulpini elegante şi subţiri, cu aspect mai compact. În timpul manipulării plantelor, trebuie purtate mănuşi, deoarece seva conţine o substanţă iritantă periculoasă pentru persoanele alergice.

CULTIVARE. Se replantează la începutul primăverii, înainte de începutul perioadei de activitate vegetală. Se foloseşte un pământ bun,

format din două părţi de pământ fertil: una de turbă şi una de pământ obţinut din frunze descompuse şi puţin nisip. Pământul trebuie menţinut în permanenţă umed. Vara este un anotimp favorabil plantei, care iubeşte căldura şi temperaturile mari. Într-un loc luminos, ea se colorează splendid. Pământul trebuie să fie umed, dar apa nu are voie să stagneze în ghiveci, căci rădăcinile pot putrezi. Din aprilie până în septembrie, în apa de udat se diluează un îngrăşământ lichid. Planta nu intră în repaus toamna şi iarna, dar îşi pierde Aspectul viguros, în această perioadă, se udă doar o dată pe săptămână.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se prelevă din tulpină la începutul primăverii. Ei trebuie să fie lungi de 5 – 10 cm şi să aibă cel puţin un mugure. Peste zona tăiată se presară praf rizogen şi se lasă să se usuce una-două zile, apoi butaşii se plantează în pământ amestecat cu puţin nisip. Temperatura trebuie să fie de 24 – 27 de grade, iar pământul, umed. Lădiţa trebuie deschisă şi aerisită o dată pe zi. Rădăcinile apar după câteva săptămâni, când butaşii se transferă într-un pământ de flori.

PERICOLE. Frunzele veştejite, slăbite sau decolorate sunt simptome ale excesului de apă sau ale expunerii la frig. Planta are nevoie de îngrăşământ vara; altfel, va avea frunze palide. Dacă aerul este prea uscat, planta este atacată frecvent de păianjenul roşu, acesta producând pete arămii. Tratat; exemplarele afectate cu insecticide specifice. Păduchele verde formează uneori colonii numeroase pe frunzele tinere. El se combate cu un insecticid însă picăturile care se formează la vârful frunzelor nu sunt semnele vreunei boli.

SPECII. *Dieffenbachia bausei* are frunze ovale cu puncte gălbui-verzi margini de culoare verde închis şi pete albe. *Dieffenbachia oerstedii*, originară din Costa Rica, are frunze ovale, de un verde închis cu nervuri albe *Dieffenbachia picta* are frunze mari, lucioase, verzi, cu puncte şi desene în nuanţa fildeşului. Poate produce inflorescenţe în formă de spic.

DRACENA

Genul Dracaena este cultivat în special datorită frumuseţii şi valorii decorative a frunzelor, care conferă plantei un aspect foarte elegant. Planta este originară din Africa tropicală şi Insulele Canare şi

se confundă cu speciile din genul *Cordyline*, care au aspect asemănător. Este bine să se cunoască modalităţile de cultivare a ambelor plante, pentru a evita erorile.

CULTIVARE. Dracena se replantează o dată la doi ani sau chiar la un an. dacă creşte foarte repede. Operaţia se efectuează primăvara. Se foloseşte un amestec pe bază de turbă sau de pământ de flori. Primăvara şi vara planta trebuie să stea într-un loc luminos, dar protejat de acţiunea directe a soarelui. Aerul trebuie să fie cald şi umed, cu temperatura între 25 şi 27 de grade. Dacă temperatura este mai mare, planta are nevoie de mai multă umiditate. Pământul trebuie să fie umed, dar nu îmbibat cu apă. De două ori pe săptămână, administraţi, împreună cu apa de udat, două picături de îngrăşământ lichid. Toamna şi iarna, nu se mai administrează îngrăşământ şi se udă mai rar, dar pământul nu are voie să fie uscat. Temperatura nu trebuie să scadă sub 15 grade.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se prelevează din vârful tulpinii unei plante care a crescut prea mult sau dintr-o ramificaţie laterală. Tulpina se împarte în segmente lungi de 7 cm şi se îndepărtează frunzele îmbătrânite. Partea tăiată se tratează cu o pulbere rizogenă, iar segmentele se plantează apoi într-o tavă cu nisip şi turbă în părţi egale. Tava se închide într-o lădiţă, la temperatura de cca. 24 de grade. Când butaşii fac rădăcini şi apar frunzele, ei se transferă în ghivece cu pământ de grădină.

PERICOLE. Atenţie la excesul de apă şi la uscăciune, căci ambii factori produc veştejirea frunzelor. Temperatura scăzută produce acelaşi efect. Planta trebuie aşezată într-un loc mai cald. Coşenilele brune, asemănătoare unor mici pustule situate pe faţa inferioară a frunzelor, se combat cu insecticide sistemice.

SPECII. *Draccena deremensis* poate atinge o înălţime de 1, 2 m. De pe tulpinile verticale se desprind frunze lanceolate, de culoare verde închis. Una dintre speciile cele mai mari şi mai longevive este *Draccena draco*, originară din Insulele Canare, în mediul natural, este un copac de 10 m înălţime. Are frunze verzi-albastre, groase şi cărnoase. *Draccena fragrans* are o tulpină nudă, lemnoasă şi destul de groasă, care poartă la vârf un mănunchi de frunze verzi cu dungi

galbene, care atârnă. *Draccena godseffiana* are frunze lungi de 7 cm, mai degrabă ovale. Are un aspect de tufa şi iubeşte umbră. *Draccena marginala*, una dintre speciile cel mai uşor de cultivat, are tulpini subţiri şi elegante, cu smocuri de frunze verzi cu margini roşii, delicate şi arcuite. *Draccena sanderiana* ajunge la o înălţime cuprinsă între 60 şi 120 cm. Frunzele dispuse în formă de rozetă sunt subţiri, alungite şi puţin ondulate, verzi, cu margini galbene.

lllipu”-’

eleganţa şi w este originara de adaptează bineja; oJto-iHÂSM*’ t scurtarea PSSrHn apartament

«med. dar nu îmbibat cu *w* frunzişul. Toamna ţi

„R… tii

FICUSUL

Genul cuprinde peste 800 de specii de tip arbust, arbore sau plantă căţărătoare, originare din regiunile tropicale şi subtropicale, dar care se adaptează la condiţii diferite.

Toate sunt plante elegante, fiind cultivate în apartament pentru frumuseţea frunzelor lor. Seva conţinută în tulpina tuturor soiurilor de *Ficus* poate fi iritantă şi caustică pentru piele.

CULTIVARE. Se replantează o dată la doi ani, în aprilie, într-un pământ îmbogăţit cu humus şi frunze. Din aprilie până în septembrie, ficusul trebuie udat din abundenţă. În perioada de creştere, se administrează îngrăşământ cu concentraţie crescută de azot. Această specie iubeşte căldura. Necesarul de lumină variază în funcţie de specie. Speciile cu frunze lucioase trebuie curăţate periodic cu o cârpă umedă. Toamna şi iarna, se udă mai puţin.

ÎNMULŢIRE. Speciile cu frunze mari şi rigide, ca *ficus elastica*, *Ficus beng-kalexsis* şi *Ficus lyrata*, se înmulţesc prin butaşi obţinuţi din frunze care păstrează o bucăţică de peţiol (codiţă) şi care sunt prelevaţi primăvara. Seva se lasă să se usuce timp de o noapte, apoi butaşii se plantează într-un amestec de turbă şi nisip în părţi egale. Se ţin opt săptămâni la penumbră şi la 24 de grade. Se udă până prind rădăcini. Speciile căţărătoare sau târâtoare, cum este *Ficus pânfla*, se înmulţesc prin butăşire în timpul perioadei de activitate vegetală. Se alege o tulpină, se îndoaie cu delicateţe şi se introduce în pământ până

la punctul de inserţie al primei frunze. Când prinde rădăcini, se desprinde uşor de planta mamă, Speciile de tip arbust (ficus *benjamina*) se înmulţesc prin butaşi lungi de 10 – 15 cm prelevaţi din vârfurile ramurilor. Se tratează la fel ca butaşii prelevaţi din frunze.

PERICOLE. Atenţie la udare. Lipsa apei produce îngălbenirea şi căderea frunzelor. Excesul de apă provoacă veştejirea, schimbarea culorii sau căderea frunzelor şi putrezirea rădăcinilor. Păianjenul roşu se combate crescând umiditatea şi stropind planta cu un acaricid specific. Coşenilele făinoase şi brune trebuie îndepărtate cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat sau cu insecticid.

SPECII, Ficus *benghaknsis* poate creşte până la 3 m înălţime, în mediul natural, planta face rădăcini aeriene care ating pământul şi devin tulpini secundare. Frunzele sunt de culoare verde închis cu nervuri galbene, lungi de 20 cm. Ficus *benjamina* este un copăcel ramificat, cu aspect elegant şi o înălţime de 60 – 180 cm (în ghiveci). Are frunze mici, ovale. Ficus *diversifolia* este o specie rară, compactă, tip arbust. Ficus elastica (arborele de cauciuc) este specia cea mai frecventă, tip arbore, originară din India şi Birmania. În ghiveci, are un trunchi unic, înalt, care poate ajunge până la 2 m înălţime. Are frunze mari, lucioase şi pergamentoase. Ficus *lyrata* are frunze mari, în formă de vioară, lucioase. Este originar din Africa occidentală şi tropicală. Ficus *palmeri* este unica specie de tip subarbust. Are o tulpină suculentă şi dilatată, ce atinge o înălţime de 3, 5 m. Ficus pumila este o specie agăţătoare viguroasă, cu frunze mici în formă de inimă. Rădăcinile sunt aeriene. Se cultivă în suporturi suspendate, ficus *villosa* este o plantă agăţătoare şi târâtoare. Tulpinile subţiri şi pufoase se continuă cu rădăcini care se agaţă de suporturi. Are frunze ovale, lungi de 7 – 10 cm.

GARDENIA

Deşi Garden/a se cultivă cu greutate, pentru că necesită îngrijiri atente şi constante, foarte mulţi o preferă ca plantă de apartament.

Este o plantă delicată, apreciată din multe motive: frunzele lucioase, de culoare verde închis persistă tot anul şi creează un contrast cu florile minunate, de culoare alb-crem, foarte intens parfumate, în casă, atinge rareori un metru înălţime.

CULTIVARE. Se replantează în martie-aprilie, fără a i se deteriora rădăcinile. Ca pământ se foloseşte un compost necalcaros pe bază de turbă sau de pământ fertil, preparat dintr-o parte de pământ fertil, una de bălegar bine descompus şi una de turba, la care se adaugă o cantitate mică de nisip şi de bucăţele de mangal. Primăvara şi vara, amestecul trebuie menţinut mereu umed. Planta se udă cu apă dedurizată. Are nevoie de multă lumină indirectă şi de o temperatură de 21 de grade. Toamna şi iarna, planta se menţine la căldură – minimum 13 grade. Se udă cât să se menţină pământul umed şi, în cazul plantelor care înfloresc iarna, se

Feng Shuiâr-sufragerie administrează un îngrăşământ lichid când apar florile. Gardenia se aşază într-un loc luminos, bine aerisit, ferit de curent.

ÎNMULŢIRE. Se prelevă butaşi din lăstarii tineri şi viguroşi. Operaţia se efectuează între ianuarie şi martie. Butaşii au o lungime de 8 cm. Partea tăiată se tratează cu praf rizogen, apoi se plantează într-un amestec de nisip şi turbă în părţi egale. Lădiţa trebuie ţinută la o temperatură de 18 – 21 de grade, la adăpost de razele soarelui. Amestecul trebuie să fie mereu uşor umed. Plantele obţinute astfel înfloresc după doi-trei ani.

PERICOLE. Apa şi lumina insuficiente determină căderea florilor şi opacifiază frunzele. Păianjenul roşu apare atunci când aerul este prea uscat. El se combate cu acaricide adecvate.

SPECII. *Gardenia jasminoides*, originară din China şi Japonia, are tulpini lemnoase, frunze lucioase de culoare verde închis şi flori albe, parfumate, înfloreşte în miezul verii. *Gardenia thunbergia* este un arbust sau un copăcel compact, originar din Africa de Sud. Are frunze verzi, ample, lungi de până la 15 cm. Florile parfumate sunt de culoare alb-crem şi apar toamna, fiind succedate de fructe ovale, cenuşii.

IASOMIA DE INTERIOR

Genul *Jasminum* cuprinde cca. 200 de specii de arbuşti şi plante căţărătoare veşnic verzi. Unele specii sunt foarte graţioase şi delicate, fiind potrivite pentru a fi ţinute în apartament, în timp ce altele sunt sălbatice şi se ţin într-un ioc descoperit. Spre deosebire de iasomia de grădină, cea de interior nu are întotdeauna flori parfumate.

CULTIVARE. Speciile care înfloresc iarna se replantează primăvara, iar cele care înfloresc primăvara se replantează în luna septembrie. După replantare, se ajustează lungimea tulpinilor şi a ramurilor, pentru ca forma plantei să fie menţinută. De asemenea, plantele au nevoie de suporturi pentru cățărat (spaliere sau cercuri metalice). Primăvara şi vara, planta are nevoie de lumină, dar nu de lumină directă de la soare. Pământul trebuie menţinut umed. Îngrăşământul se administrează o dată la două săptămâni. Toamna şi iarna, temperatura trebuie să fie de 10 – 13 grade pentru speciile care înfloresc iarna şi de 15 grade pentru cele care înfloresc

POnrț Shui cu plante primăvara. În această perioadă, planta se aşază într-un loc luminos, pământul se menţine uşor urned şi, o dată la două săptămâni, se administrează un îngrăşământ diluat în apă, folosindu-se doar jumătate din doza indicată.

ÎNMULȚIRE. Butaşii se prelevează în perioade diferite: primăvara, în cazul speciilor care înfloresc iarna, şi în octombrie, în cazul celor care înfloresc primăvara. Partea tăiată se tratează cu o pulbere rizogenă, apoi butaşii se plantează într-un pământ amestecat cu nisip grosier. Pământul se udă regulat, iar temperatura se menţine la 18 – 21 de grade.

PERICOLE. Carenţa sau excesul de apă sunt semnalate de prezenţa frunzelor veştejite şi zbârcite. Expunerea directă la soare determină închiderea la culoare a plantei şi căderea bobocilor. Dacă temperatura este prea ridicată/înflorirea este compromisă. Dacă planta este atacată de păduchele verde, ea trebuie stropită cu un insecticid pe bază de pojarniță.

SPECII. Josmmum *mesnyi* este o specie cățărătoare. O plantă veşnic verde, înaltă de 2, 5 m, care înfloreşte primăvara şi vara. Are flori galbene şi neparfumate. Josmmum *officinede* este o plantă cățărătoare, originară din Caucaz, Himalaya şi Vestul Chinei. Face flori albe, foarte parfumate, înfloreşte de primăvara până toamna. Josmmum *polyonthum* e o plantă veşnic verde, cățărătoare, originară din China. Florile albe şi parfumate apar iarna. *Josminum rex*, originară din Thailanda, e o plantă cățărătoare veşnic verde, înfloreşte iarna şi face flori albe şi mari.

IASOMIA DE MADAGASCAR

Stephanotis floribunda este o specie cățărătoare delicată și plăcută, care produce flori parfumate, albe. Cultivată în seră, ea poate atinge înălțimea de 3 m. Poate fi ținută și în ghiveci, caz în care tulpinilor li se va pune la dispoziție.

pentru a se înfășura, un fir metalic dispus în cerc sau un țăruș acoperit cu mușchi.

Pentru că planta nu are cârcei, tulpinile trebuie așezate și legate cu grijă.

CULTIVARE. Replantarea se face anual, primăvara, folosindu-se ghivece din ce în ce mai mari, pe măsură ce rădăcinile cresc. Ulterior, se înlocuiește numai un strat superficial de pământ, cu grosimea de 2, 5 – 5 cm. Planta trebuie menținută într-un mediu bine aerisit și are nevoie de

Feng Shui în sufragerie lumină, dar nu de soare direct. Este important ca planta să nu sufere oscilații de temperatură bruște. Vara se udă din abundență, de preferință cu apă dedurizată. Din aprilie până în septembrie, se administrează îngrășământ lichid, o dată la trei săptămâni. Toamna, după încheierea perioadei de înflorire, tulpinile prea lungi se taie, iar partea tăiată se stropește cu apă rece, pentru a se stopa curgerea sevei. Din octombrie până în martie, temperatura trebuie menținută la 13 – 16 grade, iar ambientul trebuie să fie luminos, dar nu însorit. Se udă regulat, astfel încât pământul să fie mereu ușor umed.

ÎNMULȚIRE. Primăvara sau la începutul verii, se taie butași de la extremitatea tulpinilor laterale. Tăierea se face chiar deasupra unui nod, înlăturându-se frunzele bâzâie. Butașii se plantează într-un amestec format din trei părți compost și o parte nisip fin. Compostul se menține umed, într-o fădiță, la umbră și la 21 de grade. Mlădițele răsar după opt-zece săptămâni.

PERICOLE. Variațiile de temperatură, udarea insuficientă sau excesivă, nivelul crescut de calcar al apei provoacă îngălbenirea frunzelor și căderea florilor. Păianjenul roșu, care se face simțit prin prezența unei pânze închise la culoare, plasate pe fața inferioară a frunzelor, se combate cu un acaricid.

SPECII. *Stephemotis floribunda*, unica specie ce poate fi ţinută în apartament, este originară din Madagascar. Frunzele sunt tari, ovale, lungi de 8 cm, de culoare verde închis, cu o nervură centrală proeminentă mai deschisă la culoare. Din martie până în octombrie apar florile, care sunt albe, tubulare, ceroase şi intens parfumate, fiind grupate în inflorescenţe situate la axila frunzelor.

IEDERA

Aceste plante decorative căţărătoare, veşnic verzi, cresc rapid şi pot fi foarte (ongevive. Genul Hedera nu cuprinde multe specii, dar acestea au dat naştere la nenumărate varietăţi cu frunze diferite ca forme şi dimensiuni. Tulpinile produc rădăcini aeriene care aderă la suprafeţe aspre, permiţântiu-i plantei să se dezvolte rapid de-a lungul pereţilor sau gardurilor de lemn. În casă, poate creşte pe mici spaliere, se poate extinde pe perete sau poate atârna din suporturi suspendate.

CULTIVARE. La începutul primăverii, o dată la doi-trei ani, iedera se replantează într-un pământ bun. În anii în care nu se replantează, tulpinile se scurtează, dacă sunt prea lungi. Vara, planta suportă bine temperaturile crescute, dar suferă la uscăciune. Plasarea într-un loc luminos favorizează varietăţile cu frunze pestriţe. Totuşi, plantele nu se expun în locuri însorite. Se uda moderat, menţinând pământul umed. La 2 – 3 săptămâni, se adaugă în apă jumătate din doza recomandată de îngrăşământ. Toamna şi iarna, poate fi expusă la temperaturi joase. Temperatura ideală este de 10 grade. Se udă puţin, dar pământul nu se lasă să se usuce. Planta trebuie să stea într-un loc aerisit şi luminos.

ÎNMULŢIRE. Iedera se înmulţeşte prin butaşi. Vara, butaşii se prelevează de la vârful ramurilor; ei au o lungime de 10 cm. Se plantează în grupuri de câte trei-patru, într-un amestec de nisip şi pământ în părţi egale. Pentru multiplicare, se foloseşte o lădiţă care se ţine la temperatura de 15 – 18 grade, într-un mediu umed şi la lumină indirectă. După două săptămâni, apar rădăcinile, iar plantele se transferă în ghivece individuale. Se udă cu moderaţie, iar în apă se adaugă un îngrăşământ lichid o dată pe lună.

PERICOLE. Aerul prea uscat sau soarele excesiv determină veştejirea frunzelor, aşa că, într-o astfel de situaţie, planta trebuie

udată mai mult, până când îşi revine. Dacă apar pete negricioase, pământul se laşi să se usuce, iar planta se tratează cu un fungicid. Păianjenul roşu se dezvoltă într-un mediu uscat şi se combate cu un acaricid specific, stropindu-se planta de sus, o dată sau de două ori pe săptămână. Tripsidele produc pete cenuşii pe frunzele tinere. Ele se stropesc cu un insecticid specific. Andele (păduchii de plante mici) se combat prin stropirea plantei cu un insecticid pe bază de pojarniţă, în timp ce coşenilele se elimină cu o cârpă de bumbac înmuiată în alcool denaturat.

SPECII. *Hedera canariensis* are frunze mari şi scorţoase, lungi de 13 – 15 cm, lucioase, cu dungi de culoare verde pal. E originară din Insulele Canare şi este mai sensibilă la frig decât alte specii; de aceea, se adaptează bine ca plantă de apartament. *Hedera cokhica* este o specie foarte rezistentă, originară din Caucaz şi Iran. Creşte repede şi se caţără la înălţimi mari. Frunzele au formă de inimă şi sunt cele mai mari ale genului, fiind lungi de 25 cm şi late de 15 – 20 cm. *Hedera helix* este specia cea mai întâlnită. Răspândită în zonele împădurite ale Europei, creşte până la înălţimi de 15 – 30 m. Plantele au formă de tufa, sunt dese şi cu frunze lucioase. Există multe varietăţi mai mici, ideale ca plante de apartament.

IEDERA FALSĂ

Plantă veşnic verde, foarte atrăgătoare, Fatshedera lizei se adaptează bine ia viaţa în apartament. Denumirea sa derivă din numele a doua plante prin a căror hibridare a rezultat: Fafs/a/apoi/ca şi *Hedera helix*, în cazul noii plante, natura căţărătoare şi forma frunzelor iederii se împletesc cu' aspectul lucios, frumos colorat şi al *Fatsiei*. Poate fi cultivată ca plantă agăţătoare, aşa cum este iedera, sau de tufă, aşa cum este Farsia. Iedera falsă poate supravieţui în condiţii de poluare şi în aer închis.

CULTIVARE, Iedera falsă se replantează anual, primăvara. Primăvara şi vara, pământul se menţine uşor umed. Îngrăşământul lichid se administrează o dată la 14 zile, adăugat în apă. Planta se aşază într-un loc deschis *şi* umbrit. Frunzele mari şi lucioase se şterg de praf în mod regulat sau sunt curăţate prin punerea plantei sub duş. Planta trebuie aşezată în plină lumină, dar creşte bine chiar şi la penumbră.

Toamna şi iarna, iedera falsă se udă puţin, iar temperatura trebuie să fie de 7 grade.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se taie primăvara şi vara. Ei sunt lungi de 15 – 20 cm… Se plantează într-un pământ propice, cu puţin nisip fin. Ghiveciul se înveleşte oi plastic transparent, pământul, se menţine umed, iar temperatura încăperii trebuie să fie de 15 – 18 grade. Când apar mugurii noi, plasticul se îndepărtează, iar planta se aşază într-un loc bine luminat.

PERICOLE. Chiar dacă este destul de robustă, planta poate fi atacată de coşenile, mai ales dacă este cultivată într-un loc închis. Ele se elimină cu o cârpă de bumbac înmuiată în alcool sau cu insecticid.

SPECII. *Fatshedera lizei* nu este o specie, ci un hibrid obţinut din două genuri diferite. Prin urmare, este o plantă sterilă, care nu se poate înmulţi prin seminţe. Are frunze frumoase, luxuriante, scorţoase. Toamna, face flori grupate în ciorchini.

MEDINILA

Genul *Medinilla* cuprinde câteva dintre cele mai frumoase plante tropicale. *Medinilla magnifica* este un arbust original din Java şi Filipine. Poate fi ţinută în locuri calde şi însorite sau în seră. Este însă greu de îngrijit, deoarece e o plantă foarte delicată, iar pentru a înflori necesită anumite condiţii precise, însă când aceste condiţii sunt îndeplinite, planta răsplăteşte efortul cu flori de o frumuseţe extraordinară.

CULTIVARE, Planta creşte destul de lent. Este suficientă replantarea o dată la două ani, în luna februarie. Se foloseşte un anumit tip de pământ fertil, un amestec de pământ de grădină, pământ de pădure, nisip şi turbă. Primăvara şi vara, temperatura trebuie să fie de 24 – 27 de grade. Planta are nevoie de un loc luminos şi însorit. Se udă abundent. Din aprilie până în septembrie, se adaugă în apă un îngrăşământ lichid, o dată la două săptămâni. Când s-au ofilit ultimele flori, cu o foarfecă ascuţită se taie toate ramurile lungi, scurtându-se până la jumătate. Toamna şi iarna, planta se ţine la o temperatură de 21 de grade, niciodată mai mică de 15 grade. Pământul se menţine umed, iar planta se aşază în locuri cât mai însorite.

ÎNMULŢIRE. La începutul primăverii, din vârful lăstarilor se taie

butaşi lungi de 8 cm, fiecare având cel puţin o pereche de frunze. Partea tăiată se tratează cu o pulbere rizogenă, iar butaşii se plantează într-un amestec de nisip şi turbă în părţi egale. Ei se ţin într-un compost umed, într-o lădiţă aşezată la penumbră, la 30 de grade. Capacul lădiţei trebuie doar întredeschis.

După trei-patru săptămâni, plăntuţele prind rădăcini şi pot fi transferate în ghivece cu pământ fertil.

PERICOLE. Există diverşi factori care produc veştejirea frunzelor şi împiedică înflorirea plantelor: temperatura prea scăzută, aerul prea uscat, lumina insuficientă sau udarea excesivă. Păianjenul roşu se combate stropind planta cu apă şi folosind acaricide specifice.

SPECII. *Medinilla magnifica*, unica specie care poate fi ţinută în interiorul locuinţei, este un arbust veşnic verde originar din Java şi Filipine. În apartament, planta creşte până la 1, 2 m înălţime. Are tulpini groase şi lemnoase cu frunze lungi de până la 30 cm, ovale, moi, brăzdate adânc de nervuri colorate în alb-crem. Înfloreşte în lunile de primăvară, până la sfârşitul lui martie, având pedunculi florali lungi, suspendaţi, cu două-trei şiruri de bractee trandafirii şi ciorchini de flori colorate roz şi purpuriu.

MUŞCATA

Genul *Pelargonium* cuprinde peste 250 de specii originare din Africa de Sud. Majoritatea plantelor care se ţin în apartament sunt de fapt hibrizi; aceştia se subimpart în diferite grupuri, în funcţie de caracteristicile lor morfologice. Toate platele acestui gen sunt iubitoare de soare; ele sunt crescute şi apreciate mai ales pentru florile lor luxuriante şi viu colorate. Excepţia o constituie aşa-numitele „muşcate parfumate”, dorite pentru parfumul delicios al frunzelor (au flori nesemnificative din punct de vedere estetic).

CULTIVARE, Se replantează anual, primăvara, folosindu-se un compost pe bază de pământ bun de grădină. Se aşază cioburi de teracotă la baza ghiveciului, pentru un drenaj bun. Viiturile plantelor tinere se taie, pentru a se stimula ramificarea. Muşcatele se curăţă vara târziu şi toamna. Tulpinile se taie la jumătate, iar rădăcinile prea lungi şi prea dese se scurtează, după care exemplarul respectiv se replantează într-un compost proaspăt. Florile veştede se îndepărtează.

Primăvara şi vara, plantele se aşază în plin soare şi se feresc de curenţii de aer. Se udă atunci când pământul se usucă la suprafaţă. Din aprilie până în septembrie, plantelor li se administrează un îngrăşământ lichid, o dată la două-trei săptămâni.

După terminarea perioadei de înflorire, muşcatele se pregătesc pentru perioada de repaus din timpul iernii; se udă doar pentru a se evita uscarea pământului şi nu li se mai administrează îngrăşământ. Toamna şi iarna, plantele au nevoie de o temperatură de minimum 7 – 10 grade şi de multă lumină, precum şi de un ambient curat şi aerisit, fără curenţi de aer.

Muşcatele au tulpini tinere şi fragile, cu multe ramificaţii. Frunzele, cu forme şi dimensiuni diferite, în funcţie de soi, au peţioluri lungi şi uneori sunt parfumate.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se taie vara, din tulpini laterale sănătoase, efectuându-se tăietura sub un nod. Se elimină florile şi frunzele bâzâie, iar suprafaţa tăiată se tratează cu praf rizogen. Butaşii se plantează într-un amestec de turbă şi nisip grosier, în părţi egale. Compostul trebuie menţinut umed, la o temperatură de 16 – 18 grade şi la penumbră. După ce butaşii au făcut rădăcini (după aproximativ şase săptămâni), ei se transferă în ghivece separate, cu pământ de grădină.

PERICOLE. Dacă planta stă mult timp la umbră, frunzele se decolorează, iar tulpinile se pot îngălbeni. Udarea excesivă provoacă putrezirea rădăcinii, iar aceasta se poate extinde la baza tulpinii, înnegrind-o. În acest caz, planta se aruncă, pentru că sub ea se pot forma mucegaiuri periculoase. Paraziţii uzuali sunt păduchii albi şi coşenilele. Petele albe se elimină cu un tampon de bumbac înmuiat în alcool.

SPECII. *Pelargonium crispum* este un arbust ramificat, cu frunze mici şi aromate, cu un parfum puternic de lămâie. Frunzele sale sunt rotunjite, trilobate, cu margini încreţite, iar florile sunt de un violet intens. Pelargonium domesticum este aşa-numita muşcată regală. Ea are 30 cm înălţime şi este uşor de cultivat. Florile sale atrăgătoare au formă de pâlnie şi petale încreţite, colorate în roşu sau roz, cu pete sau dungi mai închise. *Pelargonium* graveolens are frunze cu parfum de

trandafir. Pelargonium *hortorum* e o plantă cu aspect de tufă, foarte potrivită pentru a fi ţinută în casă; ea are frunze şi flori atrăgătoare. Pelargonium tomentosum are frunze catifelate şi aromate, ce emană un parfum de mentă.

Feng Shui în sufragerie

NEOREGELIA

Neoregelia este un gen care cuprinde cca. 70 de specii perene, veşnic verzi, epifite sau terestre, originare din pădurile Americii de Sud. Sunt plante cu aspect de rozei a, înalte de cca. 30 cm şi Este de 60 cm. Au frunze lungi chiar şi de 30 om, care iradiază simetric dintr-un punct central, astfel încât formează un fel de „cupă" – în mediul natural al plantei aceasta are funcţia de rezervor pentru apa necesară supravieţuirii.

CULTIVARE. Se replantează anual, folosindu-se un amestec format din două părţi turbă şi o parte nisip grosier sau din trei părţi pământ pentru cactuşi şi o parte turbă. La fiecare doi-trei ani, planta înfloreşte, pe timpul verii. Primăvara şi vara, planta se ţine la temperatura camerei. Se expune la lumină bună şi uneori chiar la soare. Se udă moderat şi cupa se menţine mereu plină cu apă, aceasta schimbându-se lunar. Se stropeşte zilnic, iar în apa de udat se adaugă un îngrăşământ lichid cu concentraţie scăzută de azot. Toamna şi iarna, temperatura ideală este de 15 grade, dar niciodată sub 10 grade. Pământul trebuie menţinut uşor umed. Se foloseşte de preferinţă apă de ploaie sau apă dedurizată.

La apariţia florilor, frunzele interne îşi schimbă culoarea, căpătând nuanţe purpurii, roz sau roşii, în centru sau pe vârfuri. Florile sunt mici şi extrem de colorate, albe sau bleu, înconjurate de bractee colorate şi grupate într-o inflorescenţă rotunjită care se iveşte din centrul cupei.

ÎNMULŢIRE, în lunile aprilie şi mai, se pot desprinde şi replanta vlăstarele bâzâie, dacă au o înălţime de 10 cm. Acestea se separă de planta-mamă de la punctul de inserţie situat la baza tulpinii. Se plantează apoi într-un compost adecvat şi se ţin la umbră, la cca. 24 de grade, într-un pământ umed.

PERICOLE. Dacă frunzele se zbârcesc sau se veştejesc înseamnă

că planta suferă din cauza uscăciunii, în acest caz, pământul se impregnează cu apă, care se lasă apoi să se scurgă, iar farfuria ghiveciului se menţine plină cu apă. Dacă, iarna, temperaturile sunt prea scăzute, frunzele îşi pierd luciul Coşenila făinoasă se îndepărtează cu ajutorul unei cârpe de bumbac înmuiată în alcool denaturat. Operaţia se repetă după o săptămână.

SPECII. *Neoregelia carolinae* are o rozetă amplă, formată din numeroase frunze în formă de panglică, lucioase şi verzi. Vara, când se apropie perioada de înflorire, centrul rozetei capătă o culoare roşie strălucitoare. *Neoregelia concentrica* are o rozetă turtită, cu frunze late şi rigide, care au pe margini spini scurţi, negri. *Neoregeliafarinosa* are o rozetă lată cu frunze de culoare purpuriu-brună. *Neoregelia spectabilis* formează o rozetă de frunze scorţoase, de un verde metalic cu dungi albe. Frunzele, lungi de aproape 40 cm, au vârfurile roşii.

PRIMULA

Genului Primuzaâi aparţin cca. 400 de specii răspândite în multe regiuni ale lumii. Multe dintre ele sunt adaptate pentru apartament, cu menţiunea că trebuie transferate afară după înflorire. Sunt specii perene, dar sunt crescute frecvent ca plante anuale. Au frunzele dispuse în formă de rozetă, iar în timpul iernii şi primăverii fac nişte flori în culori strălucitoare şi, adeseori, parfumate. Din acest gen fac parte diferiţi butaşi, adaptaţi atât pentru grădină, cât şi pentru seră sau apartament.

CULTIVARE. Primulele se replantează o dată la doi ani, vara târziu, puţin după începerea perioadei de activitate vegetativă. Se folosesc un pământ bun şi ghivece din ce în ce mai mari, până la un diametru maxim de 15 cm. Plantele mari se separă. Bulgării de pământ nu trebuie distruşi, căci ei vor umple ghivecele mai mari. Primăvara şi vara, plantele se menţin la umbră, la răcoare (10 – 16 grade) şi într-un loc luminos, dar nu la soare. Zona în care sunt ţinute trebuie să fie bine aerisită. Plantele se udă regulat, astfel încât compostul să fie mereu umed. Frunzele îngălbenite sau moarte se îndepărtează, iar frecvenţa udatului creşte treptat, pentru a se stimula reluarea creşterii. Toamna şi iarna, temperatura ideală este de 10 – 13 grade, putând să scadă

până la 7 grade fără să dăuneze. Important este ca ea să nu depăşească 16 grade, deoarece temperaturile prea ridicate scurtează durata perioadei de înflorire. Plantele se udă abundent, mai ales în timpul înfloririi. Toamna, la apariţia bobocilor, în apa de udat se adaugă un îngrăşământ lichid, o dată la două săptămâni. Planta trebuie stropită cu

apă de două-trei ori pe săptămână, pentru că iubeşte umiditatea. Însă florile nu trebuie udate.

ÎNMULŢIRE, înmulţirea se face prin seminţe şi nu este deloc simplă, Perioada potrivită este raportată, de regulă, la apariţia seminţelor. Acestea se presară pe suprafaţa unui amestec format din pământ fertil şi nisip grosier. Se acoperă apoi cu un strat subţire de compost, iar lădiţa se ţine la umbră, la o temperatură constantă de 16 grade. Germinarea are loc în cea două săptămâni, după care lădiţa se aşază într-un loc mai luminos, dar nu la soare. Plăntuţele suficient de mari se amplasează apoi în vase individuale, în acelaşi compost pentru seminţe, ţinându-se la umbră şi la o temperatură constantă. Rimă la apariţia primilor boboci, plantele mai mari primesc un îngrăşământ diluat în apa de udat. După aceea, vor fi îngrijire exact ca plantele adulte.

PERICOLE. Excesul de apă şi aerul stătut favorizează apariţia mucegaiului Botrytis. Acesta se combate din momentul în care apar primele dungi gri pe frunze sau flori, eliminându-se părţile atinse şi tratându-se planta cu un anticriptogamic adecvat. Dacă ciuperca este prea extinsă, planta trebuie aruncată. Păianjenul roşu contaminează planta atunci când aerul este prea uscat, împotriva lui se foloseşte un acaricid specific. Păduchele verde alterează creşterea de noi vlăstari şi distruge aspectul plantei. El se combate cu insecticid.

SPECII. *Primula kewensis* creşte până la 30 cm şi este singurul hibrid cu flori galbene şi parfumate, înfloreşte succesiv, din decembrie până în aprilie. *Primula obconica* are o rozetă graţioasă. Florile ei apar din decembrie până în mai (ocazional, chiar şi vara), persistă mult timp şi sunt mari, parfumate şi multicolore. *Primula sinensis* are frunze lungi, pufoase. Florile ei apar din decembrie până în martie. *Primula*

vulgaris este originară din sud-vestul Europei. Este o specie sălbatică înaltă de 10 – 15 cm. Din această specie s-au obţinut mulţi hibrizi destinaţi creşterii în locuinţă.

Feng Shui cujijante

SCHEFFLERA

Genul cuprinde cca. 900 de specii veşnic verzi, perene, de tip arbust sau căţărătoare, dintre care unele sunt ţinute în apartament pentru frunzele lor frumoase şi armonioase. Sunt plante originare din Povmezia şi Indonezia, unde ating înălţimi considerabile. În casă, plantele pot atinge înălţimi de 2 m, dacă rădăcinile au suficient spaţiu pentru a se dezvolta. Preferă locurile luminoase, dar nu soarele direct, şi suportă bine temperaturile joase.

CULTIVARE. Exemplarele tinere se replantează anual, la începutul primăverii. Apoi, o dată la doi ani, stratul superficial de compost se înlocuieşte cu pământ proaspăt. Pentru obţinerea unor plante mult mai înalte, exemplarelor existente li se schimbă ghiveciul o dată la doi ani. Vara, planta se ţine la lumină bună, dar nu direct la soare. Se udă din abundenţă, chiar de două-trei ori pe săptămână. Dimineaţa sau seara, poate fi stropită cu apă. Din aprilie până în octombrie, se administrează un îngrăşământ lichid, o dată la două-trei săptămâni. Toamna şi iarna, temperatura trebuie să fie de cca. 13 grade, iar locul, luminos. Se uda puţin, pentru a se menţine pământul umed. Planta se stropeşte o dată pe săptămână.

ÎNMULŢIRE. Planta se înmulţeşte prin butaşi, care se prelevează primăvara. Butaşii se taie imediat sub nod. Pentru a face rădăcini, aceştia sunt aşezaţi în compost, la o temperatuia cuprinsa între 18 şi 24 de grade. Plantele foarte înalte se pot înmulţi şi prin marcotaj.

PERICOLE, Atenţie la aspectul frunzelor: dacă se veştejesc sau atârna, înseamnă că temperatura este prea scăzută, că udarea este excesivă sau insuficientă ori că fertilizarea este inadecvată. Coşenila brună şi cea făinoasă se elimină cu ajutorul unui tampon îmbibat în alcool denaturat. Păduchii verzi, are infestează planta pe timpul verii, se combat cu insecticide.

SPECII. *Schefflera actinophylla* este formată dintr-o singură tulpină, din care se ramifică peţioluri lungi până la 30 cm, care susţin

grupuri de trei-cinci frunze lucioase, ovale, de culoare verde-oliv. Este o plantă cu creştere lentă, iar în casă ajunge la o înălţime de 2 m doar dacă se folosesc ghivece mari. *Schefflera* arfaoricola are o tulpină principală neramificată. Frunzele sunt divizate în şapte foliole groase şi dure.

r

Feng Shui în sufragerie

SCHLUMBERGERA

Schlumbergera sau crăciuniţa cuprinde câteva specii de plante suculente, originare din pădurile tropicale ale regiunilor muntoase din Brazilia. Sunt foarte decorative, mai ales dacă sunt ţinute în suporturi suspendate din care se revarsă numeroasele flori ce se formează ia extremitatea ramurilor, în casă, înfloresc iarna târziu, cu excepţia situaţiei în care horticultorii le forţează să înflorească în perioada Crăciunului (de aici, denumirea lor populară).

CULTIVARE. *Schlumbergera* se replantează o dată la doi-trei ani, primăvara, imediat după înflorire. Se foloseşte un compost fără calcar, amestecat cu puţină turbă sau se prepară un amestec din două părţi turbă, o parte pământ din frunze bine descompuse şi o parte nisip grosier. Pe fundul vasului se aşază cioburi de teracotă, pentru a se obţine un drenaj bun. Planta se replantează într-un vas mai mare doar dacă rădăcinile sale au umplut tot ghiveciul. De la începutul primăverii până vara târziu, plantele cresc într-un ritm rapid. Se udă cu regularitate. Compostul trebuie să fie mereu umed, dar nu îmbibat cu apă. Se foloseşte de preferinţă apă dedurizată sau apă de ploaie. Din iunie până în septembrie, se adaugă în apă, o dată pe săptămână, un îngrăşământ cu conţinut ridicat de potasiu. Temperatura ideală este situată între 16 şi 18 grade. Dacă este mai cald, plantele trebuie mutate afară, în penumbră, şi protejate de atacul melcilor. Toamna, plantele se aduc în casă. Pentru ca ele să înflorească pe timpul iernii, nu necesită neapărat o temperatură prea mare, dar aceasta trebuie să fie mai mare de 13 grade. Planta trebuie să stea într-un loc luminos, dar nu în soare. Se udă cu grijă până la sfârşitul iernii, menţinându-se compostul uşor umed. Ulterior, se udă din ce în ce mai rar. De la apariţia primilor boboci până la începutul noului an, se administrează un îngrăşământ

lichid, o dată la două săptămâni.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se taie din tulpini, în martie-aprilie, secţionându-se segmente cu cel puţin două articulaţii. Suprafaţa tăiată se lasă să se usuce timp de câteva ore, apoi segmentele se plantează într-un compost adecvat pentru plante mature. Butaşii se menţin la o temperatură de 18 – 21 de grade şi la umbră, până când devin suficient de mari pentru a fi plantaţi în ghivece separate. O alta metodă de înmulţire este altoirea segmentelor de *Schlumbergera* pe tulpini de cactus, obţinându-se astfel nişte copăcei cu vârfuri arcuite.

PERICOLE. Atenţie la apă: dacă este administrată în exces, este periculoasă, iar dacă este insuficienta, segmentele tulpinilor încep să se veştejească. Curenţii de aer şi temperatura prea scăzută slăbesc tulpinile. Coşenila făinoasă este parazitul cel mai obişnuit. Ea se elimină cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat sau cu un insecticid lichid.

SPECII. *Schlumbergera russelliana* este o specie înaltă de cca. 30 cm, cu tulpini formate din segmente alungite, cu margini fără zimţişori. Florile sunt de un roz închis. Prin încrucişarea cu specia *Schlumbergera truncata*, această specie a dat naştere celui mai renumit dintre hibrizi, *Schlumbergera x buckleyi*, ale cărui tulpini sunt constituite din segmente ce prezintă incizii rotunjite de-a lungul marginilor. Florile au culoarea roşu-violet. *Schlumbergera truncata* are tulpini formate din segmente care prezintă incizii şi vârfuri de-a lungul marginilor, în perioada Crăciunului, planta produce, la extremitatea tulpinilor, flori roz sau de un roşu închis.

SININGIA

În genul Sfnnfngfa sunt cuprinse şi speciile care, pentru o perioadă de timp, au fost clasificate drept G/ox/n/a şi *Rechsteineria*. Sunt plante perene, cu frunze căzătoare sau veşnic verzi, originare din pădurile tropicale ale Americii Centrale şi de Sud, foarte apreciate datorită frunzelor frumoase şi florilor mari, catifelate, viu colorate, în florării întâlnim numeroşi hibrizi, denumiţi în mod obişnuit *Gloxinia* şi derivaţi din câteva dintre cele aproximativ 40 de specii ale genului.

CULTIVARE. La începutul primăverii, tuberculii inactivi se plantează într-un compost fertil pe bază de turbă, astfel încât partea

lor superioară să rămână la suprafaţa compostului. Hână la apariţia frunzelor, acesta trebuie menţinut destul de uscat şi într-un mediu cald. Vara, încep să apară bobocii, în această perioadă, plantei i se administrează un îngrăşământ lichid în fiecare săptămână, până la încheierea perioadei de înflorire. Planta trebuie expusă la lumină, dar nu la soare. Când florile încep să

Feng Shui în sufragerie cadă, în septembrie, compostul se lasă să se usuce complet, apoi tuberculii se scot şi se conservă până primăvara viitoare, la o temperatură de cca. 7 grade, într-un mediu ferit de umezeală. Ei pot fi lăsaţi în ghivece, uscaţi, până în luna martie. Apoi, creşterea este stimulată prin udare şi prin expunere la o temperatură mai mare.

ÎNMULŢIRE. Planta se poate reproduce la începutul primăverii prin divizarea tuberculilor în porţiuni prevăzute fiecare cu cel puţin un mugure. Vara, se pot produce butaşi foliari: cu ajutorul unei lame ascuţite, se face o incizie pe nervura centrală de pe faţa inferioară a unei frunze. Apoi frunza se aşază pe un amestec de turbă şi nisip şi se fixează pe suprafaţa compostului cu fire metalice sau cu pietricele. Compostul se menţine la 21 de grade, în permanenţă umed şi la umbră, până când suprafeţele incizate ale nervurii centrale nu mai germinează plăntuţe noi. Acestea din urmă se separă şi se plantează individual.

PERICOLE, în perioada de inactivitate, planta nu se expune la umiditate şi ger, iar în perioada de creştere, nu se expune la frig. În cazul în care nu se respectă aceste condiţii, frunzele şi tuberculii pot putrezi. Nu se efectuează stropiri atunci când planta stă în plin soare, deoarece se ard frunzele. Păduchele verde este parazitul cel mai frecvent şi el se combate cu insecticid.

SPECII. Smm'ngia *pusilla* este cea mai răspândită specie de apartament. Ea a dat naştere unor hibrizi pitici. Ajunge la o înălţime maximă de 5 cm şi, dacă se cultivă în grupuri, creează un aspect aparte, de rozete minuscule cu frunze verzi şi flori tubulare, de culoare roz-liliachiu. Sinmngz'a regina este înaltă de 23 cm, iar florile sale atârnă în formă de clopoţel. Smmngm *speciosa* are o rozetă mică de frunze şi flori. Din mai până în august, face flori lungi de 5 – 10 cm, în formă de trompetă, catifelate, de culoare violet sau purpuriu. Hibrizii

au flori de diferite culori: roşu, roz, violet, purpuriu sau alb.

STROMANTHE

Acest gen numără 13 specii de plante perene veşnic verzi, originare din America

Centrală şi de Sud.

Sunt cultivate pentru frunzele lor ovale sau lanceolate, cu striaţii colorate.

În seră, înfloresc sub formă de ciorchini constituiţi din flori în formă de cupă, roşii, galbene sau albe, cuprinse între bractee ţfrunzişoare de la baza florilor) colorate.

Ţinute în apartament, plantele din acest gen înfloresc foarte rar.

CULTIVARE. Primăvara, fie planta este transferată într-un ghiveci mai mare, fie o parte din pământul vechi este înlocuită cu un compost bun, fertil, în timpul perioadei de creştere, planta este udată bine şi stropită cu regularitate. O dată pe lună, i se administrează un îngrăşământ lichid cu conţinut scăzut de azot. Planta va fi aşezată într-un loc luminos, dar ferit de soare. Iarna, este udată puţin.

ÎNMULŢIRE. Planta se reproduce primăvara, prin separare. Fiecare porţiune se plantează separat, în ghivece cu pământ fertil amestecat cu nisip, îană la apariţia noilor frunze, planta se menţine într-un loc umbrit.

PERICOLE, Faţa inferioară a frunzelor trebuie controlată cu regularitate. Ea poate fi infestată de coşenile sau de păianjeni roşii.

SPECII. *Stromanthe jacquinii* creşte liber în Venezuela şi Columbia. Are tulpini foarte ramificate şi frunze oval-eliptice. Stromanthe *porteana* are frunze alungit-lanceolate, pergamentoase, cu faţa superioară puţin aspră, colorate în verde închis cu pete gri-argintii printre nervuri. Stromanthe san-guinea, originară din Brazilia, este o plantă verticală, înaltă de până lal, 5 m, cu frunze lanceolate, pergamentoase, colorate în oliv închis pe faţa superioară şi în roşu pe cea inferioară.

Feng Shui în sufragerie

TRANDAFIRUL JAPONEZ

În mediul natural, genul *Hibiscus* este prezent cu 300 de specii,

care pot avea aspect de copăcel, arbust sau erbaceu, fiind plante anuale sau perene, în apartament, se cultivă speciile perene şi anuale cu aspect de tufă. Creşterea tulpinilor se stopează prin scurtare. Plantele sunt apreciate pentru frunzele lor verzi, lucioase şi florile exotice. Florile de *Hibiscus* variază ca formă şi culoare de la un soi ia altul.

CULTIVARE. Speciile perene se replantează anual în luna martie. Dacă a crescut prea mult, planta se taie până la 15 cm de la bază. După replantare, se aşază la lumină, dar nu în plin soare. Rădăcinile trebuie menţinute mereu umede, udând planta din abundenţă, mai ales vara. La două-trei săptămâni, se administrează un îngrăşământ lichid. La începutul primăverii, se însămânţează speciile anuale, iar în mai se plantează în ghivece cu pământ fertil. Toamna şi iarna, plantele trebuie să stea la lumină şi la o temperatură de peste 10 grade. Se udă cam o dată pe săptămână şi se feresc de curenţii de aer.

ÎNMULŢIRE. Speciile perene se înmulţesc prin prelevarea (între aprilie şi august) butaşilor semilemnoşi. Extremităţile se scurtează şi se tratează cu praf rizogen. Butaşii se plantează separat, într-o lădiţă cu pământ amestecat cu nisip dens, la o temperatură de 21 de grade. Lădiţă se aşază într-un loc luminos. După trei luni, plăntuţele se transferă în ghivece individuale. Speciile anuale se înmulţesc prin seminţe.

PERICOLE. Afidele şi coşenilele sunt paraziţii care contaminează cel mai frecvent aceste plante. Ele se combat în timp util cu insecticide. Boala fimgică cea mai răspândită este făinarea şi, deseori, ea este greu de combătut, în acest scop se folosesc produse anticriptogamice adecvate.

SPECII. *Hibiscus rosa-sinensis* este o plantă perenă, un arbust care provine din China şi alte regiuni ale Asiei. Depăşeşte l metru înălţime şi are frunze de culoare verde închis, ovale, cu margini dinţate. Florile apar din iunie până în septembrie. Hibiscus *schizopetalus* este un arbust cu tulpini subţiri şi frunze verzi, lucioase. Florile atârnă şi au culoarea roşu-portocaliu.

Hibiscus trionum este o specie anuală cu aspect de tufa, înalta de 60 – 90 cm. Înfloreşte din august până în septembrie şi face flori

galbene sau albe. Se pare că este originară din Africa.

URZICA DECORATIVĂ

Speciile aparţinând genului *Coleus* sunt arbuşti mici, veşnic verzi, pereni, dar care se cultivă în general ca plante anuale, în apartament sau, pe timpul verii, afară. *Coleus* este o plantă foarte apreciată pentru frunzele sale extrem de colorate şi decorative. Este originară din zonele tropicale ale Africii şi Asiei şi este uşor de cultivat în apartament, mai ales dacă este înlocuită anual.

CULTIVARE. Planta iubeşte lumina, aşa că trebuie aşezată în locul cel mai luminos din casă, pentru a favoriza colorarea vie a frunzelor. Primăvara şi vara, trebuie protejată de expunerea directă la soare. „Vârfurile se taie cu regularitate, pentru a favoriza creşterea compactă. Florile trebuie şi ele tăiate. Din aprilie până în septembrie, se udă abundent şi se administrează un îngrăşământ lichid o dată la două-trei săptămâni. Camera trebuie să fie bine aerisită. Frunzele se stropesc la interval de câteva zile. Toamna, planta îşi pierde frunzele. Dar, pentru că este perenă, ea se poate cultiva şi în timpul iernii. Totuşi, este mai bine să fie reînnoită în fiecare an. Temperatura nu trebuie să scadă sub 13 grade. Compostul trebuie menţinut umed, dar nu îmbibat cu apă. Iarna, nu se mai administrează îngrăşământ. Când începe să înmugurească, primăvara, se taie ramurile prea lungi.

Plantele cele mai frecvente sunt hibrizi care se deosebesc între ei prin combinaţiile de culori ce variază de la verde palid la cărămiziu, de la roşu purpuriu la portocaliu şi galben. Frunzele pot avea formă de inimă, pot fi ovale, cu margini dinţate sau ondulate. Coleus face flori nesemnificative, albe, purpurii sau albastre, grupate în inflorescenţe mici. Se recomandă tăierea lor, pentru stimularea dezvoltării frunzelor.

ÎNMULŢIRE, Planta se înmulţeşte prin seminţe sau prin butaşi, dar ultima metodă este cea mai eficientă. Butaşii se prelevează între aprilie şi septembrie şi au o lungime de 7 cm. Partea tăiată se introduce într-o

Feng Shui în sufragerie pulbere rizogenă, apoi butaşii se aşază într-un compost cu adaos de nisip grosier. Mediul trebuie să aibă o temperatură de 18 – 21 de grade şi o umiditate constantă. Butaşii se

transplantează după ce fac rădăcini rezistente.

PERICOLE. Dacă vremea este caldă şi uscată, planta se stropeşte des şi se udă din abundenţă. Lipsa de umiditate duce la îngălbenirea frunzelor şi la căderea lor. Prea multă apă, în schimb, determină putrezirea tulpinii. Deficitul de substanţe nutritive şi lumina slabă determină o dezvoltare insuficientă şi decolorarea frunzelor. Coşenila făinoasă, păduchele verde şi tripsidele infestează uneori mlădiţele tinere. Prima se îndepărtează cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat, iar ultimele două, cu un insecticid pe bază de pojarniţă.

SPECII. *Coleus blumei* atinge o înălţime de 60 – 90 cm. Este originară din Java şi are frunze ovale cu margini zimţate, de un verde palid, cu dungi roşiatice, purpurii sau arămii. Coleus *frederici* se deosebeşte de alte specii prin florile albastru-purpurii. Originară din Angola, are frunze de un verde închis, cu nervuri proeminente şi margini dinţate. *Coleus rehneltianus* este mai mult o plantă căţărătoare decât un arbust şi este originară din Sri Lanka. *Coleus verschaffeltii*, originară din Java, are frunze mari, cărămizii, cu centrul purpuriu.

VIŢA-DE-APARTAMENT

Genul *Cissus*, originar din Estul Asiei, Africa şi America, cuprinde cca. 300 de specii, diferite prin forma şi culoarea frunzelor. Unele specii au tulpini suculente cu forme ciudate. Sunt plante căţărătoare, perfecte pentru apartament, ideale pentru locuri răcoroase şi umbroase şi uşor de cultivat. Strâns înrudite cu viţa-de-vie, marea majoritate a acestor plante produc cârcei, cu care se pot ancora de orice suport.

CULTIVARE. Dacă este cultivată ca plantă căţărătoare, în ghiveci se introduc unul sau două beţe, pentru ca ramurile să aibă de ce să se sprijine, însă dacă planta se cultivă în formă căzătoare, cârceii se lasă să se prindă liber de suporturi sau se leagă tulpinile între ele, lejer. Spre sfârşitul primăverii, lăstarii se scurtează. Dacă planta este foarte viguroasă, operaţiunea trebuie repetată de mai multe ori pe an. Perioada de creştere maximă este între martie şi august, în aceste luni, trebuie udată abundent, dar fără a îmbiba pământul. Primăvara şi vara, are nevoie de aer proaspăt şi de umiditate, îngrăşământul se administrează o dată la două-trei săptămâni şi se adaugă în apa cu care

se udă planta. Toamna şi iarna, planta poate sta la răcoare, dar nu la o temperatură mai mică de 10 grade. Se udă moderat, cât să nu se usuce. Din septembrie până în martie, nu se mai administrează îngrăşământ.

ÎNMULŢIRE. Primăvara se pot preleva din lăstarii tineri butaşi lungi de 5 – 7 cm. Partea tăiată se tratează cu hormoni rizogeni, apoi butaşii se aşază într-un amestec format din părţi egale de nisip şi turbă. Umiditatea trebuie păstrată constantă, iar după două-trei săptămâni apar rădăcinile. După ce au prins rădăcini, butaşii se plantează în ghivece individuale şi se ţin la umbră şi umiditate, într-un loc bine aerisit.

PERICOLE. Cissus este o plantă robustă, fiind rareori atacată de boli sau de paraziţi. Aspectul frunzelor este important. Dacă ele atârnă şi sunt veştejite, înseamnă că temperatura este prea mică, în schimb, dacă sunt pătate sau distruse, înseamnă că planta a fost udată prea mult. Planta se lasă să se usuce un timp şi apoi se udă moderat. Dacă frunzele sunt veştejite şi cad, înseamnă că planta a fost expusă excesiv la soare şi căldură. Se poate întâmpla ca o plantă în vârstă de şase-şapte ani să moară. Acest lucru este normal şi se datorează vârstei înaintate.

SPECII. Cissus antarctica are frunze cordate, verde închis, lungi de 10 cm şi late de 5 cm. Este originară din Australia. Cissus *discolor* este o căţărătoare robustă. Dacă este lăsată să crească liber ajunge la cca. 2 m înălţime şi formează o coloană de frunze. Cissus hypogiauca este un arbust care poate ajunge la 2 m înălţime. Are frunze dese şi pergamentoase. Cissus quadrangularis este o plantă suculentă, cu frunze în formă de inimă, cărnoase, cu margini zimţate. Este originară din Estul Africii şi din Somalia. Cissus *rhombifolia* are tulpini lungi, pufoase, cu cârcei cu capătul bufurcat sau răsucit. Are frunze catifelate şi provine din America de Sud şi Vestul Indiei.

FENG SHUI ÎN DORMITOR

Aşa cum am mai spus, filosofia sau arta Feng Shui poate face ca locuinţa dumneavoastră să fie mai permeabilă la curgerea energiei (numită chi), ceea ce afectează toate domeniile vieţii, de la sănătate şi relaţii interumane la carieră şi bogăţie, în privinţa dormitorului, teoria Feng Shui recomandă câteva lucruri utile pentru a fluidiza curgerea

energiei în această cameră.

Încercaţi să evitaţi amplasarea dormitorului deasupra unui garaj. Energia negativă a gazelor de eşapament poate contamina zona în care dormiţi. Dacă nu aveţi încotro şi dormiţi deasupra unui garaj, amplasaţi o bucată de stofa roşie pe pardoseală, sub pat (sau sub saltea). Elementul Foc, reprezentat de roşu, va contrabalansa elementul Metal de dedesubt.

În rest însă, nu folosiţi prea mult roşu pentru decorarea dormitorului. Asta deoarece roşul este o culoare asociată cu Focul, ea stimulând mult mintea. Alegeţi mai degrabă culori reci, calme, cum sunt albastrul şi verdele, care vă vor ajuta să vă relaxaţi.

Amplasaţi trei plante mici, verzi, în partea dinspre est a camerei, pentru a vă asigura o sănătate bună. Nu folosiţi plante sau flori uscate.

Nu amplasaţi patul direct în partea opusă uşii, astfel încât picioarele să fie în linie cu uşa atunci când dormiţi. Aceasta este poziţia morţii. Tăblia patului ar trebui să fie situată pe un perete opus uşii, dar aveţi grijă ca astfel corpul să nu fie aliniat cu deschiderea uşii.

Dacă aveţi oglinzi în dormitor, nu le amplasaţi astfel încât corpul să se reflecte în ele atunci când dormiţi. Dacă însă nu există nicio posibilitate de a schimba această aşezare, folosiţi un cearşaf sau o pătură pentru a acoperi oglinda pe timpul nopţii, astfel încât curgerea de energie negativă să fie blocată.

Evitaţi unghiurile ascuţite, formele geometrice şi colţurile. Toate aceste elemente blochează curgerea energiei. Dacă se întâmplă, totuşi, să aveţi în dormitor colţuri sau unghiuri ascuţite, blocaţi-le cu ajutorul unei plante verzi.

Feng *Shweuplante* închideţi uşa de la baia învecinată cu dormitorul. Suprafeţele dure, oglinzile şi gresia rece împiedică curgerea energiei.

Îndepărtaţi orice fel de echipament electronic din dormitor. El generează energie negativă care interferează cu curgerea energiei. Dacă decideţi, totuşi, ca televizorul să stea în dormitor, acoperiţi-l noaptea cu o pătură.

În cele mai multe dormitoare, Yin depăşeşte cu mult energia vibrantă Yang. Deşi toate plantele sunt energizante, cele cu frunze

penate, moi, şi anume ferigile, sunt mai degrabă Yin şi vor stimula liniştea în dormitor. De asemenea, suporturile suspendate contribuie mult la armonizarea dormitorului. Un suport suspendat la fereastră sau o plantă amplasată pe pervaz, precum levănţica, vor atrage înăuntru o energie blândă, calmă.

PLANTE CARE SE ŢIN ÎN DORMITOR

CHAM/EDOREA

Genul cuprinde cca. 100 de specii de palmieri mici, cu creştere lentă, originari din pădurile Americii de Sud. Unele plante sunt crescute ca plante de apartament, având o eleganţă deosebită. Au tulpini subţiri, dar rezistente, care formează o rozetă compactă şi graţioasă, din frunze înguste, uşoare şi subţiri. Dacă preţuiţi aspectul frumos al plantei, o puteţi lăsa să crească liber. Ajunsă la vârsta de doi ani, poate înflori sub forma unor r am u rele cu flori galbene, mici.

CULTIVARE, Planta se pune într-un amestec format din trei părţi pământ şi o parte turbă. Se replantează în martie, dar numai dacă rădăcinile au ocupat complet ghiveciul. Primăvara şi vara, se udă din belşug. La fiecare două-trei săptămâni, se administrează îngrăşământ lichid. Planta are nevoie de un loc luminat, dar nu expus direct luminii soarelui, căci razele directe ale soarelui duc la arderea frunzelor. Pentru a i se asigura umiditatea, planta se stropeşte cu apă. Trebuie ferită de curenţii de aer. Toamna şi iarna, udarea se reduce până la menţinerea pământului umed. Din când în când, frunzele trebuie şterse cu o cârpă umedă.

Feng Shui în

ÎNMULŢIRE. Pentru a planta seminţele, se foloseşte un compost umed format din nisip şi turbă în părţi egale. Când plantele formează prima serie de frunze, se aşază în ghivece individuale, într-un compost amestecat cu fragmente de pământ de pădure bine descompus.

PERICOLE. Apa, temperatura şi îngrăşământul sunt elemente importante pentru aceste plante. Păianjenul roşu îşi face simţită prezenţa prin formarea unor pânze subţiri pe faţa interioară a frunzelor şi prin faptul că acestea îngălbenesc. El se combate cu acaricide adecvate. Şi păduchii de frunze şi coşenilele pot infesta planta. Ei se combat cu un insecticid sistemic adecvat.

SPECII. *Chamcedorea cataractum* este o plantă pitică, cu tulpina verde cu pete albe, cu aspect regulat şi cu un frunziş des. *Chamcedorea elatior* este o plantă perfectă pentru apartament. Originară din sudul Mexicului, ea are tulpini subţiri şi frunze de un verde închis, foarte frumoase. *Chaiwdorea elegans* este un palmier care creşte repede. În şase-şapte ani, poate atinge o înălţime de 2 m. *Chamadorea metalica* are o tulpină rezistentă, dar subţire. Are un frunziş în formă de evantai, constituit din frunze diferite, dar unite între ele şi separate la rârftm.

CICLAMA

Genul *Cyclamen* cuprinde cca. 20 de specii perene, provenind din diferite tipuri de habitat; de la vegetaţia de pădure din zonele alpine până la regiunile mediteraneene orientale, Iran şi sudul Somaliei. Speciile sălbatice cresc în grădină, în zone umbroase. Cele delicate sunt potrivite pentru a fi ţinute în locuinţe. Ciciama de apartament este o plantă frumoasă, foarte apreciată datorită florilor sale, care apar din noiembrie până în martie. Se dezvoltă din tuberculi groşi, fibrosi. Din partea inferioară cresc rădăcinile, iar din' cea concavă pornesc în sus frunzele şi florile.

CULTIVARE. La sfârşitul primăverii, când perioada de înflorire se încheie, ghiveciul se mută la umbră. În această perioadă, activitatea vegetală scade, iar pe durata verii planta intră într-un repaus, înainte de pauză, frunzele uscate sunt îndepărtate. Planta se mai udă ocazional, doar în jurul tuberculului. Toamna şi iarna, pământul trebuie menţinut mereu umed. Ciciama face boboci de la sfârşitul lui septembrie până la începutul lui octombrie, în această perioadă, are nevoie de lumină bună (dar nu trebuie să stea în bătaia soarelui) şi de o temperatură de 10 – 15 grade. O dată la două-trei săptămâni, se administrează un îngrăşământ lichid diluat în apa de udat. Pe durata perioadei de înflorire, planta are nevoie de umiditate şi de aer proaspăt.

ÎNMULŢIRE, înmulţirea se poate face prin seminţe (mai dificil) sau prin separare. La sfârşitul primăverii, tuberculul se taie în bucăţi, astfel încât fiecare porţiune să aibă câţiva muguri. Aceste bucăţi se plantează în ghivece diferite, care se ţin într-un mediu răcoros. După ce prind rădăcini şi cresc puţin, plănuitele se transferă în ghivece din

ce în ce mai mari.

PERICOLE. Planta trebuie să stea într-un loc uscat şi aerisit. Frunzele suferinde se îndepărtează. Se udă moderat. Apa în exces determină decolorarea frunzelor şi putrezirea rădăcinilor, tuberculilor şi peţiolurilor. Atmosfera prea uscată, temperatura prea mare şi expunerea la soare determină răsucirea şi îngălbenirea frunzelor. Planta trebuie să stea într-un loc umbrit, la o temperatură de 15 – 18 grade, menţinându-se umiditatea compostului.

SPECII. *Cyclamen balearicum* înfloreşte din martie până în aprilie şi face flori mici şi multe, uşor parfumate, de culoare alb-roz. Este originar din Insulele Baleare. *Cyclamen greşeam* are frunze în formă de inimă, uşor catifelate, cu zone alb-argintii. Este originar din Grecia. *Cyclamen libanoticum* are frunze de culoarea verde închis, cu pete galbene. Originar din Liban, are i flori roz-violet. *Cyclamen* persicum are frunze în formă de inimă, verzi, cu zone gri-argintii şi flori de diferite culori: roz, violet pal, roşii sau purpurii.

COLUMNEA

Genul, originar din pădurile Americii de Sud, cuprinde peste 150 de specii de arbuşti veşnic verzi, care în natură cresc pe arbori şi se prind de planta-gazdă cu rădăcini provizorii ce se ivesc de-a lungul tulpinilor căzătoare. Deşi nu este vorba de veritabile plante parazite, ele trăiesc extrag and substanţele nutritive din scoarţa copacului de care sunt ataşate, iar umiditatea o absorb din aer, din apa de ploaie şi din rouă.

CULTIVARE. Planta se simte cel mai bine în ghivece sau în suporturi suspendate. Ea preferă un compost pe bază de turbă amestecat cu puţin nisip

grosier, pentru un drenaj bun. Din martie până în septembrie, compostul trebuie menţinut umed, iar îngrăşământul lichid se administrează o dată la trei-patru săptămâni. Primăvara, după înflorire, ramurile dezordonate trebuie scurtate. Planta nu trebuie expusă la soare direct. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 15 grade; altfel, *Columwa* se ofileşte şi moare. Planta trebuie ferită de curent, udată puţin şi expusă la lumină.

Planta are frunze ovale, destul de cărnoase. Este cultivată pentru florile sale extraordinare, care îmbobocesc la axila frunzelor. Florile sunt de un portocaliu strălucitor şi au o formă tubulară. Planta are nevoie de căldură şi de 1 multă umiditate; dacă e lipsită de acestea, îşi pierde frunzele şi nu înfloreşte.

ÎNMULŢIRE. Se însămânţează în februarie-martie, într-un amestec de nisip şi turbă în părţi egale. Lădiţa se lasă la penumbră, la o temperatură de 24 – 27 grade. Butaşii se prelevează din ramurile cele mai viguroase. Ei au o lungime de 7 – 10 cm. Se aşază într-un pământ amestecat cu nisip jgrunjos şi se ţin la penumbră. Se udă constant până prind rădăcini. Operaţia poate fi efectuată în orice anotimp.

PERICOLE. Plantele udate în exces sunt atacate de mucegaiul Botrytis; care, în timp, duce la moartea plantei. Trebuie intervenit atunci când mucegăirea se află într-un stadiu iniţial. Planta se lasă să se usuce un timp, apoi se taie părţile afectate şi se tratează cu un fungicid.

SPECII. *Columnea banksii* înfloreşte din toamnă până primăvara. Florile ei sunt roşii cu pete galbene, iar frunzele, mici, ovale şi cărnoase. *Columnea crassifolia*, originară din pădurile din sudul Mexicului şi din Guatemala, este o specie de tip subarbust destul de neobişnuită. Frunzele sale sunt cărnoase, iar florile, tubulare, roz-portocalii. Tulpinile speciei *Columnea* g/o-*riosa* coboară peste marginea ghiveciului. Originară din Costa Rica, ea are frunzele acoperite de perişori minusculi, roşietici. *Columnea microphylla* are tulpini ce par suspendate, lungi, cu flori roşii-portocalii. Frunzele sale sunt pufoase şi de un verde-brun.

FILODENDRONUL

Genul Monsfera cuprinde 20 de specii veşnic verzi, adesea epifite. căţărătoare, originare din pădurile Americii Centrale şi de Sud. Monsfera *delicioasa*, în mod obişnuit cunoscută sub numele de filodendron, este una dintre plantele cele mai potrivite pentru a îi ţinute în casă, pentru că este uşor de îngrijit. Are frunze frumoase, verzi, lucioase, foarte mari, pergamentoase şi adânc incizate. Filodendronul înfloreşte sub forma unei bractee alb-verzui, care are în

centru un spadix conic alb. Ţinută în casă, planta înfloreşte rareori.

CULTIVARE. Se replantează anual, în februarie-martie, într-un pământ fertil sau într-un amestec pe bază de turbă. Planta are nevoie de un drenaj bun şi de bastoane cu muşchi, pentru susţinere. Vara se udă din abundenţăj iar între două udări pământul se lasă să se usuce. Din martie până în septembrie, împreună cu apa se administrează un îngrăşământ lichid, o dată h trei-patru săptămâni. Frunzele se stropesc cu apă (zilnic, în perioader călduroase). Planta se aşază într-un loc luminos, dar nu în bătaia soarelui; Frunzele se curăţă cu un prosop umed. Între noiembrie şi martie, se udi moderat. O dată pe săptămână, frunzele se stropesc cu apă. Locul trebuie sâfl fie luminos, dar nu în bătaia soarelui, cu temperaturi mai mari de 13 grade.

ÎNMULŢIRE. Filodendronul se înmulţeşte prin tăierea vârfurilor vegetative prevăzute cu o frunză, imediat sub punctul de inserţie al acesteia. Dacă butaşul are şi rădăcini aeriene, succesul operaţiunii este asigurat. Locul tăieturii trebuie tratat cu o pulbere fungicidă pe bază de sulf, iar butaşul soţ aşază într-un pământ fertil sau într-un amestec pe bază de turbă. Ghiveciu' se închide într-o pungă de plastic şi se aşază într-un loc luminos, la 24 – 27 de grade. După trei-patru săptămâni, la axila frunzei apare un vlăstar. Atunci, punga se îndepărtează, iar planta se îngrijeşte ca una adultă.

PERICOLE. Temperatura prea scăzută provoacă pete brune pe frunze. Udarea excesivă, mai ales iarna, determină îngăâbenirea frunzelor. Expunerea la soare produce arsuri pe frunze. Coşenila făinoasă se manifestă prin prezenţa unor pete pufoase, albe, pe faţa inferioară a frunzelor. Ea se elimină cu o cârpă moale înmuiată în alcool denaturat. Păianjenul roşu contaminează planta dacă aerul este prea uscat.

Feng Shui în dormitor

SPECII. *Monstera delicioasa* este o plantă căţărătoare viguroasă care creşte, chiar şi în casă, până la 4 m înălţime. Este originară din Guatemala şi Sudul Mexicului. Frunzele sunt mari, pergamentoase, verzi şi lucioase. La început sunt necrestate şi au formă de inimă, dar la maturitate au margini ce prezintă incizii adânci, rotunde sau alungite. Vara, apar flori alb-verzui urmate de fructe verzui, dar acest lucru se

întâmplă rar la plantele ţinute în apartament. *Monstera pertusa* este o plantă căţărătoare cu aspect zvelt. Este originară din Panamá şi Guyana şi are frunze moi, cu formă simetrică. *Monstera pittieri* este o plantă căţărătoare frumoasă, originară din Costa Rica. Are frunze moi şi subţiri, ascuţite la vârf şi de culoare verde-argintiu.

FLOAREA DE CEARĂ

Speciile din genul Woyasunt plante căţărătoare, în mare parte, plante de tip arbust cu aspect de tufă sau plante târâtoare. Sunt originare din cele mai calde regiuni ale Asiei şi Australiei. Sunt uşor de crescut. Vara, produc flori în formă de stea, ceroase, foarte atrăgătoare, care persistă pe toată durata anotimpului. Au frunze poziţionate simetric, deseori suculente sau pergamentoase, ovale sau ascuţite, de un verde închis.

CULTIVARE. Primăvara, planta se transvazează, dacă a crescut prea repede. Se foloseşte pământ de pădure amestecat cu scoarţă fărâmiţată şi mangal. Vara, planta are nevoie de lumină indirectă şi de o temperatură care nu depăşeşte 24 – 27 de grade. Se udă regulat, fără a se lăsa niciodată pământul uscat. Din aprilie până în septembrie, se administrează un îngrăşământ lichid diluat în apa de udat. Toamna şi iarna, planta se aşază la lumină, dar nu în bătaia soarelui. Temperatura nu trebuie să scadă sub 10 grade. Planta se udă doar atunci când pământul este prea uscat. La sfârşitul perioadei de înflorire, se taie lăstarii prea lungi.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se prelevează în martie-aprilie, tăindu-se o tulpină direct sub punctul de inserţie al unei frunze. Zona tăiată se introduce într-o pulbere rizogenă, apoi butaşii se plantează într-o lădiţă cu pământ de flori şi nisip grosier în părţi egale. Lădiţă se ţine la 24 de grade. După şase-opt săptămâni, butaşii produc noi lăstari, iar planta poate fi îngrijită ca una adultă. Primăvara şi vara, planta poate fi înmulţită şi prin marcotaj, prin îndoirea şi introducerea în pământ a lăstarilor lungi lipsiţi de flori.

PERICOLE. Excesul de apă îngălbeneşte frunzele. Pământul trebuie lăsat să se usuce şi udat mai puţin. Udarea insuficientă duce la veştejirea frunzelor. Dacă planta este expusă la soare, frunzele pot suferi arsuri.

SPECII. *Hoya bella* este originară din Himalaya şi Nordul Birmaniei. Poate fi ţinută în suporturi suspendate. Hoya *carnosa* este o plantă căţărătoare, originară din China şi Sudul Indiei. Originară din Malaysia, Hoya mult t/îora este fie o plantă căţărătoare, fie o plantă compactă, în formă de tufa.

HOWEA

Această plantă are un frunziş atrăgător şi avantajul de a fi uşor de îngrijit. Se adaptează oriunde este aşezată, dar preferă lumina intensă şi câteva ore de soare zilnic. Singurele două specii ale genului sunt *Howea Fosteriana* şi Howea *belmoreana* (cunoscute sub denumirea de kentia). Speciile diferă prin modul de dezvoltare, dar au un aspect asemănător, cu un trunchi de frunze de culoarea verde închis, subîmpărţite la capete în loliole lungi de peste 60 cm şi late de 4 cm.

CULTIVARE, Se replantează primăvara, la fiecare două-trei ani, într-un ghiveci un pic mai mare, evitându-se deteriorarea rădăcinilor. Se foloseşte un pământ de flori cu adaos de turbă şi nisip. Primăvara şi vara, temperatura trebuie să fie de 21 – 24 de grade, planta se udă frecvent, dar se evită stagnarea apei. O dată la 15 zile, în apă se adaugă un îngrăşământ lichid. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 15 grade. Pământul se menţine umed prin udarea plantei o dată la două-trei săptămâni. Pentru a-şi menţine frunzele sănătoase şi lucioase, planta trebuie aşezată în cel mai luminos loc posibil, care să fie aerisit, dar lipsit de curenţi de aer.

ÎNMULŢIRE. Howea se înmulţeşte prin seminţe. Din februarie până în aprilie, seminţele se presară într-un pământ adecvat, la care se adaugă puţin nisip. Pământul se menţine umed, la o temperatură constantă de 27 – 30 de grade, evitând expunerea directă la soare. Plăntuţele se mută în alte vase când sunt suficient de mari pentru a putea fi manevrate.

Feng Shui în dormitor

PERICOLE. Excesul sau carenţa de apă, precum şi curenţii de aer pot înnegri frunzele. Dacă nu apar lăstari noi în perioada de activitate vegetală, planta fie are nevoie de transplantare, fie nu a primit destul îngrăşământ.

SPECII. *Howea belmoreana* este un palmier vertical, care poate atinge 3 m înălţime. Frunzişul este dens. Produce flori şi fructe, în mediul natural, *Howea Fosteriana* poate ajunge la 15 m înălţime, dar în casă nu depăşeşte 3 m. Are tulpini lungi şi frunze frumoase, arcuite. Plantele ţinute în casă nu produc flori şi fructe.

MARANTA

Genul cuprinde 20 de specii veşnic verzi, râzomatoase, originare din pădurile Americii Centrale şi de Sud. Sunt plante foarte apreciate pentru frumuseţea frunzelor lor pătate, care au un comportament caracteristic: în timpul zilei se apleacă, iar noaptea devin verticale. Sunt plante uşor de îngrijit, care cresc bine şi într-un ambient slab luminat. Diferiţi hibrizi de *Maranta* au pe frunze pete de culoare roşie, galbenă sau alte nuanţe de verde

CULTIVARE, Planta creşte rapid şi, din acest motiv, exemplarele tinere trebuie replantate de mai multe ori. Replantarea se face o dată la doi ani, primăvara, îndepărtându-se în acelaşi timp frunzele moarte sau veştejite. Se foloseşte un amestec format din pământ de grădină, turbă şi nisip în părţi egale. Primăvara şi vara, temperatura trebuie să fie de 18 – 21 de grade. Planta trebuie ferită de soarele direct şi de lumina intensă. Din aprilie până în septembrie, planta trebuie ţinută în penumbră, pentru ca frunzele să rămână frumoase şi colorate. Se udă abundent. Din mai până în septembrie, în apă se adaugă un îngrăşământ lichid, o dată la două-trei săptămâni. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 10 grade. În anotimpul rece, planta se aşază într-un loc luminos, dar nu direct la soare. Se udă doar atât cât să se menţină pământul umed.

ÎNMULŢIRE, în februarie-martie, planta se desface în două părţi egale, fără a ca rizomii să fie afectaţi. Din mai până în august, se pot preleva butaşi bazali lungi de 8 – 10 cm, cu două-trei frunze. Se plantează în ghivece mici, care conţin nisip şi turbă în părţi egale. Ghivecele se acoperă cu plastic transparent şi se aşază la umbră. Când apar rădăcinile, fiecare butaş se mută într-un ghiveci individual, care conţine compost pentru plante adulte.

PERICOLE, La temperaturi prea scăzute, frunzele se veştejesc şi devin maro. Dacă planta este expusă la soare, frunzele se decolorează.

Dacă frunzele cad sau vârfurile devin maro, înseamnă că aerul este prea uscat. Dacă umiditatea aerului este scăzută, păianjenul roşu se răspândeşte cu uşurinţă, în acest caz, planta trebuie stropită cu acaricide specifice. Coşenilele făinoase se îndepărtează cu o cârpă de bumbac înmuiată în alcool denaturat sau prin stropirea plantei cu un insecticid.

SPECII. *Maronia leuconeura* este specia cel mai frecvent crescută în casă, Originară din Brazilia, este veşnic verde şi are aspect de tufa compactă. Are frunze ample, lungi de 10 cm, ovale, satinate, de un verde smarald cu pete.

SENECIO

Genul *Senecio* (*Cineraria*) cuprinde aproape 1.000 de specii foarte diferite între ele, atât prin formă, cât şi prin caracteristici: pot fi anuale, bienale, perene, agăţătoare, erbacee, sub formă de arbuşti, mici copaci sau suculente şi se întâlnesc în toate colţurile lumii. Unele specii sunt crescute în grădini, altele sunt ţinute ca plante de apartament deoarece simt mai delicate, în funcţie de caracteristicile morfologice, de exigenţele referitoare la cultivare, au fost împărţite în trei grupe principale.

CULTIVARE. Speciile erbacee şi cele arbustive înfloresc din decembrie până în iunie. Se cumpără de preferinţă între Crăciun şi luna mai, când apar bobocii. Plantele se ţin într-un ambient răcoros (10 – 16 grade) şi la lumină bună, dar nu la soare. Se udă din abundenţă. O dată la zece zile, în apă se adaugă un îngrăşământ lichid. Speciile suculente se replantează între martie şi aprilie, folosindu-se un amestec format din două părţi compost şi o parte nisip grosier. Planta se aşază într-un ambient luminos, însorit, cu o temperatură de 18 grade. Compostul trebuie menţinut umed. Planta nu trebuie nici stropită, nici fertilizată. Speciile agăţătoare se replantează primăvara, folosindu-se un amestec format din trei părţi compost şi o parte nisip. Fie se folosesc suporturi pentru tulpini, fie planta se

lasă să se reverse peste marginea vasului. Pentru cultivare, se urmăresc aceleaşi reguli ca la speciile suculente. Toamna, speciile erbacee şi arbustive se tratează ca plante anuale, fiind eliminate după

înflorire. Speciile suculente se ţin la o temperatură de 10 – 16 grade. Se udă moderat, doar atât cât să nu se usuce pământul. Speciile agăţătoare se protejează de frig şi se aşază în locuri ferite de soare. Temperatura trebuie menţinută la 10 – 13 grade. Din octombrie până în martie, compostul se ţine aproape uscat.

ÎNMULŢIRE. Speciile suculente se înmulţesc prin butaşi lungi de 8 – 10 cm, prelevaţi în iunie-iulie. Se elimină frunzele inferioare, apoi butaşii se plantează într-un amestec format din două părţi compost şi o parte nisip grosier. Speciile agăţătoare se reproduc prin butaşi prelevaţi primăvara din vârfurile tulpinilor. Aceştia se taie imediat sub un nod şi se elimină frunzele inferioare. Butaşii se plantează apoi într-un compost alcătuit din turbă şi nisip grosier în părţi egale. Ghivecele se ţin într-o ambianţă caldă, puţin umedă şi umbrită, timp de cca. şase săptămâni, până la formarea rădăcinilor.

PERICOLE. Speciile erbacee şi arbustive suferă din cauza curenţilor de aer şi din cauza apei reci, care determină îngălbenirea frunzelor. Căldura prea mare, soarele direct şi temperaturile mai mici de 10 grade scurtează perioada de înflorire. Coşenila făinoasă şi păduchele verde se combat cu insecticide. Musculiţa albă este dificil de eliminat: se pulverizează un insecticid, apoi operaţiunea se repetă de minimum patru ori, la intervale de câte patru zile. Frunzele foarte atacate trebuie îndepărtate.

SPECII. *Senedo articulatus* este o specie suculentă originară din Africa de Sud. Înaltă de 30 – 60 cm, are tulpini cărnoase şi verticale, foarte ramificate la bază. Frunzele sunt mici, lanceolate, cu câte trei-cinci lobi profunzi. *Semedo cruentus* este o plantă perenă cu aspect vertical, înaltă până la 60 cm, cu tulpini şi frunze moi şi catifelate. Florile sunt asemănătoare cu mar –, garetele, colorate în roşu-purpuriu şi au un diametru de 2, 5 – 8 cm. *Senedo macroglossus*, plantă agăţătoare veşnic verde, are frunzele asemănătoare cu cele ale iederii, dar mai cărnoase, triunghiulare şi ascuţite. *Senedo mika-nioides* este o plantă agăţătoare veşnic verde de dimensiuni mari. Produce Arareori flori, care sunt minuscule, galbene, parfumate şi unite în ciorchini.

STREPTOCARPUS

Acest gen cuprinde cca. 130 de specii anuale şi perene cu aspect delicat. Originare din zonele împădurite ale Africii de Est şi de Sud, din Madagascar sau din unele regiuni ale Asiei. Se cultivă pentru florile lor delicate, ale căror culori variază de la alb şi roz până la roşu, purpuriu şi albastru.

În zonele de origine, cresc în medii umede, de-a lungul cursurilor de apă, aglomerate în grupuri dense. Ca plante de interior, foarte răspândiţi sunt hibrizii de *Streptocarpus rexii*.

CULTIVARE. Replantarea se efectuează anual în martie-aprilie, pentru a forţa planta să se dezvolte adecvat înainte de înflorire. Se foloseşte un compost pe bază de turbă sau un pământ de ghiveci cu adaos de turbă. Primăvara şi vara, planta se menţine la o temperatură de 18 – 21 de grade, într-un ambient bine aerisit, ferit de curenţi de aer, la lumină (nu la soare direct). Se udă din abundenţă, iar între udări pământul se lasă să se usuce. În apă se adaugă, o dată la trei săptămâni, un îngrăşământ lichid (jumătate – din doza recomandată). Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă] sub 16 grade, iar planta trebuie expusă la lumină.

ÎNMULŢIRE. Planta se înmulţeşte primăvara sau la începutul verii, prin separare sau prin prelevarea de butaşi de frunze. Se ia o frunză şi se taie în două-trei părţi. Fiecare porţiune obţinută astfel se îngroapă într-un amestec umed constituit din două părţi nisip şi o parte turbă, la adâncimea de 1 cm. Compostul se menţine umed, la o temperatură de 18 gradef ferit de lumină. După 6 săptămâni, apar primele plăntuţe la baza butaşilor. Se aşază în ghivece separate când ating înălţimea de 5 – 8 cm.

PERICOLE. Atenţie la umiditatea excesivă: ea poate duce la proliferarea] pe frunze a mucegaiului cenuşiu, în acest caz, părţile bolnave se taie, iar] planta se stropeşte cu un fungicid. Dacă planta este infestată de păduchele! verde, ea se stropeşte cu un produs specific; altfel, frunzele se degradează* iremediabil. Florile veştejite se îndepărtează imediat, pentru a se stimula înflorirea.

SPECII. Streptocarpus durmii produce o frunză unică, mare, ce poate atinge lungimi de până la 90 cm. Înfloreşte vara. Streptocarpus

rexii, specia care a dat naştere celor mai răspândiţi hibrizi de interior, formează o rozetă de frunze pufoase, în formă de panglică, de un verde intens. Planta atinge o înălţime de 25 – 30 cm şi înfloreşte în mai iunie.

VIOLETA DE PARMA

Violetele de Parma (Sainfpaulia) aparţin unui gen care cuprinde o duzină de specii veşnic verzi, perene, toate originare din Africa Centrală. Aceste plante se numără printre cele mai interesante specii care pot fi ţinute în apartament, deoarece produc o mulţime de flori viu colorate, în toate perioadele anului. Din acest motiv, violetele de Parma se regăsesc printre cele mai apreciate plante de apartament. Florile pot fi simple sau bătute, în diferite nuanţe de roz şi violet sau chiar bicolore.

CULTIVARE. Replantarea se efectuează primăvara, dar numai dacă rădăcinile au ocupat tot ghiveciul. Se foloseşte un compost necalcaros, pe bază de turbă. Varietăţile mari şi căzătoare sunt adecvate pentru cultivarea în suporturi suspendate. Primăvara şi vara, se menţine o temperatură de 18 – 24 de grade. Se evită curenţii de aer şi se expune planta la multă lumină, dar nu la soare direct, deoarece acesta arde atât frunzele, cât şi florile. Se udă moderat, doar pentru a se umezi compostul şi nu se stropesc frunzele. O dată la trei săptămâni, în apa de udat se adaugă un îngrăşământ lichid cu conţinut mare de fosfor şi potasiu. Toamna şi iarna, temperatura trebuie să fie de 16 – 18 grade. Violetele se aşază în locuri luminoase, dar nu direct la soare. Se udă doar când plantele par uscate, se asigură umiditatea aerului şi se administrează în continuare îngrăşământ, o dată la trei-patru săptămâni.

ÎNMULŢIRE, înmulţirea se face prin butaşi de frunze, în aprilie-mai, se rup frunze cu peţiol, şi se plantează într-un compost pe bază de turbă. Ghiveciul stă la penumbră şi la o temperatură de 18 – 21 de grade. Plănuitele răsar după patru săptămâni. Se udă moderat, pentru ca pământul să nu se usuce niciodată; o dată pe săptămână, se administrează un îngrăşământ lichid. Butaşii se pot pune şi într-un pahar cu apă, pentru înrădăcinare. Rădăcinile apar după două-trei săptămâni.

PERICOLE, Soarele direct şi udarea redusă distrug frunzele.

Soarele decolorează plantele, provoacă pete galben-pai şi le îngălbeneşte marginile. Lipsa umidităţii din aer încreţeşte frunzele şi le usucă. Plantele sunt atacate de păduchi verzi, de coşenile făinoase şi de acarieni. Pentru combatere, se folosesc produse alese cu grijă, care se introduc direct în compost, deoarece sprayurile pot distruge frunzele.

SPECII. *Sainfpaulia* con/uşa are frunze pufoase, de un verde deschis, aproape rotunde. Florile sunt violet pal, cu margini violet închis. Sainfpaulia grotei este o specie căzătoare, care se cultivă în suporturi suspendate. Frunzele sunt rotunde, cu margini zimţate. Planta face flori mici şi albastre. *Sainfpaulw* ionantha este specia cea mai cunoscută, din care derivă aproape toţi hibrizii din comerţ. Florile apar tot anul, dar sunt mai numeroase între lunile iunie şi octombrie. Florile au cele mai variate culori, în funcţie de soi.

FENG SHUI ÎN BUCĂTĂRIE

În Feng Shui, bucătăria reprezintă hrana şi prosperitatea. La urma urmei, stă în natura umană să asocieze nutriţia cu susţinerea vieţii. Cei care cred în teoria Feng Shui spun că felul în care amenajaţi şi decoraţi bucătăria poate influenţa prosperitatea şi sănătatea dumneavoastră.

Amplasarea bucătăriei

Primul lucru care trebuie avut în vedere este alegerea locului bucătăriei în interiorul locuinţei. Din păcate, nu putem decide întotdeauna unde să fie amplasată bucătăria, dar, dacă aveţi această posibilitate, trebuie să ştiţi că locul ideal pentru ea este în spatele casei sau cel puţin în spatele liniei centrale a casei, în orice caz, este mai bine dacă nu vedeţi bucătăria imediat ce intraţi în casă, căci acest lucru poate cauza probleme digestive, nutriţionale şi de greutate. Situarea bucătăriei la intrare poate însemna şi că oaspeţii vor veni, vor mânca-şi vor pleca imediat şi un asemenea amplasament îi poate încuraja pe locatari să mănânce mereu.

Dar, dacă bucătăria dumneavoastră se află în partea din faţă a casei, nu vă speriaţi. Există remedii pentru aşa ceva. Folosiţi această oportunitate pentru a deveni creativi. Atârnaţi o draperie deasupra uşii de la bucătărie. O altă idee este să amplasaţi ceva care să atragă

atenţia în hol sau în vestibulul de lângă bucătărie, în felul acesta, atenţia este distrasă de la bucătărie.

Designul bucătăriei

Este foarte important ca bucătarul să se afle într-o „poziţie de comandă” atunci când se află lângă maşina de gătit. Bucătarul trebuie să vadă bine uşa fără să se întoarcă de la aragaz. Renovarea bucătăriei în acest scop poate crea multe probleme, în multe bucătării moderne, aragazul se află la perete. Soluţia: atârnaţi deasupra maşinii de gătit ceva reflectorizant; de pildă, o oglindă sau o bucată de aluminiu decorativ. Suprafaţa reflectantă poate avea orice mărime, dar, cu cât este mai mare, cu atât corecţia este mai puternică.

Pentru o soluţie mai dramatică, gândiţi-vă la amenajarea unei insule de gătit. Amplasarea maşinii de gătit într-o insulă centrala îi permite bucătarului să vadă toată încăperea, inclusiv uşa. Dincolo de beneficiile Feng Shui, insula este foarte practică. Cu cât priveliştea este mai amplă, cu atât mai mult veţi putea să conversaţi cu oaspeţii sau să fiţi cu ochii pe copii cât timp preparaţi masa. Astfel, în loc ca bucătarul să fie izolat, familia şi oaspeţii se adună în bucătărie şi participă la pregătirea mesei. Cuplurile foarte ocupate, de asemenea, se bucură de timpul petrecut împreună în timp ce pregătesc masa.

Iluminatul şi ustensilele

În orice cameră, lumina fluorescentă nu favorizează sănătatea. Ea pâlpâie constant, deşi imperceptibil, afectând ochii şi sistemul nervos şi poate cauza hipertensiune, probleme ale ochilor şi dureri de cap. Însă ea este foarte ieftină. Dacă vă hotărâţi pentru lumină fluorescentă în bucătărie, folosiţi becuri cu spectru total.

Un design bun pentru bucătărie este bazat pe un model tradiţional triunghiular, în cele trei colţuri rând amplasate chiuveta, frigiderul şi frontul de lucru, între fiecare dintre acestea ar trebui să existe o distanţă de 1, 80 – 2, 40 m. În felul acesta locul este foarte confortabil şi se evită paşii inutili.

Dacă veţi avea acest spaţiu între ustensile, ar trebui să fie simplu ca elementele de Foc, precum aragazul şi cuptorul cu microunde, să fie separate de elementele de Apă, cum sunt frigiderul,

maşina de spălat vase şi chiuveta. Ele pot fi separate prin ceva din lemn sau de un reprezentant al elementului Lemn, cum ar fi o plantă sau un tablou reprezentând o plantă.

Maşina de gătit

Pentru că maşina de gătit reprezintă sănătatea şi bogăţia, ar fi bine să folosiţi toate ochiurile, nu să preferaţi folosirea unui singur ochi. Acest lucru înseamnă obţinerea banilor din mai multe surse. Aragazul tradiţional este preferat cuptorului cu microunde deoarece corespunde principiului din Feng Shui potrivit căruia ar trebui să încetinim viteza, să devenim mai conştienţi de fiecare activitate, încălzirea unei mese rapide în cuptorul cu microunde este, fireşte, un lucru convenabil, dar acest lucru nu va conduce la cea mai liniştită stare a minţii. Mulţi practicanţi Feng Shui preferă să renunţe complet] a cuptorul cu microunde. Desigur, fiecare

Feng Shui în bucătărie familie va trebui să găsească echilibrul optim între utilităţile moderne şi practica Feng Shui.

La fel ca toate încăperile din locuinţă, bucătăria trebui păstrată curată şi ordonată; orice ustensile stricate trebuie aruncate, chiar dacă asta înseamnă să trăiţi fără prăjitorul de pâine, pentru o vreme. Este mai bine să nu aveţi prăjitor decât să păstraţi unul care nu funcţionează prea bine. Un alt lucru important: deasupra aragazului nu trebuie să fie o fereastră. Căldura semnifică prosperitate şi nimeni nu vrea ca prosperitatea să se evapore pe fereastră.

Ca centru de activitate al celor mai multe locuinţe şi case, bucătăria are nevoie de ceea ce în Feng Shui se numesc plante energizante. Plantele recomandate sunt cele cu frunze mari, cărnoase, care radiază energie Yang. Alegeţi şi plante aromatice cu frunze mari, precum busuiocul sau oregano. Ca adoratoare ale soarelui, plantele aromatice au nevoie de o fereastră sudică sau de o lampă specială.

PLANTE CARE SE ŢIN ÎN BUCĂTĂRIE

CRINUL ASIATIC

Hippeastrum este un gen format din cca. 80 de specii bulboase, originare din America Centrală şi de Sud, adesea confundate cu plante aparţinând genului *Amaryllis*. Există astăzi numeroşi hibrizi care

primăvara produc fiori enorme în formă de trompetă, în culori de la alb la stacojiu. Fiecare bulb produce unul sau (uneori) doi pedunculi florali, la capătul cărora apar florile, în grupuri de două-patru. Acestea ţin cam o lună. În schimb, frunzele continuă să crească şi să producă elemente nutritive pentru bulb.

CULTIVARE. Bulbii suficient de bine dezvoltaţi se pot replanta la fiecare trei-patru ani, în luna august, folosindu-se un pământ pentru ghiveci şi un sistem eficace de drenaj. Bulbii se plantează în ghivece, lăsându-li-se vârful să iasă din pământ. Ghivecele stau într-un mediu cald şi întunecat timp de câteva zile, până când apar mugurii pedunculilor florali, apoi se transferă într-un loc luminos. Plănuitele se udă abundent, nelăsându-se pământul să se usuce, iar temperatura ideală este de 18 grade. În timpul perioadei de înflorire şi după aceea, se administrează un îngrăşământ lichid în apa de udat, o dată la două săptămâni. Plantele se udă la începutul primăverii, pentru a se stimula activitatea vegetală. Pentru a înflori din nou, bulbii au nevoie de o perioadă de repaus, toamna şi iarna. Atunci, plantele se udă din ce în ce mai puţin, iar în final se suspendă udarea şi administrarea îngrăşământului. Frunzele se îndepărtează când se usucă, iar bulbul se menţine în ghiveci, într-un loc cald şi luminat.

ÎNMULŢIRE. Tehnica cea mai rapidă este desfacerea, în timpul perioadei de repaus, a bulbilor mici care se dezvoltă alături de cel principal. Se separă de planta-mamă împreună cu rădăcinile aferente; ei vor înflori după doi-trei ani.

PERICOLE, Dacă planta înfloreşte puţin şi cu dificultate, înseamnă că a fost udată prea puţin şi că nu i s-au administrat îngrăşăminte suficiente în anotimpul precedent. După ce înfloreşte, ea trebuie udată şi are nevoie de îngrăşământ. De asemenea, trebuie să stea la lumină puternică, în timpul perioadei de repaus vegetal, se opreşte complet udarea, pentru ca bulbii să nu putrezească.

SPECII. Hippeostrum pimiceum are un peduncul floral înalt de 60 cm, cu două-trei flori. *Hippeostrum rutilum* este mai mic decât alte soiuri. Este înalt de 30 cm şi are flori roşii. Este originar din Sudul Braziliei. *Hippeostrwn* vittatum are flori albe cu striaţii purpurii şi se confundă adesea cu *Amoryllis belladona*.

CRINUL ROŞU

C/fwaeste un gen originar din Africa de Sud, care cuprinde patru specii perene, permanent verzi, cultivate ca plante de apartament pentru Horite extrem de atrăgătoare. Primăvara, în centrul plantei apare un peduncul floral gros şi lung, în vârful căruia se deschid florile graţioase, tabulare, reunite sub forma unei umbrele sferice. Culoarea florilor poate varia de la roşu-portocaliu la galben. Dacă nu sunt îndepărtate, florile ofilite se transformă în fructe roşii, ovoide, care conţin seminţe.

CULTIVARE. CJivta se replantează primăvara, dar numai când rădăcinile au ocupat complet ghiveciul (o dată la trei-patru ani). Primăvara şi vara.

Fengăhui în dormitor planta se expune la lumină, dar nu direct la soare, deoarece acesta poate arde frunzele. Se udă regulat în timpul perioadei de înflorire, până la sfârşitul lui septembrie. O dată la două săptămâni, se administrează un îngrăşământ lichid, în perioada de activitate. Florile se taie după veştejire. Toamna şi iarna, planta se ţine la răcoare, la cca. 10 grade, înainte să apară bobocii, se udă puţin, doar pentru a se menţine pământul umed. În februarie, la apariţia bobocilor, temperatura trebuie să crească, dar să nu depăşească 18 grade, pentru se a evita o înflorire bruscă şi prematură.

ÎNMULŢIRE. Planta se înmulţeşte singură, formând vlăstare laterale, Ja *baza* plantei-mamă. Ele se detaşează uşor şi se replantează în ghivece separate. Planta se poate înmulţi şi prin separare, în februarie, se scoate din ghiveci şi se taie bucăţi din rădăcinile rizomatoase. Fragmentele se plantează separat, în ghivece cu pământ fertil. Pământul se menţine umed şi plantele se expun la mai multă lumină după ce au prins rădăcini. Planta se mai înmulţeşte şi prin însămânţară, în luna martie.

PERICOLE. Dacă se udă prea mult sau prea puţin, frunzele vor fi răsucite şi galbene. Dacă pământul este prea uscat, se udă cu regularitate. Dacă pare prea ud, se lasă să se usuce aproape complet, apoi se udă regulat, dar mai puţin. Coşeniia făinoasă se lipeşte de plantă la locul de inserţie al frunzelor sau pe faţa lor inferioară. Se îndepărtează cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat. Dacă este

necesar, operaţia se repetă după o săptămână.

SPECII. Clt'vio *gordenii* are frunze lanceolate, lungi de până la 70 cm. Originară din Africa, în luna mai produce în centru un peduncul scurt şi gros cu câteva flori grupate în formă de umbrelă. *Clivia* mimata are frunze în formă de panglică, groase şi cărnoase. Sunt lungi de cca. 60 cm şi arcuite spre exterior, având formă de evantai deschis. Pedunculul poartă până la 20 de flori în formă de trompetă. *Clivia nobilis* este o specie înaltă de 30 – 45 cm. Din aprilie până în iulie, produce inflorescenţe umbeli-forme, constituite din patru-şase flori semipendulare, cu forma de trompetă îngustă.

Fengăhui cu plante

HORTENSIA

Genul *Hydrangea* cuprinde aproape 80 de specii de arbuşti frumoşi, originari din Asia, America Centrală şi de Sud, cunoscuţi sub numele de hortensii. Plantele sunt dificil de ţinut în apartament mai mult de un an. totuşi, cu îngrijiri atente, este posibil ca ele să înflorească mai mulţi ani consecutivi. Există două grupe de plante: cele cu inflorescenţe de tip corimb globulos amplu, atrăgător şi cele cu flori de tip corimb destul de plat, formate dintr-un grup central de flori nedesfăcute, înconjurate de bractee mari, colorate.

CULTIVARE. Primăvara şi vara, hortensiile trebuie să stea la răcoare, mai ales când sunt înflorite. Dacă temperatura depăşeşte 21 de grade, planta îşi întrerupe brusc înflorirea. La 15 grade sau chiar mai puţin, florile persistă mai mult de şase săptămâni. Au nevoie de lumină bună, dar nu de soare direct. Pământul trebuie menţinut umed. Din primăvară până toamna, se udă abundent, iar în perioada de înflorire în apă se adaugă un îngrăşământ lichid, o dată pe săptămână. La sfârşitul lui septembrie, planta îşi pierde frunzele, iar ramurile trebuie scurtate, lăsându-se doar câte o pereche de muguri pe fiecare ramură. După perioada de înflorire, se replantează într-un pământ propice, necalcaros. Iarna, plantele intră în repaus; de aceea, trebuie ţinute într-un ambient răcoros şi udate mai rar.

(NMULŢÂRE. Butaşii se prelevează după încheierea perioadei de înflorire, în august-septembrie. Ei au o lungime de 10 – 15 cm şi se taie din ramurile fără flori. Se tratează cu pulbere rizogenă şi se

plantează într-un amestec de nisip şi turbă. Când fac rădăcini, se transferă în ghivece individuale.

PERICOLE. Udarea insuficientă se manifestă prin faptul că frunzele devin maro şi se încreţesc. De aceea, pământul trebuie menţinut în permanenţă umed.

SPECII. Din *Hydrongea macrophylla* derivă toate varietăţile adecvate pentru a fi ţinute în apartament. Sunt arbuşti cu frunze căzătoare şi aspect compact, rotunjit, cu flori albe sau în nuanţe de roz şi albastru, care apar primăvara-vara.

Feng Shuiân dormitor

KALANCHOE

Genul Kafanchoe cuprinde cca. 130 de specii, în mare parte suculente, bine adaptate ia cultivarea în apartament şi apreciate pentru frunzele frumoase şi florile de diferite culori: roşu, portocaliu, stacojiu, roz sau galben. În natură, înfloresc primăvara, dar pot fi forţate să înflorească de Crăciun. *Kalanchoe* este o plantă plăcută la vedere, cu flori de diverse culori şi frunze cărnoase. Este, în general, foarte uşor de îngrijit, nefiind necesare îngrijiri speciale. Este ideală pentru a fi dăruită prietenilor.

CULTIVARE, Deşi sunt tratate adesea ca plante anuale, multe specii înfloresc an de an, în general primăvara. Imediat ce florile se ofilesc, pedunculii florali trebuie tăiaţi. După această operaţie, planta se poate replanta. Primăvara şi vara, se udă abundent, permiţându-i pământului să se usuce între două udări succesive. O dată la patru săptămâni, se diluează în apă un îngrăşământ lichid. Planta se menţine la temperatura camerei şi la lumină, dar ferită de soarele direct. Toamna şi iarna, se reduce cantitatea de apă. Se administrează îngrăşământ o dată la două săptămâni, iar temperatura trebuie să fie de minimum 10 grade.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se taie de la vârful lăstarilor. Se taie la lungimea de 8 – 10 cm şi se lasă să se zvânte timp de două zile. Pe suprafaţa tăiată se presară puţină pulbere rizogenă, apoi butaşii se plantează într-un pământ pentru cactuşi amestecat cu puţin nisip grosier. Butaşii se ţin la 21 de grade şi la lumină indirectă până fac rădăcini, apoi se îngrijesc ca plante adulte.

PERICOLE. Excesul de apă poate produce putrezirea frunzelor şi a rădăcinilor. Prezenţa unor formaţiuni pufoase, albe, pe tulpini şi frunze indică apariţia coşenilelor făinoase. Ele se îndepărtează cu o pensulă înmuiată în alcool denaturat sau stropindu-se planta cu un insecticid specific.

SPECII. Kalanchoe beharensis este originară din Madagascar şi poate creşte până la 60 – 90 cm înălţime. Frunzele sunt acoperite cu un puf gălbui-cenuşiu. Înfloreşte rareori în casă. *Kalanchoe blossfeldiana* are frunze suculente, lungi de 8 cm, cu margini dinţate. Primăvara, face flori stacojii.

Kaianchoe daigremontiana este o specie suculenta, cu frunze cărnoase, pe ale căror margini se formează mlădiţe de plante noi. Înfloreşte iama şi primăvara. *Kaionchoe* marmorată este o plantă tip tufa, cu frunze cărnoase, înfloreşte rar în casă şi are flori albe. Kolanchoe pumila este adecvată pentru a fi ţinută în coşuleţe suspendate. Frunzele sunt cărnoase şi acoperite de un strat alb ceros. Florile apar la sfârşitul iernii şi sunt de culoare roz-violet. *Kalanchoe* tomentosa, înaltă de până la 45 cm, are frunze cărnoase, verzi, acoperite de un puf albicios.

SCINDAPSUS

Plantele aparţinând acestui gen sunt uşor de cultivat şi sunt foarte apreciate datorită eleganţei lor. Genul cuprinde 25 de specii şi varietăţi de plante agăţătoare veşnic verzi. Ajung la înălţimi de 1, 5 m dacă sunt susţinute încă de tinere cu un ţăruş acoperit cu muşchi, util şi pentru dezvoltarea rădăcinilor aeriene. Plantele cresc bine şi în suporturi suspendate din care tulpinile cad liber. Frunzele în formă de inimă şi lucioase sunt de un verde închis, dar sunt împestriţate frecvent cu alb, galben sau argintiu.

CULTIVARE, Se replantează în martie-aprilie, folosindu-se ghivece din ce în ce mai mari, dacă rădăcinile nu mai au spaţiu. Ulterior, pământul se înnoieşte în fiecare an cu un strat de compost cu grosimea de 5 cm. Se foloseşte un compost uşor acid, format din două părţi turba şi o parte nisip fin sau se prepară un amestec din părţi egale de pământ de pădure, turbă şi nisip fin. Vara, temperatura poate să urce până la 27 de grade. Planta se aşază într-un loc luminos, pentru

ca frunzele să devină vărgate. Se udă din abundenţă şi se evită soarele direct. O dată la patm-cinci săptămâni, se administrează un îngrăşământ lichidşi se taie regulat vârfurile, pentru a se stimula creşterea viguroasă şi compactă. Toamna şi iarna, se menţine o temperatură de 13 – 18 grade şi planta se expune la o lumină buna, indirectă. Udarea se răreşte şi, ocazional, planta se stropeşte cu apă.

ÎNMULŢIRE. Butaşii se prelevează în martie-aprilie, tăindu-se vârfurile tulpinilor la 15 – 20 cm din lungime. Butaşii se plantează apoi într-un

Feng Shuiân dormitor compost pentru plante adulte. Ghiveciul se aşază la lumină bună, dar cu umbră uşoară, iar compostul se menţine umed. *Scindapsus* se poate reproduce şi prin divizare, în momentul replantării: cu un cuţit ascuţit, se separă masa rădăcinilor împreună cu tulpinile respective ale plantei-mamă, apoi se plantează separat în ghivece individuale, folosindu-se un compost obişnuit.

PERICOLE. Frigul, expunerea la curenţi de aer şi excesul de apă provoacă pete brune pe suprafaţa frunzelor, determinând îngălbenirea şi căderea acestora, în acest caz, se elimină frunzele degradate şi se transferă planta într-un loc mai cald, lăsându-se compostul să se usuce înainte de o nouă udare. Dacă frunzele încep să-şi piardă aspectul pestriţ şi se colorează în întregime în verde înseamnă că planta are nevoie de mai multă lumină. Păianjenul roşu infestează planta dacă aerul este prea uscat. Planta se tratează, în acest caz, cu un acaricid specific, iar umiditatea aerului se sporeşte prin stropirea frunzelor cu apă la temperatura camerei.

SPECII. *Scindapsus aureus* este o plantă agăţătoare care se prinde de ramurile plantelor-gazdă prin intermediul rădăcinilor aeriene cărnoase. Originară din pădurile Insulelor Solomon, în stare sălbatică ajunge la o înălţime de 6 m, în timp ce în casă se menţine la 1, 2 – 1, 5 m. *Scindapsus pictus* este o plantă agăţătoare foarte frumoasă, cu tulpini lungi de 1, 8 – 2, 4 m, verzi în perioada tinereţii şi roşcate-brune la maturitate. Scindapsus *siamese*, originară din Thailanda, este o specie relativ rară, caracterizată prin frunze subţiri, în formă de inimă, ascuţite, de un verde opac, cu foarte frumos aspect pestriţ, gri-argintiu şi verde mai deschis, în apartament, poate creşte

până la l în înălţime, dar face rareori fiori.

FENG SHUI ÎN BAIE

În privinţa băii, trebuie ştiut că ea nu trebuie poziţionată în colţul de Sud-Est al casei sau al locuinţei, pentru că acesta este locul prin care se pot pierde banii, în conformitate cu teoriile Feng Shui, Nordul este aliniat cu elementul Apă şi acest loc este cel mai potrivit pentru amplasarea băii. Baia este, la urma urmei, un loc foarte intim şi personal, poate singurul loc din casă în care individul este complet singur şi are parte de pacea atât de necesară. Şi, din acest motiv, cea mai bună direcţie pentru baie şi toaletă este Nordul, pentru că el este considerat a fi un loc bun pentru treburi personale şi pentru timpul petrecut de unul singur.

Dacă baia este poziţionată în spatele casei, ea nu va avea un efect important asupra lucrurilor importante, cum sunt viaţa de familie, sănătatea sau bogăţia.

Negrul şi albastrul sunt culorile ideale pentru baie, deoarece ele reprezintă Apa. Totuşi ele pot conferi acestui spaţiu o cantitate prea mare din elementul Yin, care este asociat cu Apa. De aceea, poate ar fi bine să introduceţi un element de suport, de pildă Metalul sau Lemnul, cel din urmă reprezentat de plante.

Metalul este asociat cu culorile alb şi gri; de asemenea, cu obiectele metalice argintii şi aurii. Forma asociată cu acest element este ovalul.

Uşile băii şi toaletei trebuie ţinute închise. Acest lucru ajută la sporirea averii.

Dacă baia nu se afla într-o poziţie ideală în casă sau în locuinţă, lucrurile pot fi îmbunătăţite prin fixarea unei mici oglinzi decorative pe partea exterioară a uşii, care dă spre hol, dormitor sau altă zonă. Acest lucru va face ca energia bună să fie direcţională din nou spre locuinţă.

Folosiţi oglinzi simple, care reflectă lumina atunci când iluminatul natural al băii lasă de dorit.

Plantele vii încurajează considerabil mişcarea blândă a energiei benefice.

Feng Shui în baie

Cum baia este prin definiţie Yin, ar fi bine să introduceţi ceva din elementul Yang, cu ajutorul câtorva lumânări, de pildă.

În privinţa iluminatului, nu luminaţi oglinda în sine, ci mai degrabă amplasaţi spoturi care să lumineze persoana care priveşte în oglindă. Cea mai bună soluţie pentru a lumina faţa unei persoane este cu ajutorul a trei spoturi, câte unul pe fiecare parte a oglinzii şi unul deasupra. Alte lumini speciale ar fi cele pentru plante, care se bucură de umiditatea din baie. Aici se simt bine, de pildă, ferigile.

Baia trebuie să fie mereu curată, iar accesoriile, proaspete şi perfect funcţionale. Nu trebuie să cheltuiţi mulţi bani în baie, dar este bine să daţi impresia că aveţi mulţi bani.

PLANTE CARE SE ŢIN ÎN BAIE

ASPARAGUS

Genul *Asparagus* cuprinde, pe lângă binecunoscuta plantă cultivată pentru mugurii comestibili, numeroase specii ornamentale, cu un frunziş graţios, originare în mare parte din Africa de Sud. Aproape toate sunt adaptate pentru a trăi în casă, iar unele arată extrem de bine în suporturi suspendate. Speciile căţărătoare sunt susţinute cu fire metalice lungi, bine întinse, cu grilaje de sârmă sau cu nuiele. Multe specii fac flori de culoare alb-roz, din care vara iau naştere fructe colorate într-un roşu intens.

CULTIVARE. Plantarea se face în martie. Din martie până în septembrie, se administrează îngrăşământ, o dată la 14 zile. Primăvara şi vara, planta se menţine într-un loc luminos, dar nu în bătaia soarelui. Se udă normal, iar, dacă este cald, chiar abundent. Vara, frunzele se pot stropi cu apă. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 7 grade. Se udă mai rar şi nu se mai adaugă îngrăşământ.

ÎNMULŢIRE. Sistemul cel mai uzual este prin seminţe, iar momentul ideal este în martie-aprilie. În pământul din ghiveci se adaugă puţin nisip grosier, pentru un drenaj mai bun. Vlăstarii apar după trei-patru săptămâni. Când plăntuţele ating 5 – 7 cm, se mută în ghivece individuale. O altă metodă de înmulţire este prin separarea rizomilor.

PERICOLE. Planta poate fi atacată de păianjenul roşu, care apare atunci când aerul este prea uscat. În acest caz, se stropeşte planta cu

acaricide adecvate şi se asigură umiditatea aerului, prin pulverizarea apei. Coşenilele brune care contaminează uneori tulpinile formează mici pus-tule maronii, rotunde şi lipicioase. În acest caz, planta se stropeşte cu insecticide sistemice, iar tratamentul se repetă la şapte-zece zile.

SPECII. Asparagus asparagoides este o specie căţărătoare cu tulpini lungi, filiforme şi şerpuitoare. Are frunze mici, de un verde strălucitor şi flori mici, albe. Una dintre speciile cele mai mari este Asparagus/alcătus. Ea are tulpinile lungi de peste 4 m, prevăzute cu spini lungi. Asparagus plumosus are frunze delicate, care amintesc de cele ale ferigilor. Planta nu este căţărătoare de la început, devenind astfel abia la maturitate. Asparagus sprengeri are tulpini subţiri. Este un soi foarte potrivit pentru cultivarea în suporturi suspendate.

ASPLENIUM

Câteva dintre speciile genului *Asplenium* sunt plante optime pentru cultivarea în interior. Iubesc umbra, iar frunzele lor au o mare valoare decorativă, unele fiind usir zimţate pe margini, altele linguale şi strălucitoare.

Asplenium cuprinde aproximativ 700 de specii diferite, dintre care se cultivă patru. Cultivarea este uşoară, iar planta este modestă şi are pretenţii scăzute. Nu face flori.

CULTIVARE. Aceste ferigi se replantează în fiecare an, în martie-aprilie, într-un amestec bine drenat, format din turbă sau pământ de pădure şi nisip grosier în părţi egale. Primăvara şi vara, plantele se aşază la umbră şi, o dată la trei săptămâni, se administrează un îngrăşământ lichid diluat. Pământul trebuie să fie mereu umed, iar aerul, de asemenea; de aceea, baia este un loc bun pentru Asplenium. Frunzele bolnave sau uscate se taie. Toamna şi. iarna, se udă mai puţin. Temperatura nu trebuie să scadă sub 13 grade.

*” WPBPBI

Feng Shui în baie

ÎNMULŢIRE. Procesul se realizează prin desprinderea plănuitelor formate pe frunze. Ele se introduc într-un amestec format din turbă şi nisip, se aşază într-un ghiveci acoperit cu o pungă de plastic şi se menţin umede, la umbră. Plantele adulte de dimensiuni

mari se pot înmulţi şi prin separare, operaţie care se desfăşoară primăvara.

SPECII. *Asplenium bulbiferum* este originar din Noua Zeelandă şi India. Frunzele sunt uşor dinţate pe margini. Specia este oarecum sălbatică. *Asplenium lucidum* are o creştere destul de rapidă, cu frunze verzi şi strălucitoare. *Asplenium nidus* are frunze dispuse în formă de rozetă, late, verzi, strălucitoare. Una dintre speciile cele mai comune este *Asplenium scolopendrium*, cu frunze ligulate, strălucitoare.

CRASSULA

Genul cuprinde cca. 150 de specii anuale şi perene, originare din Africa de Sud. Trăiesc în zonele cele mai aride şi se adaptează perfect Ea medii variate. Sunt plante suculente şi au diferite forme şi dimensiuni. Majoritatea speciilor se dezvoltă vertical, dar există şi unele cu aspect de tufă. Frunzele sunt acoperite de puf sau par ceruite. Ele acumulează apa, la fel ca tulpinile cărnoase. Florile au formă de stea fiind la unele specii mici; la altele pot fi extrem de atrăgătoare.

CULTIVARE. Se repâantează primăvara, dacă rădăcinile au ocupat complet ghiveciul. Se foloseşte un compost pentru cactacee sau un amestec format din două părţi pământ şi o parte nisip grosier, important pentru un drenaj bun. Din aprilie până în mai, se udă abundent doar dacă pământul este uscat. Planta se cultivă în ghivece joase şi se aşază în locuri însorite, în momentele cele mai calde ale zilei, planta nu trebuie udată sau stropită, îngrăşământul se administrează o dată pe săptămână, în perioada aprilie-august, adăugându-se două picături în apa cu care se udă planta. Din septembrie, administrarea îngrăşământului şi udarea se diminuează treptat, iar în noiembrie se suspendă complet. Din noiembrie până în martie, planta se menţine complet uscată. Iarna, este nevoie de o temperatură de 13 grade pentru ca planta să înflorească precoce primăvara următoare.

ÎNMULŢIRE. Din tulpini se prelevă butaşi lungi de 10 – 15 cm, cu două-trei perechi de frunze, între mai şi iulie. Ei se plantează într-un amestec de nisip şi turbă, la 5 cm adâncime. După ce prind rădăcini, se îngrijesc la fel ca plantele adulte.

PERICOLE. Udarea excesivă poate produce putrezirea tulpinilor

şi frunzelor. Apa nu trebuie niciodată să stagneze, mai ales dacă este frig. Între două udări succesive, compostul trebuie să se usuce complet. Coşenila făinoasă se elimină cu ajutorul unei cârpe de bumbac înmuiate în alcool denaturat sau tratându-se planta cu un insecticid pentru plante suculente.

SPECII, în Africa de Sud, unde creşte în mod natural, *Crossula* arborescens poate atinge o înălţime de 4 m şi poate avea un aspect de tufa. Cultivată în ghiveci, nu depăşeşte l m şi se dezvoltă vertical. Crassula *fakaia* este o specie adecvată pentru suporturi suspendate, deoarece are o tulpină unică şi multe ramificaţii care formează o tufă deasă cu lăstari care atârnă. *Crassula lycopodioiâes* are tulpini dezvoltate vertical, cu frunze cărnoase, înaltă de 25 cm, înfloreşte primăvara şi vara. *Crassula portulacea* ajunge la l în înălţime şi are tulpini groase, late de până la 7 cm în partea inferioară. Crassula rupestris este o plantă mică, cu tulpini şi lăstari subţiri.

CYMBIDIUM

Cymbfd Tufn este un gen care cuprinde 50 de specii şi foarte multe varietăţi horticole indicate pentru cei care iubesc orhideele şi dispun de un ambient nu foarte cald. Speciile ţinute ca plante de apartament se dezvoltă în mediul lor natural pe arbori. Dar planta poate creşte şi la nivelul solului, atât în zonele semidesertice, cât şi în zonele cu ape fluviale din Australia sau Extremul Orient.

CULTIVARE. Aceste orhidee se replantează primăvara, dar numai o dată la trei-patru ani. Se foloseşte un compost adecvat, format din trei părţi scoarţă măcinată, două părţi turbă şi o parte mangal. Din aprilie până în septembrie, se udă abundent, dar între două udări pământul trebuie să se usuce, în timpul perioadei de creştere, se administrează, o dată la două săptămâni, câteva picături de îngrăşământ lichid bogat în azot, adăugat în apa de udat. Vara, planta se stropeşte. Are nevoie de un loc luminos, dar nu direct la soare. Multe specii înfloresc toamna şi iarna şi, de aceea, în aceste anotimpuri au nevoie de îngrijiri particulare. Planta se aşază într-un

Feng Shui în baie loc luminos, aerisit, departe de soare şi de curenţii de aer. Se udă cu apă de ploaie sau cu apă dedurizată. Temperatura trebuie să fie de 15 – 18 grade.

Planta înflorită este splendidă. Pe pedunculii florali se formează 15 flori cu diametrul de 5 – 10 cm, care durează cca. şase săptămâni. Frunzele sunt subţiri, veşnic verzi şi se formează la nivelul solului, dintr-un pseudobulb plat.

ÎNMULŢIRE. Planta se înmulţeşte prin separare, după terminarea perioadei de înflorire. Se scoate din ghiveci şi se caută punctul în care se divide în mod natural. Bucăţile de plantă, fiecare cu cel puţin un vlăstar, se aşază într-un compost umed, ţinut într-un loc umbrit. Când bucăţile încep să facă rădăcini, se transferă în ghivece mai mari.

PERICOLE. Dacă atmosfera este prea uscată, planta poate fi atacată de păianjenul roşu. El se elimină cu substanţe antiparazitare adecvate. Când pământul este prea uscat, se udă, dar nu trebuie administrată prea multă apă.

SPECII. *Cymbidium devonianwn* are flori late de 2 – 4 cm, colorate de la verde-galben închis la brun-măsliniu cu pete carmin. Este originară din Assam şi Sikkim (India). *Cymbiâium pumilum* este o orhidee terestră originară din Sudul Chinei. Are frunze lungi, de un verde strălucitor. Florile sunt ceroase, brun-roşiatice şi galbene, late de cca. 5 cm. *Cymbiăium tigrinwn* este o specie nu foarte înaltă, originară din India şi Birmania. Are frunze mai mici şi pedun-culi florali care poartă trei-şapte flori galben-verzi. *Cymbidium virescens* este o specie miniaturală foarte graţioasă, originară din Japonia. Are frunze subţiri şi flori foarte parfumate, verzi şi roşii, cu petala centrală albă cu pete roşii.

CYPERUS

Cyperus este un gen care cuprinde 500*600 de specii veşnic verzi, care trăiesc în medii umede, mai ales în regiunile tropicale şi subtropicale, şi care cresc bine în apartament dacă sunt ţinute la cald iama şi dacă sunt udate mereu. Aspectul plantei este vertical, înălţimea de 60 – 180 cm, în diametru de 25 – 30 cm. Înfloreşte între lunile iulie şi septembrie. Cultivarea este uşoară.

CULTIVARE. Se replantează în martie, dacă rădăcinile au ocupat complet ghiveciul, folosindu-se un amestec de pământ cu puţin mangal fărâmiţat.

Se udă zilnic şi se menţine o temperatură de 27 de grade. Din martie până în septembrie, se administrează, o dată la două săptămâni, un îngrăşământ lichid diluat în apă. Pentru a favoriza dezvoltarea viguroasă a plantei, trebuie îndepărtate eventualele tulpini uscate de la bază. Toamna şi iarna, temperatura trebuie să fie de cca. 15 grade. Dacă este mai mare, planta are nevoie de mai multă umiditate. Compostul trebuie menţinut umed.

ÎNMULŢIRE. Separarea plantei se poate face primăvara. După scoaterea plantei din ghiveci, rădăcinile se separă în două părţi, care se transferă într-un pământ cu adaos de mangal. Se udă abundent.

PERICOLE. Umiditatea aerului şi a compostului trebuie să fie crescute; altfel, frunzele se usucă sau se îngălbenesc, aceleaşi fenomene apărând şi în cazul în care iarna temperatură este prea scăzută, în acest caz, tulpinile se taie de la bază şi temperatura se menţine peste 13 grade.

SPECII. *Cyperus alternifolius* are frunze lungi şi subţiri grupate în formă de umbrele apicale, înaltă de 45 – 60 cm, planta face floricele situate pe pedunculi şi grupate în inflorescenţe galbene. Cyperus papyrus, care creşte în mod natural din Egipt până în Africa tropicală, poate ajunge până la 2 m înălţime. Are tulpini lungi şi triunghiulare, groase chiar de 8 cm la bază şi bogate în măduvă fibroasă.

FERIGA

Nephrolepsis este un gen de cca. 30 de specii de ferigi care cresc în mod natural în pădurile din regiunile tropicale şi subtropicale. Sunt ferigi foarte frumoase şi puţin pretenţioase, rezistente şi adaptabile. Specia cea mai cultivată este Nep/iro/epsis *exaltata*, cu frunze lungi, translucide, arcuite, cu margini fin dinţate. Planta poate fi cultivată în suporturi suspendate. Frunzele arcuite fac planta potrivită pentru acestea, în comerţ există multe varietăţi foarte frumoase.

CULTIVARE. Se repâantează anual în martie, extrăgându-se planta din ghiveci şi scuturându-se pământul de pe rădăcini. Se taie frunzele uscate. Primăvara şi vara, temperatura ideală este de 21 de grade. Planta se stropeşte regulat, cu apă de ploaie sau cu apă dedurizată. Se udă abundent, căci pământul nu trebuie să rămână

niciodată uscat. Pentru a uda suportul

Feng Shui în baie suspendat, el se introduce săptămânal într-o găleată cu apă, pentru câteva minute, apoi se lasă să se zvânte. Din mai până în septembrie, în apă se adaugă un îngrăşământ lichid, o dată la două-trei săptămâni. Planta se expune la lumină, dar nu la soare direct. Toamna şi iarna, temperatura ideală este de 16 grade, dar ea nu are voie să scadă sub 10 grade. Pământul se menţine uşor umed, iar planta se stropeşte regulat.

ÎNMULŢIRE, Planta se înmulţeşte prin separare, în martie, desprinzându-se cu delicateţe rădăcinile. Se îndepărtează frunzele uscate şi cele două jumătăţi se aşază într-un pământ pe bază de turbă. Unele varietăţi produc stoloni, tulpini subţiri care se târăsc pe suprafaţa solului. Stolonii produc rădăcini, permiţându-le noilor plănuite astfel constituite să se dezvolte.

PERICOLE, Dacă apa şi umiditatea sunt insuficiente, frunzele devin fragile şi se închid la culoare. Planta trebuie udată mai mult. Aspectul suferind şi îngălbenirea frunzelor indică insuficienţa elementelor nutritive. Coşenila brună formează mici excrescenţe rotunjite pe faţa inferioară a frunzelor, care nu trebuie confundate însă cu formaţiunile cu spori. Parazitul se elimină cu ajutorul unei pensule înmuiate în alcool.

SPECII. *Nephroaepsis cordifolia* are o poziţie destul de verticală şi frunze lungi de peste 60 cm. *Nephroaepsis exaltata*, plantă splendidă, adecvată pentru suporturi suspendate, are frunze rigide şi arcuite care pot atinge lungimi chiar şi de 1, 8 m. *Nephroaepsis tesselata* are frunze căzătoare, fin indzate şi lungi de 90 cm, colorate verde închis, cu tulpini negricioase şi subţiri.

GUZMANIA

Originară din jungla vestului Indie! şi din regiunile nord-vestice ale Americii de Sud, *Guzmania* este un gen care cuprinde peste 120 de specii veşnic verzi, în mare parte epifite, din familia *Bromeliacee*. Frunzele lungi şi înguste formează o rozetă tipică, iar în partea bazală sunt arcuite şi suprapuse, formând astfel o cavitate care retine apa. Culoarea verde a frunzelor şi bracteele (frunzele colorate) durabile ce înconj'oară inflorescenţa sunt elementele decorative ale acestor

plante.

CULTIVARE. Primăvara, în martie, planta se transvazează dacă pare prea înghesuită. Guzmania este o plantă addofilă care are nevoie de pământ pe

Fengăhuicu glante bază de turbă, bine drenat, amestecat cu puţin nisip grosier, în plus, are nevoie de multă umiditate. Din aprilie până în octombrie, se stropeşte zilnic. Se udă cu apă de ploaie sau cu apă dedurizată. În cavitatea centrală a rozetei trebuie să existe permanent apă proaspătă. O dată la patru săptămâni, se adaugă câteva picături de îngrăşământ lichid în apa cu care udaţi planta. Toamna şi iarna, temperatura nu trebuie să scadă sub 16 grade. Planta se stropeşte de două ori pe săptămână şi cavitatea rozetei se umple mereu cu apă necalcaroasă. Pentru a stimula formarea lăstarilor bazali şi, prin urmare, pentru a obţine plante în anul următor, tăiaţi rozeta după înflorire şi atunci când frunzele încep să se veştejească şi să-şi schimbe – culoarea.

ÎNMULŢIRE. După înflorire, aceste plante mor, dar produc lăstari care pot înflori în anul următor. La sfârşitul toamnei, se taie vechea rozeta de la 5 cm de bază, fără a se afecta lăstarii tineri. Primăvara, lăstarii se desprind cu delicateţe de pe planta-mami şi se plantează în ghivece care conţin un amestec de turbă şi nisip dens în părţi egale. Ghivecele se aşază în penumbră, într-un loc ferit de curent, iar cavităţile centrale ale plantelor se umplu cu apă.

PERICOLE. *Guzmania* este o plantă foarte uşor de cultivat şi, dacă va fi udată corect, va fi rareori ţinta bolilor. Putrezirea rădăcinilor este semnalată de culoarea brună a frunzelor. Este mai bine să se umple mereu cavitatea centrală a plantei decât să se ude pământul. Afâdele verzi colonizează lăstarii tineri, florile, bracteele şi lăstarii bazali. Se elimină stropindu-se cu un insecticid baza plantei şi tratând-o cu un produs cu acţiune sistemică.

SPECII. *Guzmania conifera* are frunze rigide, lungi şi înguste, care formează o rozeta înaltă de l metru. La sfârşitul verii, apare o inflorescenţă mare, conică, cu bractee roşii şi portocalii, Guzmania Kngulata are frunze lanceolate şi arcuite. Vara, face bractee mari şi roşii care înconjoară florile galbene. Guzmania musaica face o

inflorescenţă splendidă, cu flori galben-aurii.

Feng *Shui în baie*

SPORUL CASEI

Genul (*mpatiens* cuprinde cca. 850 de specii anuale şi perene care cresc spontan în multe regiuni cu climă tropicală sau temperat-caldă, Sunt plante foarte apreciate, deoarece au nevoie de o îngrijire minimă, sunt rezistente la boli şi se maturizează repede, producând flori foarte colorate. Numele derivă de la „nerăbdare" (*lat. impa-tiens*), căci fructele mature se deschid la cea mai mică atingere, lăsând seminţele să cadă. Speciile de cultură sunt în 'mare parte hibrizi derivaţi din *Impatiens walleriana*, plantă originară din Africa tropicală.

CULTIVARE. Deşi sunt perene, multe specii de *Impatiens* sunt cultivate, adeseori, din comoditate, ca plante anuale. Dacă au fost păstrate în mod corespunzător în timpul anului, se replantează primăvara, dar numai dacă au umplut complet ghiveciul, căci ele cresc mai bine atunci când au rădăcinile uşor presate. Se foloseşte un pământ fierti] amestecat cu puţină turbă. Primăvara şi vara, plantele preferă un ambient aerisit, cu lumină indirectă. Se ţin Ja 18 grade, deşi rezistă şi la temperaturi mai ridicate. Se udă astfel încât pământul să fie mereu umed. Din mai până în septembrie, o dată pe săptămână, se adaugă în apa de udat un îngrăşământ lichid. Toamna şi iarna, temperatura ar trebui să fie de 18 grade, astfel încât planta să continue să înflorească. În această perioadă, udarea se reduce puţin.

ÎNMULŢIRE, între aprilie şi octombrie se prelevează butaşi lungi de 10 cm din ramurile laterale, care se aşază într-un pahar cu apă pentru a prinde rădăcini. După ce se formează rădăcinile, butaşii se plantează în ghivece individuale, într-un pământ fertil amestecat cu nisip. Pământul trebuie menţinut umed, iar ghivecele ferite de lumină intensă. La primele semne de creştere, plăntuţele se tratează ca plantele adulte.

PERICOLE Curenţii de aer rece şi temperatura scăzută determină veştejirea, îngălbenirea şi căderea frunzelor. Bolile cauzate de ciuperci apar dacă umiditatea este prea ridicată, lumina, insuficientă sau este prea frig. Ele se combat cu fungicide. Păduchele verde contaminează în general lăstarii tineri. Planta se stropeşte, în

acest caz, cu un insecticid pe bază de pojarniţă.

— *Fengăhui* cu *plante*

SPECII. Impatiens ba/samina face, la axila frunzelor, flori roz, purpurii, roşii sau albe. Originară din Noua Guinee, Impatiens hawfeerii creşte până la 45 cm înălţime. Are tulpini purpurii, frunze verzi cu nervura centrală roşie şi flori de diferite culori. Impatiens repens este o specie târâtoare cu creştere lentă. Este ideală pentru suporturi suspendate.

DINCOLO DE FENG SHUI: PLANTELE DE INTERIOR COMBAT TOXINELE

Acţionând ca nişte luptători antitoxine, câteva plante de interior bine amplasate fac mult mai mult decât să învioreze ambianţa. Ele curăţă literalmente aerul pe care îl respirăm, îndepărtând toxinele din el şi înlocuindu-le cu oxigen proaspăt.

Aerul din interiorul locuinţelor şi birourilor poate fi mult mai poluat decât aerul de afară, din cauza computerelor, copiatoarelor, detergenţilor şi a multor altor factori. Cercetătorii au făcut măsurători specifice şi au identificat peste 100 de substanţe cancerigene în locurile în care trăim şi muncim. Din fericire, o mulţime de plante de interior îndepărtează toxinele la fel de repede precum sunt ele produse.

TOXINE PERICULOASE

Formaldehida este cea mai frecventă toxină la care suntem expuşi. Ea apare în lemnul presat, pungile de hârtie, hârtia cerată, prosoapele de hârtie, covoare şi mochete, fumul de ţigară şi multe altele. Alte toxine obişnuite sunt benzenul, care se găseşte în benzină, cerneluri, plastic şi cauciuc, şi tricloetilena din lacuri, vopsele şi lipiciuri.

Expunerea frecventă şi prelungită la aceste toxine poate cauza o mulţime de probleme, de la dureri de cap, greaţă şi iritaţii ale ochilor până la anemie, pierderea memoriei şi creşterea riscului anumitor forme de cancer.

CUM PURIFICĂ PLANTELE

Multe dintre lucrurile pe care le cunoaştem în legătură cu capacitatea plantelor de a îndepărta agenţii poluanţi din aer provin din

studiile efectuate de NASA. Cercetătorii au amplasat aproximativ 400 de plante diferite în camere separate, sigilate şi apoi au pompat o serie de substanţe chimice în fiecare cameră. La fiecare 12 ore, ei au măsurat nivelul de substanţe contaminante din aer în fiecare cameră, pentru a determina în ce măsură diferitele soiuri de plante erau capabile să cureţe aerul.

Plantele „respiră" sau transpiră prin porii minusculi situaţi pe partea inferioară a frunzelor. Dioxidul de carbon – împreună cu substanţele contaminante din aer – trece în plantă prin pori, iar oxigenul şi apa dinăuntrul plantei trec în aer, tot prin pori. Apa este absorbită prin rădăcinile plantei, pentru a înlocui apa transpirată. Toxinele, precum benzenul şi formalde-hida, sunt dirijate simultan către rădăcinile plantei.

PUNEŢI PLANTELE LA TREABĂ

S-ar putea să aveţi deja în casa câteva dintre plantele obişnuite de interior foarte apreciate pentru rolul lor în purificarea aerului. De exemplu, studiile au arătat că ferigile, filodendronul, unii palmieri şi iedera îndepărtează formaldehida din aer, în timp ce dracena, gerbera şi crizantemele elimină benzenul. Crinii elimină benzenul şi tricloretilena, iar alte plante utile în acest sens sunt palmierii, iedera englezească şi ficuşii. Interesant este că, în timp ce majoritatea plantelor lucrează ziua şi se odihnesc noaptea, orhideele şi bromeliile se odihnesc ziua şi filtrează acetona, alcoolul metilic şi etilacetatul în timpul nopţii. De asemenea, cactuşii şi alte plante suculente îşi încep lucrul după lăsarea serii.

Experţii recomandă folosirea a cel puţin două plante vii pentru fiecare 100 m^2. Nu uitaţi că, înainte de a adăuga alte plante acasă sau la locul de muncă, va trebui să le oferiţi condiţii specifice de iluminat. De exemplu, plante ca filodendronul, dracena, crinul şi iedera vor tolera lumina slabă, în timp ce ferigile vor dori ceva mai multă lumină.

CUPRINS

INTRODUCERE 3
CHI (Ql) 4
CELE CINCI ELEMENTE 4

FENG SHUI ŞI PLANTELE 6
TOPUL CELOR MAI BUNE ZECE PLANTE ÎN FENG SHUI 8
FENG SHUI ÎN SUFRAGERIE 10
Canapelele şi fotoliile 10
Mesele 11
Alte lucruri importante 11
Locul de luat masa 11
Iluminatul – 12
Culorile camerei 12
Oglinzile 12
PLANTE CARE SE ŢIN ÎN SUFRAGERIE.13
ALOCASÂA 13
ARALIA 14
ARBORELE DE CAFEA 15
AZALEEA 16
CALADIUM 17
CALATHEA 18
COCOTIERUL.19
CORDYLINE 20
CRINUL VERDE 21
CROSSANDRA 22
CROTONUL 23
CYCAS 24
DIEFFENBACHIA 25
DRACENA 26
FATSIA (RICINUL FALS) 27
FICUSUL 28
GARDENIA 30
IASOMIA DE INTERIOR 31
IASOMIA DE MADAGASCAR 32
IEDERA 34
IEDERAFALSĂ 35
MEDINILA 36
MUŞCATA 37
NEOREGELIA 39

PRIMULA 40
SCHEFFLERA 42
SCHLUMBERGERA 43
SININGIA 44
STROMANTHE 46
TRANDAFIRUL JAPONEZ 47
URZICA DECORATIVĂ 48
VIŢA-DE-APARTAMENT 49
FENG SHUI ÎN DORMITOR 51
PLANTE CARE SE ŢIN ÎN DORMITOR 52
CHAMDOREA 52
CICLAMA, 53
COLUMNEA –.54
FILODENDRONUL 56
FLOAREA DE CEARĂ 57
HOWEA 58
Cuprins 89
MARANTA 59
SENECIO 60
STREPTOCARPUS 62
VIOLETA DE PARMA; i…63
FENG SHUI ÎN BUCĂTĂRIE!…65
Amplasarea bucătăriei 65
Designul bucătăriei 65
Iluminatul şi ustensilele 66
Maşina de gătit.66
PLANTE CARE SE ŢIN ÎN BUCĂTĂRIE…*67*
CRINUL ASIATIC.67
CRINUL ROŞU).’,.68
HORTENSIA …70
KALANCHOE.71
SCINDAPSUS 72
FENG SHUI ÎN BAIE 74
PLANTE CARE SE ŢIN ÎN BAIE 75
ASPARAGUS 75

ASPLENIUM 76
CRASSULA 77
CYMBIDIUM 78
CYPERUS 79
FERIGA 80
GUZMANIA 81
SPORULCASEI 83
DINCOLO DE FENG SHUI:
PLANTELE DE INTERIOR COMBAT TOXINELE 85
TOXINE PERICULOASE.85
CUM PURIFICĂ PLANTELE 85
PUNEŢI PLANTELE LA TREABĂ 86

Editura cartea de buzunar în România, lumea cărţilor se rein-ventează. Volumele mici şi uşoare înlocuiesc tomurile groase şi grele. Informaţia se concentrează fără să-şi piardă însă din valoare şi se tipăreşte în doar o sută de pagini,' care încap în orice buzunar.

Cartea de Buzunar este o enciclopedie practică, ştiinţifică şi literară care nu pune probleme, ci, dimpotrivă, le rezolvă. La numai un an de la lansare, editura noastră a ajuns deja în topul preferinţelor, câştigând Trofeul GAUDEAMUS 2004, locull, prin votul publicului. *Cartea de* Buzunar îşi consolidează drumul, susţinută de experienţa vastă a celor trei fondatori:

— Societatea universitară Paideia;
— Grupul NOI;
— Cunoscutul grup Media Pro.

Vă oferim informaţia sigură, sfatul competent, soluţia de care aveţi nevoie, într-o prezentare bine structurată şi accesibilă, sub deviza cunoştinţe *la îndemână*.

Cărţile de buzunar se remarcă prin formatul prietenos şi prin preţul accesibil. Cinci colecţii vă stau la dispoziţie: *carte şcolară*, *'cultură*, *ştiinţă*, *practic* şi *util*. Ele se adresează cititorilor de toate vârstele, cu cele mai diverse preocupări.

Cititorii au la dispoziţie cărţi care îi ajută să se iniţieze în orice domeniu de care sunt'interesaţi sau să-şi completeze cunoştinţele referitoare la diverse probleme.

Ne găsiţi şi pe internet la adresa *www.cdb.ro*. Vă aşteaptă multe surprize, precum şi informaţii despre noutăţile editoriale.

PRACTIC

Prin structura şi calitatea informaţiilor, prin claritate şi concizie, pragmatism şi eficienţă, colecţia *Practic* vă oferă cheia pentru a accede mai rapid la tot ceea ce trebuie să ştiţi despre sănătate, întreţinerea gospodăriei personale, tehnologia informaţiei, investiţii şi iniţiere în afaceri, timp liber sau hobby. Vă propunem o serie de ghiduri practice, din cele mai diverse domenii, orientate pe probleme de interes specific. Prin ghidurile şi dicţionarele noastre descifrăm pentru dumneavoastră problemele care vă interesează, cu cea mai deplină obiectivitate şi dăm un sens ordonat avalanşei de informaţii. Adresate tuturor categoriilor de vârstă, lucrările sunt concepute ca soluţii concrete la probleme cotidiene şi casnice, în ele veţi 'găsi rapid toate informaţiile de care aveţi nevoie, structurate astfel încât să le puteţi parcurge şi înţelege imediat, fără să irosiţi timp. Veţi găsi aici zeci de sfaturi utile, într-un text însoţit de ilustraţii deosebite, cu exemplificări clare şi explicite. Acasă, în excursii sau în călătorii, la serviciu sau în faţa calculatorului, cărţile noastre sunt instrumentele practice cele mai la îndemână.

Colecţiile editurii cartea de buzunar practic imu

Ghiduri practice pentru amenajarea şi întreţinerea casei şi a grădinii, pentru îngrijirea animalelor şi a plantelor „de apartament".

Veritabile îndemnuri la petrecerea timpului liber în mijlocul naturii, cărţile noastre vă învaţă cum să pescuiţi, cum să alergaţi, pe scurt, cum să fiţi sănătoşi.

Specialiştii noştri vă oferă cele mai bune ghiduri de medicină alopată sau alternativă, soluţii şi tratamente la îndemână, însoţite de explicaţii pe înţelesul fiecăruia.

Lucrările din această colecţie sunt îndrumare de referinţă pentru publicul Interesat de domeniul IT, mai puţin familiarizat cu noţiunile şi terminologia'de bază; limbajul este unul'accesibil, în text fiind înserate sfaturi menite să economisească timp şi efort.

Călătoriile pe care le-aţi făcut până acum doar cu gândul vă a'şteaptă! G h i d urile noastre sunt covorul fermecat care vă poartă pe

toate meridianele lumii, prin secole de istorie. Veţi şti cum să ajungeţi în locurile visate, unde să vă cazaţi, ce restaurante să alegeţi, ce să vizitaţi. Iar ofertele sunt pentru toate… buzunarele!

Nu vă mai înţelegeţi cu copiii? Părinţii şi socrii vă cicăiesc deopotrivă? Nu ştiţi ce cadou de aniversare să-i faceţi partenerului dumneavoastră? Vă ajutăm 'să construiţi armonia pe care o doriţi, în dragoste, îţi familie, în carieră.

Vrei să fii frumoasă, veşnic tânără şi încântătoare? Află din cărţile noastre cum să arăţi bine, care e parfumul care ţi se potriveşte, cum să-l seduci pe cei iubit şi să-l păstrezi mereu aproape.

Fiecare titlu al acestei colecţii îl va familiariza pe internaut cu numeroasele avantaje ale Internetului.

Ghiduri practice, orientate pe probleme specifice de piaţă, lucrările au ca public ţintă întreprinzătorii care vor să iniţieze sau să dezvolte o afacere, administratorii sau managerii întreprinderilor mici şi mijlocii.

Gândite ca „instrumente la purtător", dicţionarele cuprind 3.000 de termeni fiecare, un îndrumar gramatical simplu şi un ghid de conversaţie practic.

Vreţi să aflaţi ce vă aduce ziua de mâine? Vreţi să vă descifraţi viitorul cu ajutorul cărţilor de tarot sau al chiromantiei? Vreţi să ştiţi pe cine v-au hărăzit astrele şi felul în care numele vă influenţează caracterul? Vom călători împreună în acest univers aparte. Lumea viselor şi partea nevăzută a lucrurilor nu vor mai fi un mister pentru dumneavoastră!

Nu mai ştiţi ce să gătiţi? Vreţi să-i uimiţi pe cei dragi cu bucate noi şi gustoase? Cărţile propuse de noi vă sunt'cel mai bun ajutor! Cu reţetele noastre, simple sau complicate, rapide sau laborioase, ieftine sau costisitoare, succesul vă este garantat!

CULTURA

ŞTIINŢA

Fllosofia se citeşte greu, cere timp şi Instrucţie specială'. Marile creaţii filosofice comunică, în principiu, idei simple, dar redate în structuri tematice şi sisteme argumentative complicate. Vă propunem, ca experiment Intelectual, o formulă de comunicare mai prietenoasă,

care asigură un acces direct şi totodată precis la marile doctrine filosofice.

Serie dedicată marilor oameni de ştiinţă, vieţii şi muncii lor, care au schimbat lumea la pragul dintre milenii.

Descoperiri fascinante, care au dus la reconsiderări majore privind Istoria cunoscută şi la un impact extraordinar asupra viitorului umanităţii.

Mult discutate şi aprins disputate, temele esoterice reprezintă o parte esenţială a culturii. Francmasoneria, Kabbala, New Age-ul, căutarea Graalului sau gnoza de la Princeton sunt câteva dintre subiectele provocatoare şi formatoare pe care le veţi putea descoperi alături de noi.

Serie de cultură enciclopedică şi ştiinţă, ce prezintă teorii şi descoperiri şocante, pe care comunitatea ştiinţifică a fost obligată să le ia în considerare pentru regândirea istoriei lumii vii şi a civilizaţiilor de pe Terra şi din Univers.

Într-o lume a schimbării, într-o lume despre care mulţi cred că se attă în derivă, avem nevoie de repere, avem nevoie de tradiţii. Vechi datini şi obiceiuri romaneşti, credinţe şi practici magice, gânduri şi vorbe de demult, aflaţi-le pe toate în seria *Tradiţii*.

Vă oferim în această serie câteva titluri din literatura lumii, esenţiale pentru bagajul cultural al fiecăruia dintre noi. Scrierile lui Homer, Shakespeare, Cervantes sau Victor Hugo le veţi citi într-o formulă agreabilă, care păstrează mult din atmosfera originalului.

Fenomene aflate la graniţa incredibilului, încă nerecunoscute de ştiinţă, dar analizate prudent şi argumentate printr-o cazuistică bogată şi'bine documentată.

CARTEA ŞCOLARĂ

Vă oferim cărţi care ajută elevul să-şi însuşească materia şi să-şi pregătească temele mal uşor şi mal eficient. Ghidul către Nota 10 este'un sprijin pentru cel care vor să-şi creeze propriul stil de sistematizare şi de asimilare a cunoştinţelor. Oferta noastră cuprinde cărţi pentru cursul primar, gimnaziu, Teste Naţionale pentru admiterea în clasa a) X-a, precum şi Teste pentru Bacalaureat.

Cărţi de poveşti, ediţii bilingve ale unor titluri clasice pentru

copii şi enciclopedii distractive pentru cei mici, adunate cu pricepere şi gândite pentru vârsta jocului şi a curiozităţii nestăvilite. Le găsiţi pe toate în seria pentru copii a Editurii Cartea de Buzunar.

PRACTIC

Feng Shui cu plante

Autor: Dana Verescu

Vă doriţi copii, noroc, prosperitate? Aflaţi ce plante ar *fi* potrivite pentru dormitor, sufragerie sau balcon! Ce-ar fi să deţineţi voi înşivă vechile secrete chinezeşti care vă aduc fericire, bucurie, mulţumire? Acum vă sunt la îndemână în canea Danei Verescu!

Flori de apartament

Autor: Dr. Rodica Ţepordei

Cartea noastră vă pune la îndemână o clasificare a plantelor de apartament, prezentându-vă metode de înmulţire şi tratament, dar şi procedee simple şi eficace pentru îngrijirea acestora.

Ikebana

Autor: Violeta Ţuiu

Vă propunem o iniţiere în tehnicile şi stilurile Ikebana. De la materialele şi ustensilele necesare şi până la realizarea efectivă a unui aranjament, găsiţi toate îndrumările necesare.

Feng Shui

Autor: Alexia Cinzeacă

Relaţia cu iubitul tău nu merge? S-ar putea să nu trebuiască să rad prea multe ca să schimbi situaţia. Doar să muţi mobilele prin casă. Ia cartea noastră despre Feng Shui! Te va ajuta să-ţi schimbi nu numai apartamentul, ci şi viaţa!

Eu şi câinele meu

Autor: Rodica Manole

Câinele pe care vi l-aţi luat vă e tare drag, dar vă roade toţi pantofii? Vreţi să comunicaţi cu el dar nu ştiţi cum? Rodica Manole vă ajută să descoperiţi ce prieten minunat aveţi lângă dumneavoastră.

Pisica mea

Autori: Alice Bădulescu, Cătălin Bădulescu

Torul despre cele mai cunoscute rase de pisici, despre îngrijirea, hrănirea şi bolile micilor feline. Veţi afla ce trebuie să faceţi dacă pisica

dumneavoastră are o afecţiune sau cum să-i acordaţi primul ajutor.

Acvariul – oază de linişte

Autor: Ştefan *Carabela*

Vreţi un acvariu? Vă spunem noi cum să-l alegeţi, în ce mod să-l construiţi, cum să-l amenajaţi sau unde să-l amplasaţi. Veţi afla care sunt plantele cele mai potrivite, ce specii de peştişori să vă procuraţi sau cum să-i îngrijiţi.

Aerobic cu Cosmina Păsărin

Autor: Veronica Selin îţi propunem o serie de exerciţii concepute de profesoara Veronica Selin şi ilustrate de Cosmina Păsărin. Crede-ne, canea noastră îţi va fi cel mai bun antrenor personal!

Sănătatea – o performanţă

Autor: Prof. dr. Ioan Dragan

Ce trebuie să facem pentru a contracara diferiţi factori de risc? Cum să devenim propriii noştri „furnizori" de sănătate? Cum să prevenim apariţia unor boli? FSnă unde acţionăm singuri şi de unde intervine medicul? Iată câteva dintre întrebările la care lucrarea noastră oferă răspunsuri.

Autoapărarea pentru toţi

Autor: Claudiu Zgandâr

Veţi afla cum să vă apăraţi împotriva unui agresor înarmat cu diferite obiecte contondente, cuţit, sabie sau armă de foc şi care sunt cele mai bune soluţii practice pentru a lupta împotriva mai muitor agresori.

Jogging – alergi pentru viaţă

Autor: Silviu Dumitrescu

Joggingul e cea mai ingenioasă, agreată şi răspândită rezolvare pe care autorul o oferă orăşeanului stresat. De când e lumea, omul aleargă din tot felul de motive. De ce n-ar face-o pentru vigoare şi sănătate?

Pescar de Bucureşti

Autor: Marian Flo'nan

În Capitală sunt foarte mulţi pescari amatori. Puţini ştiu că la nicio oră de mers, în împrejurimile Bucureştilor, sunt aproape 100 de

bălţi. Uneltele, momelile şi trucurile pescăreşti nu vor mai fi o taină pentru dumneavoastră.

Secretele longevităţii

Autor: Alexia Cinzeacă

Secretele longevităţii sunt precum secretul lui Polichinele, ar trebui să le ştim cu toţii, dar le-am uitat demult! Cartea Alexiei Cinzeacă sistematizează toate aceste informaţii, dar şi secrete mai noi, de care încă n-aţi auzit.

Copilul între 3 şi 6 ani

Autor: Dr. Terenţiu-Tiberiu Vlad

Toţi ne dorim un copil sănătos, vesel şi fericit. Ştim oare ce să facem pentru aceasta? Sfaturile şi informaţiile din lucrarea de faţă ajută părinţii să înţeleagă principiile de bază ale îngrijirii copilului. Sunt prezentate problemele ce ţin de alimentaţia specifica, de nevoile fiziologice şi psihologice ale copilului preşcolar şi bolile din perioada 3 şi 6 ani.

Diabetul zaharat

Autor: Dr. Leonid Gneorghiev

Vă prezentăm cele mai importante aspecte ale diabetului zaharat, într-o lucrare adresată atât pacienţilor deja diagnosticaţi, cât şi persoanelor din jurul acestora. Sunt prezentate principalele modalităţi de prevenire, combatere şi tratare a bolii.

Boli digestive

Autor: Dr. Rareş Simu

Lucrarea urmăreşte să ajute pacienţii să înţeleagă mai bine cum funcţionează corpul lor, care sunt cauzele ţi problemele pe care le ridică o anumită boală, modul în care se poate stabili un diagnostic pe baza manifestărilor şi a analizelor de laborator şi care sunt cele mai eficiente metode prin care se poate restabili starea de sănătate.

Suplimentele nutritive şi miraculoasa coenzimă 010

Autor: Cleopatra Lorinţiu

Alimentaţia ta e mai degrabă haotică decât bine gândită? Te simţi obosit când n-ai avea de ce? Crezi că îţi lipseşte vitamina A, B, C… S-ar putea să nu stai prea bine nici cu magneziu], caldul, cromul sau seleniul. Vrei să remediezi situaţia cât mai degrabă şi apeiezi la

suplimentele nutritive. Află mai înainte de toate ce trebuie să ştii despre ele! Şi descoperă, *împreună cu noi*, miraculoasa coenzimă Q] O.

— Farmacia din grădină – voi. l (boli diges tive şi urogenitale)

— Farmacia din grădină – vol. II (boli respiratorii, cardiovasculare, O.R.L)

— Farmacia din grădină – vol. III (boli oftalmologice şi reumatismale)

— Farmacia din grădină – *voi* IV (boli der matologice)

Autor: Radu Stoianov

Cde patru volume au o structură unitară în care, alături de recomandările fitoterapeutice, sunt prezentate şi câteva date de ordin general despre bolile în cauză (definiţie, simptomatologie, statistici, complicaţii, profilaxie şi metode alternative de ttatament etc.).

Cartea mămicilor suple şi frumoase

Autor: Nicoleta Baciu

Bucură-te împreună cu iubitul tău de noua minune de lângă voi! Şi nu uita să-l rogi să-ţi maseze spatele! El trebuie să fie foarte bine pregătit la capitolul alint, iar tu – să urmezi dietele pe care ţi le propunem ca să-ţi recapeţi cât mai repede formele de dinainte de naştere.

Diete şi mişcare pentru viitoare mămici

Autor: Nicoleta Baciu

Eşti însărcinată şi vrei să ştii cum să ai grijă de tine şi de viitorul tău bebeluş? Află din cartea noastră cât, cum şi ce trebuie să mânând sau ce exerciţii fizice e bine să faci.

Sunt gravidă. Ce să fac?

Autor: Oana Cuzino-Stem

Veţi avea un copil! Simţindu-l cum dă din picioruşe, nu vă doriţi decât să fie sănătos. Cărticica noasâtă vă oferă răspunsuri la întrebările pe care vi le puneţi trăind acest miracol.

Iniţiere în Word

Autor: Luminiţa Iordache

Vi se pare că Microsoft Word este un editor de texte dificil? Ei bine, vă propunem o lucrare care să vă rezolve toate nelămuririle. Volumul vizează diferite categorii de utilizatori care vor să se iniţieze

în folosirea Word-ului.

Cum îmi aleg un calculator?

Autor: Robert Badea

Vă doriţi un calculator bun şi nu prea scump, dar vă este teami şi nu vi se «indă un PC depas.it, prea scump sau cu piese proaste. Din canea noastră, aflaţi multe lucruri despre PC, bard şi soft, şi despre cel mai bun raport preţ-calitate.

Iniţiere în Windows

Autor: Cristian Dinu

Poate că în ţaţa PC-ului vă simţiţi intimidat ori chiar puţin speriat. Sau sunteţi deja oarecum familiarizat cu el, iar acum doriţi să înţelegeţi mai bine *unele* lucruri. Această carte vă vine în întâmpinare.

Aproape totul despre Internet

Autor: Claudiu Moisescu

Cea mai utilă apariţie editoriala pentru internauţii începători. Care este cel mai bun provider, cum ne conectăm, cât ne costă – iată câteva din întrebările la care veţi primi cele mai bune răspunsuri.

Adrese de Internet: 6.200 de site-uri utile

Autor: Dorina Oprea

Vă oferim echivalentul tipărit al celui mai performant motor de căutare, ce cuprinde aproximativ 6.200 de adrese de Internet. Lucrarea vă prezintă drca 900 de directoare, portaluri sau motoare de căutare.

Totul despre importuri

Autor: Românită Marinescu

Vrei să faci bani şi crezi că importul ar putea fi o soluţie, dar nu eşti sigur că te-ai putea descurca de unul singur. Iată, acum ai la îndemână exact ceea ce îţi trebuie!

Dicţionar român-englez/englez-roma n

Autori: Anca Petrovici; Alina Păunescu

Dicţionar român-german/german-român

Autor: Raluca Vrânceanu

Dicţionar român-spaniol/spaniol-român

Autor: Ana-Maria Nica

Dicţionar român-francez/francez-român

Autori: Cristina Grigore, Mihai Dima

Oriunde ați dori să plecați în vacanță, vă ajutăm oferindu-vă mici dicționare și ghiduri de conversație în limbile de mare circulație.

CD *e V* (D

B a

T3

Z

O) T3

™ r/y.

dorit și expediați cuponul pe adresa *editurii într-un* p l/e *timbrat*. Pista se face ramburs, inmomentul r, *primirii calsiiilii*!

Expeditor:

Nume Prenume

Strada Nr

Bloc. Se Et Ap Cod poștal

Localitatea Județ/Sector

Tel Fax E-mai!

Destinatar:

Editura Cartea de Buzunar

Departamentul Difuzare

OP 13-CP 135, BUCUREȘTI

Telefon: 230.20.53; E-mail: *difuzarecdb.ro*

Fen știu! cu plante

TALON DE COMANDA

Doresc să comand următoarele cârti:

Editura Cartea de Buzunar

— Câștigătoarea Trofeului GAUDEAMUS 2004, locul! prin votul publicului 1 Premiul Asociației Jurnaliștilor de Știință – 2004

OFERTA SPECIALA!

Între 5 – *W volume comandate – reducere 10%*

Între 11 – 20 volume comandate – reducere 15%

peste 20 volume comandate – reducere 20%

PREMII ȘI SURPRIZE!!!

ACEST BON DE COMANDĂ ESTE ȘI TALON DE PARTICIPARE LA TOMBOLA NOASTRĂ, UNDE VĂ AȘTEAPTĂ SURPRIZE… DE MILIOANE!

NU EZITAŢI! COMPLETAŢI TALONUL CHIAR ACUM TRAGEREA LA SORŢI ARE LOC ANUAL

Aşteptăm părerile şi propunerile dvs. în legătură cu subiectele pe care doriţi să le abordăm în viitoarele noastre cărţi.

Scrieţi-ne pe adresa *otficecdb.ro* şi intraţi în dialog cu *cartea de buzunar*.